

BIGgles LETÍ SE SMRTÍ

W.E. JOHNS

W. E. Johns
BIGGLES LETÍ SE SMRTÍ

RIOPRESS

PRAHA

1999

První vydání

1966

Vydalo nakl. Brockhampton Press Ltd.

Salisbury Road, Leicester

textové © 1966 W. E. Johns

překladové © 1998 Jan Nemejovský

ISBN 80-86221-10-5

*„V životě je důležité umět si zachovat smysl pro humor,“
říkal si Biggles, přestože sestřelení jeho Constellation nad
jižním Súdánem jakýmsi fanatickým ostrostřelcem
konžského letectva nebylo ničím k smíchu. Naopak,
přesně od toho okamžiku se jeho potíže a potíže jeho
druhého pilota Sandy Granta rozrostly v záležitost lží a
klamu kolem nákladu letounu svých druhů.*

OBSAH

Tři muži v mokřinách
Jediná možnost
Nabídka
Biggles trochu přemýšlí
Vždycky přijde to nečekané
První úkol
Jasně na rovinu
Podivná záležitost
Problémy
Opuštění
Brady se vrací
Seržant Ducard mluví
Biggles předvádí jak na to
Stín v tamaryšku
Ducard chce konflikt
Algy vysvětluje
Jak to dopadlo

Kapitola 1

TŘI MUŽI V MOKŘINÁCH

Ze sedadla druhého pilota čtyřmotorového Lockheeda Constellation vyhlížel soustředěně se sluchátky na uších člen Letecké policie Biggles dolů, skrz chvějící se opar slunečního žáru, na zjevně věčné panorama rovníkové Afriky, přesněji řečeno, na jižní Súdán v oblasti Bílého Nilu.

Za ním, u řídicích přístrojů letounu, seděl menší muž písčité blondatých vlasů, jehož rošťácká, ale inteligentní tvář byla posetá pihami.

„Poslyš, Sandy, nařizují nám, abychom přistáli,“ ozval se Biggles.

„Kdo nám to nařizuje?“

„To já nevím. Neřekli kdo, a já se jich neptal. Ty jsi mi přece povídal, abych veškerou signalizaci ignoroval.“

„O.K. Tak jim prostě řekni, ať jdou k čertu!“

„Tak bych to zrovna neformuloval. Mohli by se také rozhodnout poslat tam nás.“

„Jak si myslíš, že to provedou?“

„To nevím, ale podle toho, jak mluví, tak to vypadá, že nad námi mají jistou převahu. Říkají, že nám dali první varování. Jestli poletíme dál, tak se máme připravit, že poneseme následky.“

„Co myslíš, že tím asi chtěli říct?“

„Jak to mám vědět? Ale mám pocit, že by takové výhrůžky nepoužívali, kdyby nebyli v postavení je i –“

„Pchá! To jen tak blafují!“

„Na to bych nesázel,“ odporoval mu Biggles s ustaraným výrazem ve tváři.

„Ty máš strach?“ V těch slovech zazněla humorně laděná výtku.

„Dá se tomu tak říct,“ chladně mu odpověděl Biggles. „Už na mne stříleli dřív a čím jsem starší, tím se mi to méně zamlouvá.“

„Jestli se ti nelíbí, jak lítám, tak si můžeš vystoupit.“

„Teď ale mluvíš jako blázen, Sandy.“

„No a? Tak jsem blázen, no. Co bys dělal ty?“

„Odpověděl bych jim na ty jejich výzvy. Určitě vědí, že jsme je přijali.“

„A pak? Jenom nám zas zopakují výzvu k přistání.“

„Já bych přistál, abych zjistil, proč ten poplach. Měli jsme to udělat, dokud jsme měli ještě letiště na dosah. Nemáme se přece čeho bát, ne?“

„Já zůstanu tady. Ať se trochu zapotěj,“ zněla stručná odpověď.

„Ale Sandy, u všech čertů, proč se takhle chováš?“ protestoval Biggles. „My přece nevezeme žádný kontraband či podobné nesmysly. Letíme přece úplně prázdní!“

„Poslouchej, kamaráde, jestli na nás vletí tam dole, tak nás tam budou držet celý týden, budou se nás strašně vyptávat jako kam letíme, co děláme, a proč nemáme žádné cestující. Ať jdou do háje!“

„Existuje nějaký důvod, proč bychom jim to neměli říct?!“

„Nemůžeme ztrácet čas. Já tyhle kocábce prostě velím a já letím dál.“

Biggles pokrčil rameny. „No, jak chceš. Já jenom doufám, že si uvědomuješ, že si říkáme o potíže. Jestli se jim po tomhle dostaneme pod ruku, tak nám to pravděpodobně dají tvrdě pocítit.“

„Před námi už je Sudd, to jsou říční mokřiny. Měj oči na stopkách, ať najdem tu mašinu, co hledáme. Rozkazy byly jasné. Přistaňte vedle letadla dřív, než vás

někdo objeví, přeložte náklad a přivezte ho i s piloty zpátky domů.“

„Proč domů?“

„Možná k tomu mají dobrý důvody. Jak říkám, já jen poslouchám rozkazy a nevyptávám se.“

„Já jsem stejně svědomitý jako ty, co se týče plnění rozkazů, ale rád vím, co vlastně dělám. Ať to byl kdokoli, kdo ti dal ten rozkaz přistát mezi těmihle mokřinami, tak hrozně žvanil. Evidentně je absolutně nezná. V tuhle roční dobu, než je úplně vysuší slunce, jsou to absolutní bažiny. Čtyři sta mil vody, bláta a rákosí a kromě slonů nikde nic. Jestli je to letadlo tam dole mezi těmi mokřinami, tak vsadím deset k jedné, že bude vězet po břicho v blátě nebo ve vodě.“

„Přestaň si stěžovat. Někde nějaké místo k přistání najdeme. Pořád ještě ječeš do vysílačky?“

„Ne, už přestali.“

„Přesně to jsem si myslel, že udělají, jakmile jim dojde, co si o tom myslíme my!“

„Obdivuji tvoji sebedůvěru a doufám, že máš pravdu. Ale nevsadil bych si na to,“ odpověděl mu Biggles a po chvílce pokračoval: „Tak dobrá. Najdeme tedy to ztracené letadlo a když budeme mít štěstí, přistaneme celí. A co potom?“

„Musíme jediné přeložit ten náklad.“

„A co to je?“

„To já nevím.“

„Asi bude těžký?“

„Obvykle je.“

„Jestli to budeme muset přenášet v tomhle vedru, tak se budeme muset modlit, abychom měli dost sil.“

„Budeme na to čtyři.“

„Spíš tři.“

„Proč tři?“

„Protože u letadla najdeme jenom jednoho člověka. Asi jsi přehlédł, že jeden z nich odešel najít nějakou poštu, odkud nám poslal telegram, že letadlo sedí dole v mokřinách Nilu. Zrovna se to tady nehemží poštami, takže ať to byl kdokoli, musel šlapat až do Juby nebo Malakaly. To záleží na tom, kde přistáli. A mimochodem, proč museli přistávat?“

„To mi pověz.“

„Nestálo v tom telegramu nic o nějakých potížích s motorem nebo o poškození trupu...?“

„Já ten telegram neviděl. Mně jenom řekli, že je mašina dole v Sudd a my tam máme pro ten náklad zaletět. Myslím, že ani boss sám nevěděl nic víc. Vypadal pěkně otráveně.“

„Takže to letadlo mohlo klidně i havarovat?“

„Možná jo.“

„A my ani nevíme, na kterém konci těch mokřin přistálo. Čtyři sta mil je dost dlouhý kousek, takže nám dá práci to najít. A co dělali nad mokřinami, kterým, jak by jistě většina pilotů souhlasila, je lepší se vyhnout? Kam vlastně letěli?“

„Do Carisville.“

„Kde to je?“

„V severním Kongu.“

Biggles se na něho překvapeně podíval: „Tak co ale dělali nad těmihle mokřinami?“

„Tudy mi obvykle lítáme. Přes Středozevní moře, dolů nad Sinajským poloostrovem a pak podle Nilu až k té části, co se jmenuje Bílej Nil.“

„Ale to vás přece přivede na míle daleko na východ od Konga?“

„Na jižním konci mokřin se obracíme ostře na západ. Odtamtud už to není moc daleko do severovýchodního rohu Konga a k našemu cíli.“

„To se mi zdá pěkně divné,“ poznamenal nedůvěřivě Biggles. „Proč z toho děláte takovou zajížďku?“

„Hrabě je zadobře s Egyptem, takže si myslím, že chce být pro případ nouze ve styku s jedním zdejším letištěm. Kvůli štávě a tak dál.“

Biggles zavrtěl hlavou. „Já to pořád nechápu. Kdyby mi bývali řekli víc o tom, jak to tady řídí, ještě než jsme odstartovali, tak bych býval měl lepší pozici pro to, abych odhadl, co budeme dělat, a co se nám může stát.“

„Já sám tady spoustě věcí nerozumím,“ připustil Sandy. „Ty jsi tady novejší a já nepochybuju, že ti toho boss prozradí víc, až uvidí, jak sis vedl.“

„Ty nemáš ani nejmenší tušení, kdo nám to asi přikazoval přistát?“

„Ne a vůbec mi na tom nezáleží. Já od nikoho žádné rozkazy neberu. Já jsem kapitán týhle mašiny a nepoletím domů, abych tam hlásil, že jsem se bál splnit úkol kvůli nějakému dotěrnému syčákovi. A zrovna teď stejně nevidím žádný místo, kde bych mohl přistát, i kdybych nakrásně chtěl. Sleduj teď dole, jestli neuvidíš tu Constellation, co hledáme. Je dost velká, aby byla vidět.“

V konverzaci nastala krátká pauza. Pak Biggles řekl: „Tamhle vpředu je krásný stádo slonů. Mokřiny jsou asi jejich posledním útočištěm. Dokonce i pytláci si to pořádně rozmyslí, než aby tady lovili. Až umře poslední africký slon, tak to asi bude zrovna tady.“

„No a? K čemu, u d'asa, záleží na nějakých slonech? Tamhle dál vpředu to vypadá jako kouř. Možná je z Constellation, aby označili místo pro náhradní letadlo.“

„Možná,“ souhlasil Biggles. „Vidím ale ještě něco, co může být mnohem zajímavější. Jen se koukni nahoru vpravo.“

Sandy se podíval tím směrem. „Letadlo! Stíhačka. Co tady, sakra, asi dělá?“

„Jelikož se ptáš, tak mne napadá, že by nás tady třeba mohla hledat. De facto, podle toho, jak právě změnila kurs, tak bych řekl, že už nás dokonce zahlédla. Jak jsi právě říkal, Constellation je dost veliká, aby byla vidět.“

„To se na nás jenom letí mrknout,“ prohlásil nedbale Sandy.

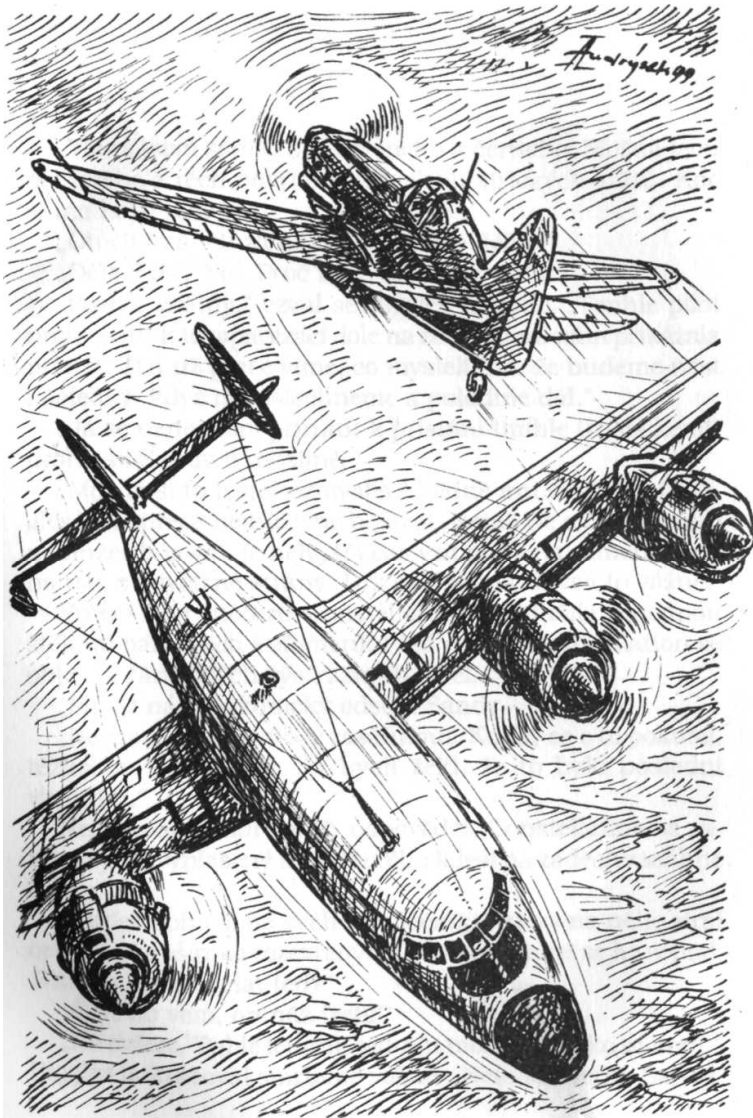
„Možná. Brzo se dozvíme, po čem jde. Vypadá to, že tě vůbec nenapadlo, že možná zrovna tahle stíhačka má na svědomí to nouzové přistání Constellation?“

Sandy se rozesmál. „Ale jdi, prosím tě. Na to by si netroufla.“

„Tady nejsme v Evropě,“ připomínal mu Biggles, oči na protiletící stíhačce, evidentně čísi vojenském jednomístném stroji. „Letí na nás. Dávej pozor!“

Bigglesova slova skončila výkřikem a oba piloti velkého letounu se bezděky uhnuli, jak stíhačka proletěla těsně nad jejich trupem. „Co si, sakra, myslí, že dělá!?“ zakřičel vztekle Sandy.

„Já bych momentálně řekl, že se nás snaží jenom přinutit, abychom se podrobili těm rozkazům ze země. Jestliže to nevezmeme na vědomí, tak nám asi ukáže svoje žihadlo. Všiml sis registračních znaků?“

... stíhačka proletěla těsně nad jejím trupem...

„Všiml jsem si něčeho červeného a černého. Možná jsou některého z těch nových nezávislých afrických států. Kde je ten hajzl teď?“

„Otočil to a letí za námi. Co budeš dělat?“

„Dělat? Já? Nic. Proč bych měl něco dělat?“

„Poslyš, Sandy,“ ozval se Biggles napjatě. „Tenhle pilot určitě patří k té organizaci dole na zemi, která nám přikázala přistát. Teď už přece víme, co mysleli tím, že budeme nést následky, když neposlechneme a poletíme dál.“

„Já se nenechám přinutit k přistání tímhle trpaslíkem!“ prohlásil Sandy tvrdošíjně.

„Možná si to ještě rozmyslíš,“ klidně mu odporoval Biggles. „My přece nemůžeme bojovat. Nemáme s čím. A jestli nemůžeš bojovat, je nejvyšší čas vzít nohy na ramena. Letí na nás z ná větrné strany. Drž si klobouk. Myslí to vážně.“

Vrčení čtyř motorů Constellation přehlušilo najednou štěkání palubních kulometů. Před nosem Constellation se objevila čára bílých výstražných střel.

„Minul nás,“ lakonicky odsekl Sandy.

„Nesnažil se nás vůbec zasáhnout. Kdyby se o to pokusil, těžko by nás minul. Já bych řekl, že to bylo poslední varování.“

Než mu ale mohl Sandy odpovědět, Constellation se zatřásla jako vyplašený kůň, kterého kdesi na zádech zasáhne šňůra biče.

Biggles pohlédl na svého společníka, který na něho zíral celý bledý doširoka rozevřenýma očima a klidně se ho zeptal: „Tak co budeš dělat teď?“

„Čert ho vem, on nás trefil!“

„No ovšem. Tuhle letící katedrálu mohl jen těžko minout.“ Biggles pokračoval smrtelně vážně: „Nemá to cenu, Sandy.“

My jsme jako sedící kachna. Nemůžeme mu to oplatit. Jestli zasáhne naše nádrže, tak je z nás smažený biftek.“

„Zatracené, asi budu muset přeci jenom dolů,“ procedil mezi zuby Sandy.

„Jestli bude takhle pokračovat, tak budeme šťastní, když se dostaneme na zem,“ prohlásil Biggles ponuře, když velikého Lockheeda zasáhla další salva střel. Jedna proletěla asi mezi nimi do přístrojové desky, protože se otáčkoměr rozprskl na tisíc kousků.

Sandy se skrčil na sedadle a snažil se co nejvíc zmenšit.

„To ti nepomůže,“ poznamenal klidně Biggles. „Copak na tebe ještě nikdo nikdy nevystřelil?“

„Ve vzduchu ne.“

„Ošklivý pocit, co?“

Sandy neodpovídal.

„Chceš mi tím naznačit, že ještě nemáš žádné zkušenosti s leteckým soubojem?“ pokračoval Biggles.

„Ne.“

„Tak to bys mě radši měl nechat převzít řízení, protože já ano. A umím pár triků.“

„Dobrá, tak si to teda vem.“ Sandyho obličej byl bílý jako křída.

„Když si na to jednou zvykneš, už to není tak strašné,“ pokračoval Biggles klidně. „Neboj se. Poprvé má každý trému. Jen se pevně drž!“

„Myslíš, že to dokážeš?“ úzkostlivě naléhal Sandy.

„To záleží na tom, jakou praxí tenhle hoch prošel. Jestli je pravda, že podle toho, jak lítá, je mladý a v našem oboru zelenáč, tak nám to možná projde.“

Rychlý pohled na oblohu jim ukázal, že se na ně stíhačka řítí v dalším útoku. Motory Constellation zmlkly. Biggles dupl na pedál pravého směrového kormidla otáčeje jej úplně vpravo a táhl berany až na doraz vlevo.

Výsledkem byl divoký pád, který oba piloty úplně přimáčkl do sedaček. Letadlo leželo na jedné straně, jedno křídlo směřovalo k zemi téměř ve vertikále, ale nos držela Bigglesova pravá noha na pedálu kormidla pořád vzhůru.

„K čemu je tohle dobrý?“ křičel zoufale Sandy.

„Pokud není zrovna starý mazák a nepozná, co to dělám, tak by mu to mělo znemožnit, aby nás trefil.“

„Proč ale?“

„Moje letová dráha je dolů, ale přitom to vypadá, jako když pořád letíme kupředu. To by mu mělo pokazit odhad, a tudíž jeho výstřely půjdou mimo nás. Vidiš, co tím myslím?“ dodal Biggles, když další bílé světelné střely proletěly k obloze před přídí Constellation.

Stíhačka prolétla kolem ve stopách svých kulek. Jak se začala vytahovat ze svého střemhlavého letu, Biggles obrátil polohu Constellation, takže teď směřovalo dolů druhé křídlo a ovládal ho levý pedál. Byla k tomu nutná brutální síla, protože velký stroj nereaguje tak rychle, jako tomu bývá u malého letadla.

V přestávce, která následovala, se Biggles stačil rychle mrknout na výškoměr a uviděl stále klesající ručičku, jak právě přešla přes značku devíti tisíc stop.

„Co dělá ten sviňák?“ zakřičel Sandy.

„Doufám, že nás hledá. Když přestřelil, tak nás ztratil z očí. Dávej pozor na slony na zemi!“

„A houby! Proč na slony?“

„Protože budou na suché zemi, jestli tady vůbec nějaká je. Musím přece dostat tenhle žebříňák nějak na podlahu!“ Ted' už je zřejmě stíhačka znovu objevila, protože znovu zaslechli rachot kulometů. Ale nikde žádné kulky neviděli, žádná je nezasáhla.

Biggles si pro sebe zabručel: „Pořád ještě neví jak na to. A nemáme to už daleko.“

Sandy se na něho podíval úkosem. „Ty už jsi tohle někdy dělal, co?“

„Máš až příliš pravdu. Ale ne v takhle veliké mašině. Mám z toho úplně zdřevěnělou ruku, jak se jí snažím udržet v téhle poloze. Pokus se najít to čertovo žihadlo, jakmile se začnu srovnávat. Pak totiž dostane svou šanci.“

„Vidím slony!“

„Kde?“

„Přímo před námi.“

„Nějaké stromy?“

„Ne. Vůbec nic.“

„Dobrá. Něčeho se chyt'. Ať na mě nepadneš.“

Biggles začal vracet letadlo do původní polohy, ustálil přístroje a pomalu obrátil letoun opět do vodorovné polohy. Tlak povolil.

„Kde je teď?“ zeptal se potom.

„Sedí přímo nad námi.“

„Sleduje nás, aby se ujistil, že mu neprovedeme zas nějaký trik.“

„Co budeš dělat?“

„Přistanu. Nebo se spíš pokusím přistát.“

„Proč nepoletíš dál?“

„Já ne. Já už toho mám dost. My jsme zatím měli štěstí a já nebudu pokoušet osud.“

„Šéf ale řekne, že –“

„Na šéfa zapomeň. Kdyby byl na palubě on, tak by ani nestačil vystoupit!“

„Ten hajzl nás ale dostane, až budeš přistávat!“

„Ne. Jsme teď už moc nízko. Kdyby letěl střemhlav a přehnal to, tak se zaryje nosem do země. Drž se pevně. Až se kola dotknou země, trochu to s námi bude házet. A nemluv. Snažím se dostat se na zem celý.“

Biggles se teď plně soustředil na to, aby s tak velikým strojem za podmínek, které zdaleka nejsou ideální, bezpečně přistál. Před sebou měl jedinou plochu

prázdného území, to místo se slony, s velkým stádem, které se na ně teď začalo dívat. Podle jejich stop se dalo soudit, že je tam půda dostatečně pevná.

Biggles otevřel plný plyn a rozletěl se přímo na ně. Tím je donutil k tomu, že se dali s vysoko vztyčenými choboty k tryskovému úprku. Jenom jeden slon, podle rozměrů jeho klů nejstarší samec, si držel své místo. Ale když Biggles opsal kruh, aby se dostal co nejnižší, také ztratil nervy a dal se i on do běhu.

Motory zmlkly. Constellation začala pomalu ztrácet výšku. Kus cesty potom uhladila jako chmýří jemné vrcholky dlouhých papyrusových rákosin, které pak ustoupily drsné trávě poseté skupinkami nízkých křovisek, některých vyrvaných slony. Kola se dotkla země, poskočila, dotkla se znovu a opět odskočila, pak se znovu dotkla a už zůstala na zemi. Stroj se kymácel, poskakoval a pak se kodrcal až do úplného zastavení.

„Docela slušný,“ těžce oddechoval Sandy.

„Vypadni!“

„Na co ten spěch?“

„Ten hoch nahore si na nás ještě může naposledy smlsnout.“

Oba se rychle škrábali ven a pak se zadívali nahoru. Stíhačka klouzala dolů k nim.

Biggles překvapeně poznamenal: „On chce přistát!“

„Přistát? To teda má drzost, po tom, co na nás tak střílel!“ vyštěkl Sandy a vytáhl z kapsy automatickou pistoli.

„Co s tím chceš dělat?“ ptal se klidně Biggles.

„Zastřelím toho sviňáka!“

„Dej to pryč,“ vybídl ho tentokrát už netrpělivě Biggles.

„Přeci na nás střílel, ne?“

„No a co? Používej hlavu, člověče! K čemu nám to bude, když ho zastřelíš? Dělal přece jenom svou práci!“

Někdo ho poslal, aby nás zarazil. Nech ho mluvit a možná se dozvíme, o co tady vlastně jde.“

Sandy si mumlal něco pod vousy, ale zastrčil pistoli zpátky do kapsy. Potom oba jen sledovali, jak jejich pronásledovatel přistává.

„Co je to za stroj?“ ptal se Sandy zvědavě.

„Nikdy jsem takový neviděl.“

„A co ty znaky?“

„Ty taky vůbec neznám. Jsou pro mne úplně nové. Ale je těžké udržet krok s tím, jak rychle všude po světě vznikají nové a nové státy.“

Pilot stíhačky, vytáhla postava v uniformě, seskočil na zem a svižně kráčel k nim. Měl černou tvář.

Sandy vydal zvuk, jako když se dusí. „Ne! Ještě ke všemu negr! To snad nejní pravda!“

„Nechápu, proč by barva jeho kůže měla hrát nějakou jinou roli,“ poznamenal Biggles bez emocí. „Jeho zbraně to nijak neovlivňuje.“

„On měl tu drzost po nás dokonce střílet!“

„Všecko záleží na prstu na spoušti. Komu ten prst patří, to je přece jedno.“

„Jedno? Já mu utrhnu vobě kulky!“

„Mluvíš jako absolutní hlupák. Zkusíš něco riskantního a pak zjistíš, že jsi přišel o kulky ty sám! Poslechneme si, co nám chce říct.“

Barevný pilot k nim velice sebevědomě kráčel, ale v držení jeho těla nebylo vůbec nic arogantního. Byl mladý, asi pod dvacet. Na boku měl v pouzdře revolver, ale ani ho nevytáhl.

„Jste zatčeni,“ oznámil jim vysokým nosním tónem, charakteristickým pro Afričany.

„Skutečně? A smím se zeptat proč?“ klidně odvětil Biggles.

„Za pašování zbraní povstalcům v naší zemi.“

„A jaká země to vlastně je?“

„Kongo.“

„Vy jste Konžan?“

„Já jsem důstojník Konžského letectva.“

„Ale co tady potom děláte? Tohle přece není Kongo?“

Důstojník vypadal udiveně. „Že ne?“

„To tedy ne. Tohle je súdánské území.“

„Takže jsem přeletěl hranici,“ přiznal naivně pilot.
„Ale Kongo je vedle, takže to nehraje žádnou roli.“

„U sta hromů, jak to?“ ostře se ozval Biggles. „Jestli si myslíte, že můžete létat kam se vám zachce, a střílet na koho se vám zachce, tak to si říkáte o problémy! Měl byste si koupit mapu!“

„Vy jste ignorovali signál k přistání!“

„No a? Nemůžete přikazovat letadlům, aby přistála, když se vám to zrovna hodí.“

„My jsme dostali informace, že povstalci očekávají další zásilku zbraní.“

„No, my je ale nemáme. Měl byste se po nich poohlédnout někde jinde.“

„Poohlédnu se.“ Černoch vykročil směrem ke Constellation. Biggles ho popadl za rameno. „Tak to ne! Předtím, než vstoupíte na palubu toho letadla, musíte mít moje povolení.“

„Smím se tam podívat?“

„Tak je to lepší. Můžete si vzít všechny zbraně, které tam najdete.“

„Proč se s tím blbečkem vůbec bavíš?“ zavrčel Sandy, mezitím co jejich pronásledovatel lezl do letounu.
„Jednu mu vrazíme a bude to.“

„Ty jsi ale nedočkavý,“ namítal Biggles. „Však on mu spadne hřebínek, až zjistí, že se spletl.“

Černý pilot se k nim zahanbeně vracel. „Musím vás požádat o prominutí.“

„To byste tedy měl,“ chladně odvětil Biggles.
„Kdybyste nás byl zasáhl a my jsme začali hořet, to by byla opravdu malá útěcha. Takhle jste jenom poničil letadlo. Co s tím hodláte dělat?“

„Co by? Omluvil jsem se vám přeci a je mi to líto.“

„Teď leťte zpátky domů a povězte svému veliteli, co jste provedl. On o nás ještě uslyší.“

„Povím mu to. Moc mě to mrzí.“

„To už jste říkal. No dobrá. V budoucnu s těmi vašimi zbraněmi zacházejte trochu opatrněji.“

„Můžu pro vás teď něco udělat?“

„Vůbec nic. Až budeme připraveni, tak poletíme dál.“

„Tak já jdu. Kdybych vám mohl kdykoli pomoci, tak moje jméno je poručík I Nobo. Přeji pěkný den, vážení pánové.“ Černoch zasalutoval a odpochoval zpět ke svému stroji.

Pozorovali ho, jak startuje a Biggles poznamenal se zvědavým úsměvem: „Je docela dobrý. Když bude mít víc praxe, ještě se to zlepší. Ale aspoň nám řekl – vážení pánové. Tam, odkud pocházím, už takové oslovení vyšlo dávno z módy.“ Zapálil si cigaretu. „Takže teď už to víme.“

„Co víme?“ udiveně se ptal Sandy.

„Někdo zásobuje konžské povstalce zbraněmi. Vláda v Kongu o tom zjevně ví, a tak sem poslali letadla, aby to překazili. Musíme si to zapamatovat, kdybychom tudy měli zase někdy letět.“

„Tohle je veškerý poděkování za to, že jim plníme žaludky,“ poznamenal Sandy otráveně. „Ty jsi ho z toho nechal vyváznout pěkně lehko! Kdybych tady byl sám –“

„Ale nebyl jsi, takže nemá cenu o tom mluvit.“

„Já vím, já vím,“ zamumlal Sandy. „Ty jsi dokázal přistát, když jsem ztratil nervy. Nemusíš mi to

připomínat. Až se dostaneme někam, kde se dá sehnat něco k pití, máš u mě drink. Co budeme dělat teď?”

„Až se trochu vzpamatujeme, měli bychom se vrátit k tomu, co jsme dělali předtím. Jak daleko myslíš, že jsme od toho kouře, co jsme zpozorovali?”

„Dost daleko. Jak jsme letěli dolů, tak jsem ho ztratil z očí. Myslel jsem na něco jiného.“

Biggles se usmál. „Já vlastně také. Ale to je jedno. Nakonec ho najdeme.“ Posadil se na starý ulomený kel, aby dokouřil.

Zdá se, že nadešel čas, abychom vysvětlili, proč Biggles předstíral, že je druhým pilotem komerčního letadla a letěl s prázdným letadlem bez sedadel a pasažérů nad rovníkovou Afrikou. Abychom pochopili, jak vlastně k této neobvyklé konstelaci došlo, je třeba se vrátit na začátek, do Londýna.

Kapitola 2

JEDINÁ MOŽNOST

Když se na základě volání intercomem dostavil Biggles do kanceláře svého šéfa, našel leteckého komodora, jak si právě věší svůj klobouk a kabát na věšák.

„Mám pravdu, pane, když soudím, že je ve vzduchu něco naléhavého?“ tiše se zeptal.

„Nikoli ve vzduchu, Bigglesworthi,“ zněla kvapná odpověď. „Není to dokonce ani víchř. Nazvěme to spíše víchřicí devátého stupně. Posad'te se. Právě se vracím z konference na značně vysoké úrovni a musím si o tom s vámi promluvit.“

Biggles se posadil do své obvyklé židle, kterou pro takové příležitosti měl před komodorovým psacím stolem. Neříkal ale nic.

Jeho nadřizený se usadil do židle za svým stolem a nespouštěje oči z Bigglesovy tváře pokračoval: „Přejdu rovnou k věci. Dostal jsem rozkaz zarazit pašování zbraní leteckou mafií.“

Biggles se slabě usmál. „A to je všechno?“

„Copak to nestačí?“

„Až moc. Co budete dělat?“

„Zarazím to.“

Bigglesův úsměv se změnil v cynický úšklebek. „Dal vám ten vážený pán kromě toho rozkazu také nápad, jak to zařídit?“

„Ne.“

„To bych se vsadil. Nedal, protože nemůže.“

Letecký komodor se na Bigglese vyčítavě podíval. „Bigglesworthi, teď není čas na legrácky. Je to vážná a naléhavá věc.“

„Já jsem se jen zeptal, pane. Prostě bych si na to dokázal rovnou odpovědět sám.“

„Tak dobrá. Zkuste to.“

„Žádný návrh jak zarazit ta letadla převážející zbraně prostě nepadl, protože vy víte stejně dobře jako já, že žádný způsob kromě sestřelení neexistuje. A když je opravdu sestřelíme, tak bychom mohli rozpoutat tak velký požár, že bychom ho také nemuseli dokázat uhasit. Jestliže přikázete přistát pilotovi, který nechce poslechnout, nedá se nic dělat. On může vaše výzvy klidně ignorovat pod záminkou, že se mu jeho vysílačka porouchala. Je to takhle prostinké.“

Letecký komodor přistrčil blíž k Bigglesovi krabici s cigaretami. „Doufám, že nebudete schválně dělat obstrukce.“

„Pane, já už jsem dost starý na to, abych se naučil postavit se čelem faktům. Když se na ně budete dívat raději po straně, nic tím nevyřešíte. Pokud se týče létání, tak si myslím, že o sobě mohu prohlásit, že když vidím fakta, tak je také poznám.“

„Mně bylo řečeno, že můžeme podniknout cokoli, abychom tento špinavý obchod zarazili.“

„Co to ale přesně znamená?“

„Já to беру tak, že můžeme použít jakoukoli metodu, kterou chceme, pokud dosáhneme žádoucího cíle.“

„A to zahrnuje i použití zbraní?“

„Řekl bych, že ano.“

„Dostal jste to písemně?“

„No – totiž – ne.“

„To jsem si myslel. Takže z toho nakonec vychází tohle. Nejdřív najdu ten letoun, co pašuje zbraně a munici domorodcům, kteří se za ním honí marně sem a tam.“

Vydám rozkaz, aby hned přistálo. Ono odmítne. Takže ho sestřelím. Jenže pak se třeba přijde na to, že jsem sestřelil naprosto nevinného letce. Pak budu informován, a to v žádných nejistých formulacích, že jsem překročil svou pravomoc. Stručně řečeno, svezou se po nás. A já nechci doživotí za vraždu. Tak by se tomu pak totiž oficiálně říkalo.“

Letecký komodor znervózněl. „Vy ty obtíže přeháníte. Přece byste nesesestřelil letadlo, pokud byste naprosto jistě nevěděl, že dopravuje zbraně?“

„A jak bych to asi měl zjistit? Ta mafie zřejmě nebude nikde inzerovat, co dělá a kam letí.“

„To je na vás. Ale ještě než se dostaneme dál, kolik toho o téhle záležitosti víte?“

„Jenom tolik, co jsem se dočetl v novinách.“

„Takže si asi neuvědomujete, co všechno za tím vlastně je?“

„Mám docela slušnou představu.“

„Obchod se zbraněmi už dávno není to, co býval. Změnil se jako ostatně všechno. Kdysi to dělali jednotlivci pro svůj osobní zisk. Ale teď je to vlastně pokračování studené války mezi komunistickými státy a Západem. Vždycky vlastně probíhal, navzdory všemu, co se proti němu dělá. Nikdo přece nechce, aby mezi sebou domorodé kmeny válčily až do úplného vyhlazení. Ale komunistické státy s dodávkami zbraní začaly dělat přesně tohle. V dnešní době, i když si to třeba ani neuvědomujete, se ten nebohý domorodý a negramotný chudák stal pěšákem velké politiky. A to se děje po celém světě.“

Biggles přikývl. „To je ostudné.“

Letecký komodor přikývl a pokračoval. „Když ještě nebyla letadla, tak to probíhalo jinak. Nějaká evropská země se třeba rozhodla, že přezbrojí svou armádu modernějšími puškami. A když k tomu došlo, tak tento

konkrétní stát zjistil, že má náhle jedno sto tisíc zastaralých zbraní a k tomu odpovídající střelivo. Co se s tím vším dá udělat? V Evropě pro to není trh, takže se to prodávalo po částech za tolik, kolik kdo nabídl – třeba jedna puška za pár šilinků. A to byl ten okamžik, kdy do toho vstoupili obchodníci bez skrupulí. V zemích, kterým my říkáme hospodářsky nerozvinuté, kde si lidé stále ještě opatřují potravu pomocí luku a šípů, má taková puška cenu zlata. A k těmto lidem právě směřovaly ty přebytečné evropské zbraně. Většina civilizovaných zemí vyhlásila embargo na prodej zbraní domorodcům ve svých koloniích, jenomže to nezabránilo některým zkorumpovaným námořním kapitánům, aby pod oficiální náklad neuložili ještě jeden ilegální. Ten byl pak případně vyložen na opuštěném kousku pobřeží, kde si ho později vyzvedli příslušní agenti a prodávali potom za obrovské sumy. Takhle se dostávali ke svým zbraním domorodci na celém světě – dokonce i američtí indiáni. Obchodníkům, kteří ty zbraně prodávali, bylo úplně jedno, k čemu se použijí, a tak to nebyla jenom zvířata, co se potom střílela. Dnes je tohle už minulostí a naše námořnictvo už nemusí v Rudém moři prohledávat kdejakou malou bárku kvůli zbraním. Jenomže najednou tenhle špinavý obchod zase ožil, i když s moderními metodami a za úplně jiným účelem.“

„To si umím představit,“ přikývl Biggles.

„Teď je hlavním cílem v bývalých koloniích, kterým se snaží Spojené národy po získání nezávislosti co nejvíce pomáhat, způsobit co nejvíce potíží.“

Zbraně rozšiřované komunisty už dávno nejsou tím zastaralým zbožím jako kdysi, ale jsou to nejnovější minomety, granáty a samopaly. A ty jsou stále přinejlepším velmi nebezpečné. Přinejhorším mohou mít závažné následky. Základní model všech těchto prokletých operací je obvykle všude stejný. Nějaký

domorodec se zlomky vzdělání nebo nějaký inteligentnější jedinec než ostatní se vytypuje sovětskými agenty. Ti ho třeba odvezou do Moskvy, tam mu vymyjí mozek, takže se vrátí do své rodné země jako kovaný agitátor, kterému se z těch jejich všelijakých slibů točí hlava. Jeho úkolem je vyvolat potíže, s tím, že se nakonec sám stane králem, nebo alespoň nějakým prezidentem. Jeho stoupencům začínají přicházet zbraně, takže když nemůže dosáhnout toho, co chce, pouhým přesvědčováním, tak se může uchýlit ke zbraním. Když se mu podaří stát se pánem situace, Bůh ví za cenu kolika životů, dostaví se sovětsí agenti maskovaní jako „poradci“ a začnou dávat rozkazy. Přiznejme si, že barevné národy byly vždycky vykořisťované, ale nikdy ne tolik jako v dnešní době.“

Biggles zkřížil ruce na prsou. „Takže vcelku to vypadá následovně. Na jedné straně se my a Amerika snažíme s organizacemi jako je Oxfam poskytnout domorodcům potraviny, šatstvo, zemědělské stroje a vzdělání, zatímco komunistické země jim posílají zbraně, aby se navzájem vybili, a přitom doufají, že nad jejich zemí získají vládu.“

Letecký komodor si povzdechl. „Takhle to tedy vypadá. My se snažíme o mír a lepší životní úroveň. To se ale nehodí Rusku a jeho satelitům. Oni mohou vítězit jedinež silou, takže udržují země barevných obyvatel pomocí zbraní a všelijakých slibů o obrovské odměně, pokud zvítězí, v neustálém varu. Nedávné události to znovu potvrdily. Tragédie ale je, že většina těch zaostalých lidí, chudých a prostých, podvedených bláznů, tomu všemu věří. Jsou přirozeně nadšení, když dostanou zadarmo zbraně. Nechápou, že když budou jeden druhého zabíjet, nic tím nezískají a se vši pravděpodobností také přijdou o život. Bylo jim řečeno, že bojují za svou

svobodu, ale de facto spíš ztratí i tu svobodu, kterou už mají.“

„To je děsné,“ zabručel Biggles. „To stačí, aby se každý slušný člověk pořádně navztekal.“

„Doufal jsem, že se na to budete dívat takhle,“ přikývl letecký komodor. „Nedávno se ukázalo, co se děje, když se dodávka válečného materiálu určená do Konga ztratila. Jedno letadlo bylo nuceno nouzově přistát na Maltě. Na palubě se našly zbraně a padáky, které je měly dopravit na zem, v ceně devadesáti tisíc liber!“

„To byla moc divná záležitost a jak si možná vzpomínáte, projevil jsem víc než značný zájem. Jenomže to se mnou nemělo co dělat a už jsem se vůbec nedozvěděl, jak to vlastně skončilo.“ Biggles si zamnul čelo. „Pokud mi moje paměť ještě slouží, takto byla dvaasedmdesátimístná Constellation patřící nějaké charterové společnosti. Povídalo se, že ty zbraně pocházejí od komunistů a padáky jsou britské. Kolovaly také nějaké řeči o nějakém dalším letadle hrajícím stejnou hru ve stejnou dobu, pravděpodobně šlo o Argonauta D.C.4. Co vypadalo velice podezřele, byl fakt, že došlo ke změně registrace a převzetí ghanských státních znaků. Žádný provozovatel letecké dopravy to jen tak bez důvodu neudělá. My jsme si mysleli, že let do Konga měl vést přes Egypt, Libyi a Súdán. Co mne ale fakticky šokovalo, to bylo to, že někteří piloti a členové posádky byli Američané! Copak si neuvědomují, co dělají?“

„Domnívali jsme se, že ta letadla operují odkudsi z Evropy,“ pokračoval po krátkém zaváhání komodor. „Ale unáhlit se s nějakými závěry by nám nepomohlo. Tady existují firmy, které prodají zbraně komukoli, kdo si je může dovolit zaplatit. To znamená samozřejmě cizí vlády. Normální lidé si nemohou dovolit kupovat tank nebo dělo. A co se týče pilotů na volné noze, tak dobře víte, proč vlastně vznikla Letecká policie. Domnívali jsme se,

že někteří piloti, kteří přišli o práci, se mohou pokusit shánět něco v kriminálních kruzích. A jak víme, k tomu také pak skutečně došlo. A stále ještě existuje docela dost pilotů, kteří jsou bez práce a inzerují v novinách nabízejíce své služby. Mají svůj slogan – Poletíme kamkoli s čímkoli. Jestli se dají najmout k nějakému nelegálnímu podniku, tak je to především ale vina těch lidí, co si je najali.“

Biggles zavrtěl odmítavě hlavou. „Těžko si dovedu představit, že v téhle záležitosti se zbraněmi můžeme něco dělat. Jestli tahle letadla startují odněkud z Evropy, tak polovinu jejich nákladu zabírá nutně palivo. Pokud vědí, co dělají, tak žádné příkazy k přistání nebudou akceptovat. Jak je tedy máme zastavit? Jestliže ty zbraně vysílají komunistické státy, tak určitě nebudou zaměstnávat své vlastní posádky a svá letadla. Najmou si piloty kterékoli národnosti, chlápky, co lákají ty velké peníze nebo třeba jenom to pekelné vzrušení. Já osobně to úplně chápu.“

„Já to ale nechápu, protože podle mne si nevyhnutelně musí uvědomovat, že pomáhají nepříteli proti své vlastní zemi,“ prohlásil přísně komodor.

Biggles pokrčil rameny. „Oni jsou vždycky ochotni přimhouřit oko, pokud jsou v tom dost velké peníze.“

„Jsou to zrádci.“

„Tak dobře. Jsou to tedy zrádci. Ale koho? To rozhodně záleží na tom, jaké jsou národnosti. Člověk se nemůže stát zrádcem země, ke které nemá žádné závazky. Můžete si být jist, že kdyby na to přišlo, tak budou tvrdit, že jsou nevinní a popřou jakýkoli úmysl pomáhat nepříteli. A mohli by mít dokonce pravdu. Já bych řekl, že mají jenom jeden zájem. Peníze. A mimochodem, jak je chcete dopadnout? Abyste je mohl postavit před soud, musíte je chytit při činu, i když to, co dělají, je už asi

samo o sobě nelegální. A tady je vlastně další zádrhel. Je to, co dělají, skutečně ilegální?“

Komodor se nad tou otázkou zamyslel. „Jaký trest by dostali, to by pravděpodobně záviselo na tom, ve které zemi by je zatkli. Ale myslím, že se o tom nemusíme nijak dohadovat. Kromě všeho ostatního, co dělají, porušují veškerá Pravidla mezinárodního leteckého provozu tím, že si neomezeně létají přes území mnoha států bez povolení, překračují hranice bez proclení a pasových kontrol, pravděpodobně ignorují i zakázané oblasti i pravidelné letecké linky. K čemu jsou potom bezpečnostní předpisy, když je pár sobeckých pilotů ignoruje?“

Biggles se zamračil. „Ať je to jak chce, nejdřív tyhle chlápky musíte chytit a k tomu může dojít, jak to tak vidím já, čistě náhodou, jako třeba v případě toho letadla, které muselo nouzově přistát na Maltě. Podle mého názoru vinu nenesou ani tak piloti, co řídí tyhle stroje, jako spíš lidi, co je zaměstnávají a kteří si podle mne pěkně žijí v pohodě za Železnou oponou.“

„Ne tak docela. Vzhledem k tomu, co se stalo na Maltě, máme důvod se domnívat, že ačkoli peníze přicházejí ze zemí za Železnou oponou, vlastní operace jsou řízené nejméně jednou organizací tady v Západní Evropě a možná s agenty dokonce přímo v Británii, protože část jejich vybavení prý byla britské výroby. Jestli je to pravda, tak jak je to možné?“

„Když přijde na to, tak jak je možné, že to letadlo bylo americké výroby?“

„Tohle jsou ti lidé, které opravdu chceme dostat. Kdybychom se mohli zmocnit jednoho z jejich pilotů a přesvědčit ho, aby pochopil, jak pochybil, pak by nám třeba prozradil, kdo jsou jeho zaměstnavatelé.“

„Spoléhat se na něco takového by asi bylo příliš optimistické,“ ohradil se Biggles. „Jak si vůbec

představujete, že se nějakého pilota zmocníte? Doufám, že mne nehcete požádat, abych sestřeloval britské a americké kolegy, kdybych náhodou měl dost štěstí a přistihl někoho z nich při té práci ve vzduchu!“

„Musíme si vymyslet, jak jednoho z nich sebrat na zemi.“

„Říkáte – my. Kdo je to – my? Proč na nás hodili tenhle nešťastný případ? A když říkám – na nás – tak myslím Velkou Británii. Zarazit tenhle obchod se zbraněmi je přece v zájmu všech západních velmocí. Proč s tím nic nedělají ostatní? Proč máme za ně nastavovat krk my?“

„I když já o tom žádné oficiální informace sice nemám, nepochybuji, že s tím něco dělají. Jenomže asi nikomu neprozradí své metody, které na řešení tohoto problému chtějí použít, protože by tím jenom nahrávali přímo do rukou nepřátel a ti by se samozřejmě podle toho zachovali.“

Biggles zamačkal cigaretu v popelníku. „Já to nechápu. Rusko otevřeně zásobuje zbraněmi půl tuctu států, které nejsou zrovna našimi přáteli. A pokud je mi známo, neděláme vůbec nic pro to, abychom jim to zarazili.“

„Ani nemůžeme.“

„Proč?“

„Protože je to jiná věc.“

„V jakém smyslu?“

„Ty státy, které máte na mysli, třeba Jemen a Indonésie, mají vlastní legální vládu a jako takové mají právo kupovat zbraně odkud chtějí.“

„I když ty zbraně jsou fakticky darem, který nám má jenom způsobovat problémy?“

„To my víme, ale jak to chcete dokázat? Tyhle nové nezávislé státy v Africe jako třeba Kongo, jsou něco jiného. Tam se pašují zbraně, aby došlo ke svržení vlád,

kteří už jsou uznány západními státy. Vzpomeňte si, jak totiž rebelové nedávno chladnokrevně zavraždili spoustu nevinných bělochů a bělošek, které tam drželi jako rukojmí: misionáře, učitele a zdravotníky a ještě přitom páchali spousty dalších krutostí. Kdybychom obvinili Rusko, že tyto rebely zásobuje zbraněmi, mohlo by nás stejně tak obvinít, že my zase zásobujeme zbraněmi jeho nepřátele.“

„To by nebyla tak docela pravda. Jakékoli zbraně, které jsme dodávali my, byly výhradně pro obranné účely.“

„Rusko a jeho satelity by argumentovaly naprosto stejně. Kdykoli je pár rebelů zabito, Rusko spouští obrovský povyk a nechá řídit skupinu studentů, kteří pak hází prázdné láhve do oken britského a amerického velvyslanectví a policie se je ani nepokusí zarazit. Ale odbočujeme od tématu. Zapomeňte na tu politickou stránku, tu nám řešit nepřísluší. My jsme byli prostě požádáni, abychom prověřili veškerý ilegální tok válečného materiálu do zemí, kde my se ze všech sil snažíme udržet pořádek a dodržování zákonů. Jestli zbavíme tyhle povstalce jejich zbraní a munice, tak to budou muset zbalit, což nakonec z dlouhodobého hlediska je jen pro jejich vlastní dobro. Oni nemají peníze, aby si ty zbraně koupili, ale dokud je mohou dostat zadarmo, budou dál střílet své vlastní černé bratry. A jak tedy navrhuje vy, že bychom se do toho měli pustit? Teď se vás ptám na radu.“

„Raději byste se mne měl ptát na něco jednoduššího,“ povzdechl si Biggles.

„Slyšel jsem, jak říkáte, že se všechno dá nějak udělat, když se přijde na to jak,“ připomněl mu komodor.

„Tehle špinavý obchod je ale možná výjimka,“ oponoval Biggles. „Nedovedu si totiž představit, že bych dokázal sestřelit letadlo, ze kterého se může vyklubat

neozbrojený stroj a možná dokonce řízený chlápkem, se kterým jsem třeba někdy popíjel. Myslím, že než něco podnikneme, měli bychom si být naprosto jisti, že máme přesná fakta o tom, co se děje, kdo to řídí a jak. Když pomyslím na všechny ty dobré lidi, které jsem zabil ve válečných soubojích, tak nebudu zrovna truchlit nebo mít výčitky svědomí, když budu muset sestřelit nějaké nepřátelské agenty, kteří povzbuzují tyhle hloupé a zaostalé černochoy, aby se navzájem vybíjeli.“

„Tak dobrá. Začněte tím, že seženete potřebné informace. Jak na to navrhuje jít?“

„Napadá mne jenom jediný praktický způsob. Já se třeba přidám k téhle partě hochů, co „poletí všude a se vším“ a nechám se najmout jako dopravce zbraní. Tak se možná dozvím něco o tom, jak se tahle organizace řídí.“

Letecký komodor vytřeštil oči. „A tomuhle říkáte *praktický* způsob! Vy jste se asi zbláznil!“

„Co je na tom nápadu špatného?“

„Především jste příliš známý. Okamžitě by si vás všimli a to bude váš konec!“

„Fakt, že jsem dobře známý, možná bude moje výhoda.“

„Ale jak to?“

„Vyhodíte mne.“

„Vyhodit vás?!“

Biggles se usmál. „Prostě mne vykopněte. Dejte všem vědět, že jsem zlobil, a že jsem tedy bez práce. Jestli je moje pověst k něčemu, tak bych neměl zůstat bez práce moc dlouho.“

Letecký komodor se opřel do opěradla židle a přiložil zamyšleně dlaně špičkami prstů k sobě. „Bigglesworthi, uvědomujete si, co mi tu říkáte? Zničit si pověst, kterou jste si budoval celý život? Pomyslete si, jaký bude mít taková tragédie vliv na vaše přátele!“

„Mně na mojím pověsti ani za mák nezáleží. Spíš myslím na to, jaký bude mít ten můj padák dopad na moje nepřátele. Ti se budou popadat smíchy za břicho, až mne uvidí, jak si ve frontě na sociálce vybírám podporu v nezaměstnanosti!“

Letecký komodor Raymond prohlásil, jako by chtěl uzavřít diskuzi: „To vůbec nepřipadá v úvahu. A to je definitivní rozhodnutí. Já vás přece nepředhodím lvům jen proto, abychom usvědčili nějakou bandu žoldáků!“

Biggles se ale nedal. „Něco podobného už se vyzkoušelo dříve. Někteří naši důstojníci se nechali podplatit, aby se dostali do služeb zahraničních špionážních centrál.“

„Už se o tom ani nezmiňujte,“ prohlásil letecký komodor rozhodně.

„Ale přece jste mne žádal o nějaký nápad,“ postěžoval si Biggles.

„Slyšel jste už mou odpověď. Vymyslete si něco jiného.“

„Tak dobře. Existuje jedna alternativa. Nechte rozhlásit, že jsem odešel do důchodu na vlastní žádost nebo kvůli věkovému omezení.“

„To už by nebylo tak zlé,“ souhlasil komodor. „Ale pořád se mi to nějak nelíbí. Není to vůči vám fair.“

„O to tady nejde. Bude to v postatě strašně jednoduché. Jediné, co budu muset udělat, je pronajmout si někde byt jedna plus jedna a čekat tam, až mi dojde nějaká nabídka na práci.“

„A co když se k vám nedostanou?“

„Tak si dám malý inzerát do nějakých novin, kde uvedu, že jsem volný pro jakoukoli práci. Nebudu sice schopen se třeba i jen přiblížit ke Scotland Yardu, ale budu s vámi v kontaktu přes telefon. Algy, Bertie a Ginger mohou pokračovat v práci tady, ale z evidentních

důvodů se k nim nebudu moci ani přiblížit. Budu muset pracovat úplně sám. Nechte tedy všechno na mně.“

Komodor stiskl rty. „Budu o tom přemýšlet,“ rozhodl se nakonec. „A to je prozatím maximum, co jsem ochoten dovolit.“

„Prosím vás, pane. Žádal jste mne o nápad. Ten jsem vám dal. Žádné důvody proti mne nenapadají.“

„Ale napadnou. Ještě než s tím budete hotov, to vám garantuji,“ zavrčel pochmurně komodor.

„Já to zvládnu,“ řekl Biggles už vstávaje. U dveří se otočil. „Je to jediná možnost.“

„Zavolám vám později,“ slíbil komodor. „Zajděte si teď na oběd.“

Biggles šel pomalu a hluboce zamyšlený do své kanceláře, kde našel Algyho, Bertieho a Gingera, jak čekají na jeho návrat.

„Tak co, kamaráde, jaká je ta velká novina?“ vesele se dotazoval Bertie.

„Novina, pokud ji můžeš nazvat velkou, je, že vás možná brzo opustím,“ odpověděl klidně Biggles.

„O čem to mluvíš?“ chtěl vědět podezíravý Ginger. „Je to nějaký žert?“

„Ne.“

„Dělá si srandu,“ vložil se do toho Algy.

„Ne, jsem smrtelně vážný,“ prohlásil bez úsměvu Biggles. „Očekávám, že mne pošlou v nejbližší době do důchodu podle pravidla o věkovém limitu. Jestli k tomu dojde, tak zůstanete sami. Pojd'te, zajdeme si na jedno pivo do hospody za rohem a tam vám o tom všechno povím.“

Kapitola 3

NABÍDKA

Na židli u stolu ve stále ještě cizím prostředí malého bytu v prvním patře (dvě místnosti a kuchyňský kout), který si pronajal ve čtvrti Bayswater, dokouřil Biggles cigaretu, udusil ji v popelníku na stole a obrátil stránku posledního vydání magazínu *Let*. Jeho výraz však nevyjadřoval žádné uspokojení, spíše naopak, byla to nespokojenost, protože už to začínalo vypadat, že jeho plán – se kterým nakonec komodor tak nerad souhlasil – jaksi nefunguje. A co více, už ho začínalo to nicnedělání nudit, stejně jako život bez společnosti, na kterou byl zvyklý.

Už to bylo tři týdny od té doby, co dal leteckému komodorovi adieu a vypochoďoval z kanceláří Scotland Yardu oficiálně naposledy a s trochou šatstva a toaletních potřeb se přestěhoval do svého nového bydliště. V jedněch či dvou novinách se objevilo stručné oznámení o jeho rezignaci spolu s jedním či dvěma odstavci z větší části o jeho kariéře u letectva Jejeho Veličenstva ve specializovaných časopisech věnujících se létání. Ale neměly žádný takový dopad, který doufal, že budou mít a co více, ve který pevně doufal. Když na konci týdne nedostal ani jednu jedinou nabídku zaměstnání, ba ani jediný dotaz, dal si inzerát do novin, od kterých čekal, že by eventuelně mohly vyvolat patřičný efekt. Pro odpovědi, nejdříve jenom v písemné formě, neudal ovšem svou adresu, jenom poštovní schránku. Myslel si, že to mu poskytne dostatek času, aby případné nabídky uvážil.

Výsledkem bylo ale zase zklamání. Když se ani za tři dny stále ještě nedostavila ani jediná reakce, opakoval svůj inzerát, ale tentokrát uvedl své jméno i adresu. Jeho

netrpělivost byla zřejmě předčasná, protože ještě ten den došly v jedné poštovní zásilce dvě odpovědi. Jelikož nechtěl, aby oba návštěvníci dorazili současně, objednal je na různou dobu.

Prvního člověka okamžitě odmítl. Ten totiž přijel v lehce podroušeném stavu a začal tvrdit, že je bývalý pilot Královského letectva a doufal, že mu Biggles půjčí nějaké peníze.

Druhý pán byl stejně optimistický. Byl to asi tak osmnáctiletý mladík a vymyslel si plán, o kterém se domníval, že je absolutně neprůstřelný. V zásadě šlo o pašování zboží leteckou cestou. Odcházel pak z bytu v naprosté depresi, když ho Biggles zcela otevřeně informoval, že produkt jeho mozku není ani původní, ani praktický, a kdyby někdy náhodou našel nějakého pilota dost hloupého na to, aby s ním spolupracoval, tak oba skončí rychle ve vězení.

Biggles už začínal sám podléhat depresi, když následujícího dne dorazil dopis od nějakého muže, který se podepsal jako hrabě Alexander Stavropulos, momentálně přebývajícím v hotelu Grosvenor v Londýně. Dopis to byl stručný a přímo k věci. Pisatel mu sděloval, že je ředitelem letecké společnosti zprostředkovávající charterové lety. Hledá zrovna pro jedno ze svých letadel nějakého zkušeného pilota. Je ale příliš zaneprázdněný na to, aby mohl za Bigglesem jezdit osobně, tak jestli by sám nebyl tak laskav a nesetkal se s ním v jeho hotelovém apartmá? Biggles mu zatelefonoval. Dohodli se na schůzce a to bylo právě tento den ve dvanáct hodin. Letným pohledem na hodinky zjistil, že má ještě trochu času.

Nebyl si zrovna jistý, že mu zabrala velká ryba nebo jedna z těch ryb, ale dva detaily ho utvrzovaly v tom, že má možná pravdu. Tím prvním byl fakt, že hrabě je pravděpodobně cizinec. V Británii už se titul hrabě přestal

dávno používat přesto, že tady stále ještě existují hraběnky, což jsou většinou manželky nebo vdovy po earlech. Angličtina hraběte byla plynná, i když měla sotva postřehnutelný cizí přízvuk, velmi obtížně zařaditelný. Jen málo lidí je schopno mluvit druhým jazykem tak dobře, že mohou být pokládáni za občana druhé země. A navíc, hrabě bydlel v hotelu, což naznačuje, i když nedokazuje, že nemá v Británii žádnou stálou adresu. Kromě toho výběr takového hotelu znamená, že je na tom pan hrabě finančně velmi dobře. Grosvenor hotel není vůbec laciný a přitom si hrabě může dovolit nejenom jeden pokoj, ale rovnou celé luxusní apartmá.

Jelikož měl ještě stále dost času na schůzku v hotelu, rozhodl se Biggles, že se trochu projde a půjde do hotelu přes park. Vydal se na cestu s otevřenou myslí, rozhodnutý, že nebude mít proti člověku, se kterým se setká, žádné předem zaujaté námitky. Jelikož dorazil na místo o pár minut dříve, dal si v hale jednu cigaretu a pak teprve přednesl svou žádost u recepcce.

Muži majícímu na starosti klíče pak řekl: „Mám tady schůzku s hrabětem Stavropulosem. Ještě nikdy jsem se s ním ale nesetkal. Znáte ho?“

„Jenom od vidění.“

„Co je to za člověka?“

„Vždycky, když chce klíče, tak je ke mně velice laskavý.“

„Nevíte, jaké je národnosti?“

„Já jsem pochopil jenom to, že je to asi jeden z těch řeckých naftových magnátů.“

„Bydlí tady často?“

„Docela dost,“ odpověděl recepční a zvedl telefon, aby oznámil právě diskutovanému pánovi, že ho přijel navštívit jakýsi pan Bigglesworth. Zavěsil, kývl na liftboye a Biggles byl v minutě ve výtahu a doprovázen do apartmá pana hraběte.

Hoch zaklepal na dveře. Ozval se nějaký hlas: „Vejděte!“ Liftboy rozevřel dveře a Biggles vstoupil. Hoch vyšel ven a zavřel za sebou dveře. Biggles popošel dále do obývacího pokoje, aby se tam seznámil s mužem, který právě odložil noviny a vstával z křesla.

Jeho pozdrav Bigglese poněkud šokoval, protože v inzerátu nepoužil své hodnostní označení. „Pojďte dál, inspektore,“ pravil hrabě. „Jsem šťasten, že vás poznávám. Moje jméno je Stavropulos.“

„Proč ten inspektor?“ zeptal se Biggles zvědavě.

Hrabě se na něho podíval s odzbrojujícím úsměvem. „Pokud já vím, tak s vaší pověstí v Anglii existuje jenom jeden Bigglesworth.“

„No tak od teď mi můžete klidně říkat místo toho jen pane,“ ohradil se Biggles. „Nechci, aby se mi připomínala moje nebezpečná minulost.“

„Dobře. Posad'te se.“

Biggles se posadil do druhého křesla.

„Kouříte?“ Hrabě mu nabídl pouzdro s cigaretami – zlaté. „Třeba vám ale tyhle nebudou vyhovovat,“ pokračoval hrabě. „Nechávám si je dělat speciálně pro sebe, ale každému nechutnají.“

Biggles si všiml, že je papír světle hnědé barvy, odstínu rozšířeného v Rusku a na Blízkém východě. Nabídku odmítl: „Zapálím si jednu svoji, jestli vám to nevadí. Já mám obyčejný vkus.“

„Dáte si něco k pití?“

„Zrovna teď ne, díky. Na mne je to trochu brzo.“

„To rád slyším od člověka, který má občas v rukách životy ostatních lidí,“ prohlásil hrabě. „Nebudete mne pokládat za nezdvořilého, když si naliji sám?“

„Ovšemže ne. Vy jste tady přece doma.“

Mezitím, co si hrabě naléval pití stranou u baru, Biggles si ho pozorně prohlížel. Pořád ještě měl svou mysl otevřenou, protože i když věděl, že první dojem

může být nejdůležitější, nemusí být neklamný. V tom, jak se hrabě zatím choval, nebylo nic podezřelého. Přinejmenším se choval pohostinně. Kupodivu jeho cizí přízvuk nebyl zdaleka tak zřetelný jako po telefonu. Kouř vycházející z jeho cigarety a vznášející se pokojem, voněl balkánským tabákem. S tím samozřejmě nebylo nic v nepořádku. Někteří kuřáci mu dávají přednost, ačkoliv bývá obvyklejší, že člověk kouří takový tabák, který kdysi ochutnal poprvé. V Anglii to obvykle bývá virginský tabák.

Biggles odhadoval, že je hrabě asi právě za středním věkem, řekněme mezi pětačtyřiceti a padesáti. Byl průměrně vysoký, spíš baculatý, jako by si rád dopřával dobrého bydlá. Jeho pleť, bez jediné vrásky, měla tu podivuhodnou barvu, téměř jakoby zsinanou, typickou pro východní středomoří a obzvláště Řecko. Na spáncích mu tmavé vlasy už začínaly řídnout a ustupovat. Jeho šaty byly evidentně velmi drahé a padly mu naprosto perfektně. Pohyboval se lehce a nenuceně. Jedním slovem celkový dojem, kterým působil, by se dal popsat jako uhlazený. Uhlazený asi tak, jako bývá dobře vykrmená domácí kočka. Nic v jeho zjevu, ani v jeho vystupování či způsobu mluvy nezavdávalo žádnou příčinu ke kritice. Nicméně poučen svou nepříjemnou zkušeností z minulosti, Biggles viděl tohoto člověka jako typ, kterému nemůže příliš důvěřovat, dokud ho mnohem lépe nepozná.

Hrabě se obrátil se sklenkou v ruce k Bigglesovi a posadil se do křesla naproti. „Tak co kdybychom teď přešli k věci?“

„Proto jsem tady,“ přikývl Biggles.

„Vy jste letec se spoustou zkušeností.“ To bylo spíše pouhé konstatování než otázka.

„To myslím, že mohu o sobě tvrdit.“

„A teď jste bez práce?“

„Momentálně nelétám.“
„A jste ochoten přijmout zaměstnání?“
„Proto jsem si dal ten inzerát.“
„Na mou otázku nemusíte odpovídat, jestli nechcete.
Proč jste odešel ze svého posledního zaměstnání?“
„Vy víte, co jsem dělal?“
„Samozřejmě. Čtu přece denní tisk.“
„Řekněme jenom, že můj čas už vypršel. Přijde doba,
kdy člověk prostě musí odejít do důchodu, obzvláště když
jeho práce zahrnuje značné množství nervového vypětí.“
„Ale stále ještě jste schopen létat?“
„Kdybych nebyl, tak nebudu tak hloupý a nebudu
hledat další práci v letectví.“
„Stále ještě byste dokázal letět nějakým letadlem
kamkoli na světě?“
„Naprosto bez problémů.“
„A jste připraven to udělat?“
„Za jistých omezení.“
„Za jakých?“
„Neletěl bych přes Rusko ani přes žádnou z
komunistických zemí.“
„Proč ne?“
„Občas jsem se dostal do střetu s některými jejich
agenty a obávám se, že bych mohl být na jejich černé
listině.“
„Takže komunista nejste?“
„Ne. Vy ano?“
„Rozhodně ne. Ale na politické otázky vlastně vůbec
nemusí dojít. Já se snažím co nejvíce vyhnout se všem
potížím, takže moje letadla přes území kontrolované
Sovětským svazem nelétají.“
„To rád slyším. To mi vyhovuje. Kam tedy létají?“
„Kamkoli, kde je potřebuje moje obchodní
podnikání.“

„Řekl jste letadla – v množném čísle. Znamená to, že máte více než jedno?“

„Momentálně mám tři. Jedno pro svou soukromou potřebu a dvě pro obchodní operace.“

„Beru to tak, že se věnujete charterovému podnikání?“

„Říkejte tomu spíše letecký dopravní servis.“

„Což ale znamená, že už máte své piloty a posádky?“

„Samozřejmě. Momentálně mi ale jeden pilot schází.“

„Jak k tomu došlo?“

„Musel jsem ho uvolnit ze svých služeb. Příliš pil a začal být nedbalý.“

„Kde mají vaše stroje svou základnu?“

„Nikde konkrétně. Neustále se pohybují. Zůstávají kdekoli, kde se octnou, až do příští operace. Asi jako zámořská nákladní loď čekající na svůj náklad. V současné době jsou obě letadla na kontinentě.“ Hrabě usrkl svůj nápoj.

„Ale zdá se, že otázky kladete vy. Mým úmyslem bylo, že jich spíše já pár položím vám. Už jste někdy letěl přes Afriku?“

„Často.“

„Takže se tam vyznáte?“

„Nikdy jsem tam neměl žádný problém.“

„Takže víte, jak bych tak řekl, jak na to? Vyznáte se v předpisech, v tom, jak jednat s celníky a tak dále?“

„Po všech těch rocích mého létání bych už to měl asi umět.“

„Musíte ale chápat, že tentokrát nebudete mít všechna ta privilegia, která jste měl u svého předchozího zaměstnání.“

Biggles se napjal. „Co tím přesně myslíte?“

„No, domnívám se, že k práci, kterou jste donedávna vykonával, jste měl jistá zvláštní privilegia. Otevřeně

řečeno, když jste byl zaměstnán jako pilot ve Scotland Yardu.“

„Záleží na tom, co jsem dělal předtím?“

„Co se mne týče, tak ne. Mohla by to být dokonce i výhoda. Myslel jsem na to. Pokud byste pracoval pro mne, očekával bych, že budete pracovat v rámci zákona, ne ho porušovat. Ale samozřejmě moje podnikání je důvěrné v tom smyslu, že moji zákazníci nechtějí, aby se jejich konkurence dozvěděla, co přepravují do zahraničí.“

„To je pochopitelné. Platí to o většině obchodních transakcí, jak v dopravě po souši, tak i ve vzduchu.“

Hrabě upřel zrak na Bigglese. Nepatrně změněným tónem dodal: „Proč jste opravdu odešel ze svého posledního místa?“

„Myslel jsem, že důvody mého odchodu jsou veřejně známé.“

„Jaká je vaše vlastní verze?“

„Dělal jsem tu práci už velmi dlouho, a na člověka mého věku už to začínalo být trochu příliš.“

„Ale pořád byste ještě chtěl létat?“

„Přirozeně. Jednou pilot, do smrti pilot. Navíc, člověk musí žít a já nesnesu nicnedělání. Když už jsme ale u toho, buďme upřímní. Nebojíte se zaměstnat člověka, který dříve pracoval u policie?“

Hrabě udiveně pozvedl obočí: „Proč bych měl?“

„Jen tak mne to napadlo. Existuje přece spousta pilotů, co jsou hotovi létat za smlouvu a honorář, jak se tomu tak říká, ne?“

„Ne spousta s vašimi zkušenostmi.“

„Co je tak zvláštního na létání s vašimi stroji?“

„Moje podnikání vyžaduje znalosti a schopnosti mimo obvyklý průměr. Nemusím vám snad ani říkat, že moderní letadlo je drahý dopravní prostředek a ztratit jedno, k čemuž by mohlo dojít nedbalostí a slabým výkonem, by znamenalo těžkou finanční ztrátu. Naši

piloti musí být absolutně spolehliví. Víte, abychom ušetřili poplatky za mezipřistání, někdy létáme dlouhé trasy bez zastávky. Jelikož přímá trasa mezi dvěma místy znamená také nejkratší spojení, ušetříme také na palivu a letecké palivo není zrovna nejlevnější.“

„Když mluvíte o těch letech non-stop, nemáte na mysli náhodu nějaké ty zkratky, abych tak řekl, kdyby náhodou trasa vedla –“

„To je absolutně jenom na pilotovi, aby o tom rozhodl,“ přerušil ho hrabě. „Přirozeně bych nežádal pilota, aby porušil kvůli mně dopravní předpisy, i kdyby to znamenalo ušetřit mi nějaké peníze. Jestli na sebe chtějí brát to riziko, aby se dostali na místo určené za co nejkratší dobu, je to jejich věc. Já jediné vyžaduji, pokud je někdo přitom nachytá – a jsou piloti, kteří něco takového skutečně dělají – aby nesli všechny následky sami a od nás nečekali vůbec žádnou pomoc. My, jako majitelé letadla, budeme přirozeně tvrdit, že o ničem nevíme a že se pilot choval jinak, než měl přikázáno.“

Na Bigglesově tváři se objevil záblesk úsměvu. „Přirozeně. Je jenom správné, že ti, kdo porušují pravidla, by měli nést veškerou vinu,“ parafrázoval suše slova hraběte.

„Jsem rád, že souhlasíte,“ pokračoval hrabě. „Vás by nikdo nepodezíral, že byste se dopustil něčeho takového, což je další výhoda, proč vás mít mezi našimi zaměstnanci. Ale může se to samozřejmě stát. Já tím nechci říci, že bychom si nad tím zcela umyli ruce. Oficiálně to třeba uděláme, to jistě chápete, ale svého zaměstnance bychom podporovali a odškodnili finančně za jakoukoli ztrátu, kterou by utrpěl. Například tím, že by mu byla udělena pokuta.“

„To je naprosto fér,“ přikývl Biggles. „Jaké náklady obvykle převážíte?“

„Dopravujeme cokoli. Obvyklé zboží. Ale to je otázka, na kterou vám skutečně nemohu odpovědět. Zákazník se na nás obrátí s dotazem, oznámí nám povahu svého zboží, kam má být odesláno a kdy, pak se dohodneme na ceně.“

„Samozřejmě si vždycky dáváte pozor, aby nešlo o pašování, že?“

Hrabě se zatvářil, jako kdyby utrpěl šok. „Ujišťuji vás, že se nikdy něčeho takového ani nedotkneme! Opakuji vám, my nedopravujeme nic nelegálního. My jsme přímo varovali naše piloty, aby nic soukromého nebo cokoli, co by mohlo být podezřelé, nepřepravovali. Například drogy a takové ty věci, které by je mohly svádět.“

„Kolik pilotů zaměstnáváte?“

„Normálně čtyři. Létají ve dvojicích s jedním kvalifikovaným navigátorem – pokud je zrovna k dispozici.“

Biggles přikývl. „Přejděme tedy k té nejdůležitější otázce. Jakou mzdu platíte svým pilotům?“

„Platíme základní plat dva tisíce liber ročně plus prémii za skutečně odlétané hodiny ve výši jedno sto liber za hodinu. Lety jsou ovšem nepravidelné. Piloti nelétají každý den, dokonce ani ne každý týden. Dokud jsou na zemi, platíme jim veškeré výdaje, ať jsou kdekoli.“

„To zní velkoryse.“

„Těší mne, že si to myslíte. Zbývá tedy jedině, abyste se rozhodl, zda byste se k nám rád přidal.“

„Znamená to, že mi nabízíte zaměstnání?“

„Ano.“

„Nechcete vidět můj letecký průkaz nebo nějaké další důkazy méj kvalifikace?“

„To není nutné. Já o vás vím tolik, kolik potřebuji. Vy jste každému v leteckých kruzích znám, což jsem zjistil, jakmile jsem se na vás začal diskrétně informovat.“

Soukromý život našich pilotů nás nezajímá. Žádáme jediné, aby udělali, co se na nich žádá, bez otázek, efektivně a svědomitě. Jestliže v tomto ohledu zklamou, nemůžeme je nadále potřebovat. Vyjádřil jsem se dost jasně?“

„Perfektně.“

„Tak dobrá. Třeba byste si o tom teď chtěl jít popřemýšlet. Jestli se rozhodnete vzít u mne práci a náhodou zrovna na tom budete finančně problematically, můžete si vybrat tříměsíční zálohu dopředu.“

„Není to riskantní?“

„V jakém smyslu?“

„No, mohl bych si vzít ty peníze a zmizet. A třeba už mě nikdy neuvidíte.“

Hrabě na něho vrhl ostrý pohled. „To by od vás bylo velmi bláhové. Litoval byste toho.“

„Co byste proti tomu mohl dělat?“

„Moje organizace má dlouhé ruce. Dohlédli bych na to, abyste už nikdy nedostal místo v letectví.“

„No, myslím ale, že se to pravděpodobně nestane,“ pousmál se Biggles. „Nemám si co rozmýšlet. Vypadá to, že tohle je přesně ta práce, kterou jsem doufal, že najdu. Chtěl bych to v každém případě zkusit. Beru to tak, že mohu kdykoli z jakéhokoli důvodu odejít, když se nebudu cítit na to, abych pokračoval v práci?“

„Rozhodně.“

„Tak jsme tedy dohodnuti. Kdy byste chtěl, abych začal?“

„Nijak zvlášť to sice nespěchá, ale chtělo by to co nejdříve. Byl byste schopen být připraven zítra večer?“

„Ano.“

„Mně se to hodí, protože musím jet služebně do Evropy. Můj osobní pilot mne tam dopraví mým letadlem, takže můžete jet s námi. Neberte si ale více zavazadel, než je nutné.“

„Kde se s vámi sejdu?“

„Můžete třeba přijít opět sem. Pojedeme na letiště mým vozem.“

„Na které letiště?“

„Do Southendu. Pro Evropu je to tam nejvýhodnější. Odstartuji v šest hodin.“

„Čistě z profesionálního zájmu, jaký typ letadla to je?“

„Courier. Šestimístný. Dvumotorový. Znáte ho?“

„Jeden jsem viděl, ale nikdy jsem s ním neletěl. Jelikož je americký, tak jich tady moc nelétá. Kam poletíme?“

„To ještě nebylo rozhodnuto. Čekám teď na zprávu.“

Hrabě se usmál. „Ale na druhé straně Železná opona nepřistaneme, jestli vás zrovna tohle trápí.“

„To jsem rád, že to vím,“ upřímně přiznal Biggles. „Já jsem tam svého času musel provést pár neobvyklých kousků, a tak mám důvody se od té části světa držet raději dál.“ Vstal z křesla. „Tak dobře, pane. Už nemám, na co bych se zeptal, takže pokud vy nemáte žádné otázky, nebudu vás už připravovat o čas. V kolik?“

„Řekněme v pět.“

„Budu tady a připraven na cestu,“ slíbil Biggles. A s tím také odešel.

Kapitola 4

BIGGLES TROCHU PŘEMÝŠLÍ

Na chodníku před hotelem se Biggles ohlížel po volném taxíku, ale jelikož žádný neviděl, rozhodl se, že se vrátí stejnou cestou, jako přišel. Měl plnou hlavu toho všeho, co se dozvěděl u pohovoru, a chtěl si všechno znovu přebrat dokud má tu konverzaci ještě živě v hlavě. Když přecházel přes park, využil záminky k zapálení cigarety, aby se ohlédl, jestli ho nikdo nesleduje. Ale nic, co by vzbudilo jeho podezření, nezahlédl. Všiml si jedné prázdné lavičky a jelikož bylo pěkné počasí, posadil se, aby dospěl k nějakému závěru.

První otázkou přirozeně bylo, zda je na správné stopě? Je hrabě ten člověk nebo jeden z těch vedoucích lidí organizace, jejíž aktivity měl prověřit? Bylo to sice možné, ale v žádném případě to nebylo jisté. Jeho instinkt či intuice mu říkala, že ten návrh je nějak podivný. Zaprvé mzda, kterou mu navrhli, je o něco vyšší, než by si obyčejné obchodní podnikání tohoto typu mohlo dovolit zaplatit. To samo o sobě bylo podezřelé. Jak by se nějaká firma mohla dopracovat zisku, když platí svému pilotovi prémii čtyři sta liber za pouhý jeden čtyřhodinový let, to jest, dvě stě tam a dvě stě zpátky domů? Pokud ta firma je skutečná, pak se musí věnovat opravdu velice lukrativnímu obchodu!

Na první pohled byl ale hrabě ve svých odpovědích upřímný, dokonce více, než by se čekalo u člověka, který provádí letecké operace pochybného druhu. Přitom ale je faktem, že neprozradil vůbec nic, co by třeba i jenom naznačovalo nějaké nelegální podnikání.

Kolik toho asi ví hrabě o něm? Rozhodně toho věděl o jeho kariéře dost... respektive o tom, jaká byla jeho

předchozí kariéra. Přitom ale velice stál, dokonce až úzkostlivě stál o to, aby ho mohl přijmout do zaměstnání. Pokud dělal cokoli ilegálního, bylo v tom cosi velice divného. Nebo ne? Když se toho Biggles jenom dotkl, hrabě mu přednesl důvody, které se zdály být naprosto správné. V první řadě se hrabě zajímá výhradně o pilota s výjimečnou schopností a zkušeností a v tom ohledu Biggles zřejmě splňoval všechna kritéria. Potom chtěl někoho, kdo se vyzná v létání po světě na rozdíl od linkového pilota, jehož létání bylo omezeno na jednu či dvě trasy. A byl tu ještě jeden pohled, který se nedal přehlédnout. Hrabě si byl vědom, že Bigglese všude na letištích už znají a vzhledem k jeho předchozímu zaměstnání by asi byl schopen využít možností, které normálně nejsou méně známému pilotovi k dispozici. Pravda, hrabě také říkal, že už se na tyto možnosti nebude moci spoléhat, ale na Bigglese se spolehnout dalo. Jeho slovo by přijali všude. On má přátele na pěti kontinentech a v případě nouze by mu mohli být užiteční. Byl tohle ten skutečný důvod, proč hraběti tolik záleží na tom, aby si zajistil jeho práci? Mohlo by to tak být, uvažoval Biggles na lavičce.

Ale v jeho mysli přece jenom hlodala pochybnost. Ty peníze. Bylo to příliš. Byl to úplatek? A co si chtějí koupit? Jeho mlčení, kdyby se něco nepodařilo? Ne, ne, ten návrh, který dostal, byl přinejmenším zvláštní.

Třeba hned to jeho jméno. Jeho titul neznamená vůbec nic. Možná je, možná není pravý. Ať tak či tak, nic špatného na tom není. Biggles věděl, že hraběcích titulů je v Evropě dvanáct do tuctu, ale jenom velice málo z těch, kdo se chlubí tímhle titulem, na něj mají skutečné právo. Je to záležitost marnivosti. Tihle lidé se domnívají, že je takový titul pozvedne nad obyčejné smrtelníky. V každém případě se v Anglii tento titul už nepoužívá. Takže hraběcí titul národnost toho člověka vůbec nenaznačuje,

kromě faktu, že není rodilý Brit. Ale to bylo evidentní už z jeho přízvuku, jakkoli slabý fakticky je.

Jméno Alexander také není žádné vodítko. Původně pochází z Východní Evropy nebo možná Asie. Alexandr Veliký, Makedonec, vydal na počest svého vítězství příkaz, že se každý chlapec, který se narodí toho roku, musí jmenovat Alexandr. Po staletích se jejich potomci rozšířili po celém světě a to jméno vzali s sebou – dokonce až do Skotska. Stavropulos zní samozřejmě tak řecky, že to víc ani snad nejde. Kromě toho řecky také vypadá, i když to neznamená, že to je stejná národnost jako je v jeho pase.

Biggles pokračoval dál ve svých spekulacích. Hraběti zřejmě nevádí, když Biggles bude vědět, že kouří balkánský tabák. To sice moc neznamená, ale jelikož člověk obvykle kouří takový tabák, na který si zvykl v začátcích svého kouření, naznačuje to, že dobře zná Blízký východ.

Většinu jejich rozhovoru ani nemohl být otevřenější. Vyhnul se odpovědi jen na jednu či dvě drobnosti. Například jednou z nich bylo jeho odmítnutí jmenovat cíl jejich cesty po startu ze Southendu. Na druhé straně letiště Southend vypadá jako opravdu rozumný výchozí bod. Na tom nemusí být nic podezřelého. Původně téměř čekal, že hrabě bude jmenovat nějaké ztracené letiště kdesi stranou. Jestliže ale využívá jako základnu pro své letadlo v Anglii veřejné letiště, nemá, co by skrýval. To Bigglese jen utvrdilo v přesvědčení, že to, co hrabě dělá, je zcela legální.

Byla to hádanka. Že by měl vlastní názor na to, co je legální a co není? Například import zbraní do rozvíjejících se zemí? Konec konců i letecký komodor má své pochyby o tom, co je na takové operaci legální a co ne. Nakonec se rozhodl, že to záleží na tom, kdo je adresátem zbraní. Legálně ustavená vláda má právo je

nakupovat a platit za ně. Na tom není nic špatného. Pokud jsou ale určeny povstalcům, kteří doufají, že se jim podaří vládu svrhnout, tak to je jiná věc. Přesto by se dalo argumentovat tím, že Britové, či jiná vláda, nemá žádné právo se do toho vměšovat. Když se na to podíváte takhle, pak je to spíše záležitost morálky než práva. Není to k ničemu, když se Spojené národy snaží poskytovat potraviny, zboží i finanční prostředky, aby zlepšily životní úroveň rozvojových zemí, zatímco stejným zemím poskytují jiní lidé zbraně, aby roznítili občanskou válku.

Kdo tedy vyvází zbraně? Odkud pocházejí? Povstalci jsou stěží v takovém postavení, aby si je mohli pořídit sami. Zbraně jsou jim tedy prostě darovány. Evidentní odpovědí, která se sama nabízí, je Sovětský svaz, a to z politických důvodů. Tímto způsobem ve Svazu doufají, že pokud se povstalci dostanou k moci, získají kontrolu nad jejich zemí či zeměmi. Ale hrabě naprosto jasně tvrdil, že jeho letadla nikdy za Železnou oponu nelétají. Pokud tedy je pašerákem zbraní, jak se k těm zbraním dostává? Jak by mohl tvrdit, že nikdy nepřekročil žádnou komunistickou hranici, kdyby to nebyla pravda a on věděl, že Biggles na to dříve či později přijde? Bylo to všechno velice zmatené.

Pak najednou Bigglese napadlo, že celá ta věc může být nějaký trik, jak ho dostat pryč ze země kvůli pomstě. Během své kariéry si nadělal spousty nepřátel, nejenom v podsvětí, ale i mezi nepřátelskými agenty. Vzápětí ale tu myšlenku zahnal, protože nepokládal za pravděpodobné, že by si někdo dal takovou práci a vydal spoustu peněz, aby ho unesl a jenom uspokojil svůj komplex. Ne, tohle ta správná odpověď není, kromě jiného také proto, že teď tak demonstrativně policii opustil. Cítil s rozumnou dávkou jistoty, že ho hrabě opravdu na létání potřebuje. Bylo by možné, že tedy někdo v Americe nebo Západní Evropě si tajně hraje svou hru kvůli žoldáckým nebo

politickým motivům? To sice není nemožné, ale Bigglesovi se to jevilo jako extrémně nepravděpodobné. Že hrabě šel do tohoto podnikání pro peníze, o ale tom nepochyboval. Nebyl to typ člověka, který se obětuje z nějakého jiného důvodu.

Tak Biggles seděl na lavičce v parku a přemítal. Jeho závěry ho moc daleko nedostaly. Když nakonec vstal a vydal se na cestu domů, tak si řekl, že by se v příštích dvou třech dnech měl všechno dozvědět. Začalo ho zajímat, kdo budou jeho kolegové piloti? Bylo by divné, kdyby se z jednoho z nich vyklubal někdo, koho zná, třeba starý kamarád z letů za války. Ne že by to bylo zrovna pravděpodobné, ale přihodit by se to mohlo. Pak by se to mohlo vyvinout dvěma směry. Mohlo by to být pro něho výhodné, ale na druhé straně by to mohlo být i značně trapné.

Když došel domů, zavolal nejdříve do Scotland Yardu. Vzal to Algy.

Biggles mu oznámil: „Volám vám, abyste věděli, že mi nabídli místo u charterové společnosti. Většinou jde asi o dopravu zboží. Rozhodl jsem se, že to vezmu, abych věděl, kam to povede. Společnost patří jednomu člověku, o kterém si myslím, že je Řek a jmenuje se hrabě Alexander Stavropulos. Má apartmá v hotelu Grosvenor, Victoria. Bydlí tam často. Ještě nevím, co si o něm mám myslet. Dosud jsem neviděl nic nelegálního, i když způsob, jakým řídí celou tu svoji show je trochu nezvyklý. Mohli byste ho prověřit a jestli má záznam u policie, dejte mi vědět. Nemáte na to moc času, protože zítra večer s ním odlétám ze země v jeho soukromém letadle z letiště Southend. Při první příležitosti vám dám vědět, kde jsem a co dělám. To by nemělo být za dlouho. Pokud ode mne nebudete mít zprávu do týdne, můžete předpokládat, že ta záležitost není taková, jaká by být měla... Ne, nevím, kam letí, ale mám ujištění hraběte, že

se Železné opony ani nedotkne. To je asi tak všechno. Dejte vědět komodorovi, co se děje. A jestli o mém novém bossovi vyhrabete nějaké informace, zavolejte mi zítra brzo ráno. To je prozatím všechno. Čekám, že budu až do zítřka do odpoledne tady. Teď si skočím na oběd. Nashle.“

Kapitola 5

VŽDYCKY PŘIJDE TO NEČEKANÉ

S nemalou dávkou překvapení Biggles zaznamenal kurs Couriera, jehož byl spolucestujícím, jakmile se ocitli nad mořem.

Bylo mu řečeno, že poletí přes moře a už během prvních pár minut po startu zjistil, že je to pravda. Když letoun získal dostatečnou výšku a usadil se ke klidnému letu, odhadoval, že nabrali kurs prakticky na jihovýchod, i když to ale neznamenalo, že se ho budou držet i dál.

Usazen v pohodlné kabině se svým novým zaměstnavatelem neměl žádné prostředky, ani kompas, podle kterého by poznal změnu kursu. Ve dne to nebylo ani tak důležité, ale po setmění, za předpokladu, že letí ještě daleko, se žádnými viditelnými záchytnými body na zemi bude obtížné, ne-li přímo nemožné, vydedukovat jejich pravděpodobný cíl. Bylo šest třicet, když letadlo odstartovalo, a slunce už se za nimi chýlilo hodně k západu.

Když si před očima vybavil mapu Evropy, nedělalo mu žádné potíže představit si země, které ležely před nimi, pokud ovšem letěli dál v jihovýchodním kursu. Jestliže půjdou na přistání, tak to bude buď pobřeží Belgie nebo severní Francie. Jestliže ale nepřistanou v žádné z těchto zemí, tak to bude Německo, Rakousko, Maďarsko nebo Jugoslávie. Nedovedl si představit, že by měli letět ještě dále. Bez znalosti jejich konečného cíle pak samozřejmě nebylo možné vydedukovat ani odhadovaný čas příletu.

Stále ještě ho šokovala ta zjevná otevřenost a nenucenost, se kterou se všechno událo. Tedy prozatím.

Setkal se s hrabětem v jeho hotelovém apartmá s minimálním zavazadlem, s lehkým příručním kufříkem, jak bylo dohodnuto. Nikdo moc nemluvil. Hrabě se choval prakticky stejně jako během jejich prvního setkání. Možná byl teď jen trochu úsečnější, což se dá pochopit, jestliže měl před sebou práci – tu služební cestu, ať už legální či nelegální. V této situaci měl Biggles stále mysl otevřenou. Stále ještě neměl ani ten nejmenší střípek důkazů o skutečném účelu tohohle svého neobvyklého zaměstnání.

„Jste připraven?“ zeptal se hrabě, když se Biggles ohlásil.

„Jsem připravený,“ konstatoval Biggles.

„Výborně. Tak tedy můžeme vyrazit.“

Dole pod nimi, u vchodu do hotelu, už čekalo auto s uniformovaným řidičem. Podle těch pár slov co padla, dospěl Biggles k názoru, že auto je pronajaté. Buď to, nebo byl řidič nový.

Hrabě se otázel: „Víte, kam jedeme?“

„Ano, pane. Na letiště Southend.“

„Správně. Jed'te opatrně.“

„To já vždycky, pane.“

A to bylo všechno. Ještě minutu a už byli na cestě.

Cesta do Southendu probíhala bez jakýchkoli událostí. Hrabě mluvil málo a Biggles se nepokoušel si vynutit konverzaci. Měl toho spoustu na přemýšlení. Mohl se sice zeptat na několik věcí, ale jelikož by mohly prozradit směr, kterým se ubíraly jeho myšlenky, raději se na ně neptal.

Jelikož letí do zahraničí, napadlo ho, že by měl hrabě za normálních okolností zkontrolovat, jestli si vzal svůj pas. Ale hrabě se o něm ani nezmínil. Na tom bylo něco divného – pokud to ovšem hrabě nepovažoval za naprostou samozřejmost.

Cestou na letiště se ho hrabě zeptal: „Chtěl byste raději svůj plat v hotovosti nebo šekem?“

„Pro mne v tom není žádný rozdíl.“

„Ale mohl by být.“

„Jak to?“

„Pokud byste bral plat v hotovosti, nemusel byste jej uvádět ve svém daňovém přiznání, zvláště ne tehdy, jestliže máte bydliště v zahraničí. Někteří lidé mají námitky proti tomu, aby odevzdávali polovinu své mzdy státu.“

Biggles zaváhal. Tohle byl první náznak, že se hrabě nechová striktně čestně. Ovšem tohle byl vcelku častý postup.

Hrabě pokračoval. „Nebo kdybyste mi dal číslo účtu vaší banky, zařídím, aby vám na něj plat každý měsíc poukázali.“

„To bude možná nejlepší řešení,“ rozhodl se Biggles, jelikož mu to nepřipadalo nijak zvlášť důležité. „Nerad při sobě nosím větší obnos v hotovosti.“

„Velmi moudré,“ komentoval to hrabě.

Po dlouhé přestávce pak pokračoval: „Mám pocit, že jste stále ještě trochu nervózní kvůli práci, kterou na vás budeme chtít.“

„Upřímně řečeno, jsem. Nemám totiž ani tu nejmenší představu, co to bude.“

„Už jsem vám dal své ujištění, že na vás nebudeme chtít nic ilegálního.“

„Na to nezapomínám,“ odvětil Biggles a pomyslel si, že je divné, proč něco takového hrabě poznamenal, protože v případě skutečných obav by to vůbec nebylo třeba říkat. Znamená to snad, že se hrabě pohybuje na hraně zákona, aniž by se dopustil čehokoli, co by soud mohl označit jako zločin?

„Riskoval bych tím ztrátu své nejvzácnější přednosti,“ řekl Biggles naplno. „A co to je?“

„Moje pilotní licence.“

„To chápu. Co byste například nazval ilegálním?“

„Například pašování.“

„Už jsem vám přece řekl, že my dokážeme naše podnikání vést se ziskem bez čehokoli podobného,“ odvětil poněkud dotčeně hrabě.

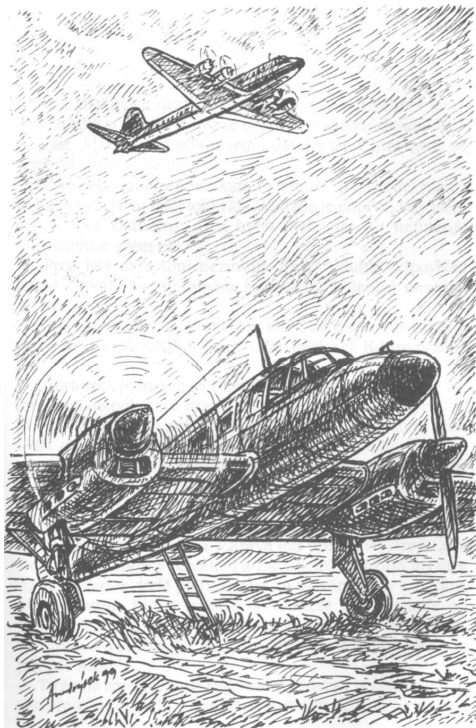
„Nemám na mysli vás osobně, ale vím z vlastní zkušenosti, že je známo o posádkách letadel, dokonce i státních leteckých společností, že se o to pokoušejí. Zisk z pašování drog, dokonce i v malém měřítku, je velký.“

„Kdyby vyšlo najevo, že se kterýkoli náš zaměstnanec pokouší o něco podobného, bude na místě propuštěn,“ důrazně prohlásil hrabě.

Dorazili na letiště, kde našli už čekajícího Couriera.

Žádné potíže nebyly. Vypadalo to, že se hrabě s letištním personálem dobře zná a obvyklé formality proběhly velice hladce. Když vyšli na plochu k letadlu, Biggles zachytil obličej jednoho člověka v kontrolní věži. Ten se usmál a ukázal mu palcem „zlomte vaz!“. Jeden muž od letištního personálu jim naložil zavazadla na palubu a zavřel za nimi dveře. Pilot už zřejmě obdržel své instrukce, protože hrabě s ním vůbec nemluvil a on nepřišel ani do kabiny. Za pár minut už byl Courier ve vzduchu, na cestě ke své destinaci, ať byla kdekoli.

... dorazili na letiště, kde našli už čekajícího Couriera ...

Už měli pobřeží za zády, když se pohodlně uvelebili v křeslech, hrabě si zapálil jednu ze svých oblíbených cigaret a zeptal se: „Máme před sebou velmi dlouhý let. Chtěl byste se ještě na něco zeptat?“

„Přirozeně mně zajímá, kam to letíme,“ odpověděl rychle Biggles. „Už jsem letěl tolikrát, ale tohle je poprvé, kdy jsem se ocitl ve vzduchu, aniž bych měl i jen tu nejmenší představu o svém cíli.“

„Proč jste se o tom nezmínil dříve?“ klidně odpověděl hrabě. „Není důvodu, abyste to nevěděl. Poletíme nonstop do Norioviky.“

„Já jsem si myslel, že většinu letišť už znám, ale tohle je pro mne novinka. Nikdy jsem o tom neslyšel. Kde to přesně je?“

„Noriovika je jméno jedné vesnice v severním Řecku,“ informoval ho pohotově hrabě. „V řecké Makedonii, abych byl přesný. Máme tam své soukromé letiště. Je to jedno z těch letišť zřízených během občanské války proti pronikání komunistů přes severní hranici. Později bylo opuštěno a my jsme si ho zabrali jako naši základnu.“

„Proč zrovna tam?“ překvapeně se zeptal Biggles.

Hrabě mu bez zaváhání obšírně odpověděl. „Byla to z větší části otázka ekonomická. Zprvle leží přesně ve středu našich operací mezi Východem a Západem. Zadruhé my sice musíme řecké vládě platit nájem za užívání půdy a budov, ale neplatíme žádné letištní taxy, které by nás jinde na velkých letištích mohly přímo zruinovat. V Noriovice můžeme přilétat a odlétat jak se nám zlíbí. Máme to tam všechno jen pro sebe.“

To znělo rozumně, ale Bigglesovi, vždycky podezírajícímu všechno, co vypadá netradičně a neobvykle, to připadalo málo přesvědčující. Nemohl sice ukázat na něco konkrétního, ale byla to přinejmenším neobvyklá organizace. Přesto všechno to mohla být

pravda. Konec konců pokud byl Stavropulos Řek, tak mohl mít ve své zemi třeba nějaký vliv. „Kde berete palivo?“

Odpověď byla opět pohotově. „Vozí nám ho cisterna ze Saloniky.“

„To letiště musí být blízko jugoslávských hranic,“ poznamenal Biggles.

„Nejsou sice daleko, ale přece jen dost daleko.“

„Znamená to, že budeme muset letět přes Jugoslávii, abychom se tam dostali?“

„Rohodně ne. Jugoslávie je komunisty ovládaná země. Už jsem vám přece říkal, že nikdy nelétáme přes území Sovětského svazu nebo jeho satelitů.“

„Promiňte, opravdu jste to říkal.“

„Vy jste ale podezřívavý člověk!“

„Musím být podezřívavý. Když jsem si jednou či dvakrát rozzlobil Sověty, kdybych se jim octl v rukou, asi bych se z nich dostal pryč jen velice těžko.“

„Jak jste přišel k tomu, že jste si je rozzlobil? Pokud to není příliš osobní otázka?“

„Naverbovali jednoho profesionálního německého agenta, který proti nám měl výhrady, že jsme vyhráli válku. Mojí vinou v jistém poslání selhal. Za to ho odsoudili na doživotí do tábora nucených prací pro politické vězně na Sachalinu. Já jsem si myslel, že je to vůči němu trochu moc přísné, takže jsem vzal letadlo a vyzvedl jsem si ho. To je všecko.“

„To se nedivím, že se teď držíte pěkně dál od Ruska,“ poznamenal se slabým úsměvem hrabě. „Nemusíte si dělat žádné starosti. Jakmile přeletíme přes severní Itálii, poletíme dolů podél Jaderského moře a přeletíme řecké pobřeží na jihu Albánie, což je samozřejmě další komunistická země.“

„Díky. To je všechno, co jsem chtěl vědět.“

Poté následovalo dlouhé ticho. Noc už zatáhla oponu nad kontinentální Evropou, takže se všechno ocitlo v naprosté tmě kromě milionů světelných bodů, často v hustých hroznech, označujících umělé osvětlení měst a metropolí.

Tak mýjely hodiny. Biggles si zdříml. Vzbudil ho hrabě, který mu říkal: „Už to nebude dlouho trvat. Zakrátko se setkáte s některými našimi zaměstnanci, piloty a dalšími. Kromě dovolené žijí všichni tady na Noriovice.“

Biggles považoval za dobré znamení, že zaměstnanci mohou odjet na dovolenou. Zajímalo ho totiž, jestli po příletu na místo mu bude vůbec někdy povoleno odjet – ukáže-li se totiž, že celý podnik je kriminální povahy. Pokud se jeho podezření nepotvrdí, bude si muset najít nějakou výmluvu, aby mohl dát co nejdříve výpověď.

Courier teď pomalu začínal ztrácet výšku. Biggles pohlédl dolů na zem, ale moc se toho nedozvěděl. Nad takovým územím, jako právě teď letěli, ani neočekával nějaké nápadné orientační body. Měsíční světlo se odráželo na hladině jakési široké a kroutící se řeky, která podle jeho odhadu byla buď Varda, která pramení v Jugoslávii a ústí do zálivu Salonika, nebo Struma, která pramení v Bulharsku a končí v Egejském moři. Pokud se Bigglese týkalo, tak je nedokázal rozlišit, protože obě tečou Řeckem stejně směrem k jihu.

Co se týče zbývajících částí země, ta byla podle malého počtu světel zřejmě obydlena jenom řídce. Dívaje se stále ještě dolů Biggles konstatoval, že jde o místo těžko přístupné jinak než ze vzduchu, a v tom okamžiku začalo dole blikat zelené světlo. Pak rychle následoval světelný ovál, zjevně reflektory označující přistávací dráhu. Tak tady to je, napadlo ho. Konečně dorazili. Brzo už pozná, zda jenom neztrácí čas.

Jak tak kroužili na přistání, všiml si Biggles, že většina okolní krajiny sice není přímo hornatá, ale přece jen značně pahorkatá, takže bez osvětlení v noci není možné letiště prakticky objevit. Pokud by se budovy zamaskovaly, nebylo by snadné je objevit ze vzduchu ani za plného denního světla. Ale na to byl do jisté míry připraven. Nikdy sice nad touto částí Balkánu neletěl, ale na základě svého celoživotního studia atlasu měl hrubou představu, co se asi tady dalo čekat.

Courier se hladce klouzavým letem snesl na přistávací dráhu, i když kola trochu poskakovala, jako by spočinula na nerovném povrchu. Znamenalo by to, že tam není žádná betonová plocha. Stroj roloval k jakési velké budově, z jejíchž několika oken se řinulo ven světlo, a pak zastavil.

Hrabě vstal. „Tady vystupujeme,“ pobídl Bigglese. „Pojďte, představím vás několika vašim kolegům. Zjistíte, že jsou to všechno slušní hoši.“

Vystoupili z letadla, prošli dřevěnou verandou do haly a do dveří, za nimiž se ozývaly nějaké hlasy. Hrabě je otevřel a pokynul Bigglesovi, aby vstoupil dovnitř.

V místnosti, plné tabákového kouře, bylo šest mužů. Byla pohodlně zařízena jako důstojnická jídelna. Všichni muži seděli kolem stolu, hráli karty, někteří měli u ruky sklenku s pitím. Změť hlasů zmlkla ihned, jakmile se všechny hlavy obrátily k nově příchozím. Jeden ze sedících najednou vstal, pomalu vyšel proti nim a ukazoval nataženým ukazováčkem na Bigglese, přičemž zakřičel hlasem třesoucím se zlostí a údivem: „U d’asa, co tady dělá tenhle?!“

Biggles okamžitě toho člověka poznal, a i když se snažil nedat to nijak najevo, pořádně se, abychom použili jeho vlastní výraz, „zakymácel v kramflekách“ tím šokem. Byl to totiž Canson, bývalý letec Královského letectva Jejího Veličenstva britské královny, kterého

naposledy viděl ve francouzském vězení, za kterýžto jeho pobyt byl osobně zodpovědný.

V náhle napjaté atmosféře křičel Canson rozhlížeje se po ostatních hráčích karet: „Víte, kdo je tohle?“ Aniž by čekal na jejich odpověď, pokračoval: „Je to fízl! Fízl od letectva! Jmenuje se Bigglesworth. Dělá pro Scotland Yard!“

Napětí po těch slovech bylo přímo hmatatelné.

Ta krátká pauza poskytla Bigglesovi příležitost, aby se vzpamatoval z překvapení. „Vzhledem k tomu, kde jsme se naposledy setkali, tak bych se mohl zeptat zase já, co tady vlastně děláte vy?“

Canson se vychytrale usmál. „Nedokázali mě uhlídat!“ posmíval se, i když co tím přesně myslel, nebylo zdaleka jasné.

Teď se do toho vložil ale hrabě. „Co to má znamenat?“ ostře vyštěkl. „O čem to vy dva mluvíte?!“ Potom pokračoval přímo ke Cansonovi: „Mám tomu rozumět tak, že máte záznam v trestním rejstříku?“

Canson se snažil tu otázku jen tak přejít. „Myslím, že mám,“ přiznal. „Díky jemu!“ Opět ukázal na Bigglese.

„To jste mi ale neřekl.“

„Nic to vlastně nebylo. A hledal jsem práci. Nezačnete přitom přece tím, že jste byl v lochu!“

„Kvůli čemu jste tam byl? Musím to vědět. Mohlo by na tom dost záležet.“

Následovala další pauza. Canson nepromluvil.

„Řeknete mu to sám nebo to mám říct já?“ klidně se ho zeptal Biggles.

„Byla to jen maličkost, převážel jsem jenom nějaký bankovky,“ prohlásil Canson posléze jakoby mimochodem. „Bylo by to bejvalo bez problémů, kdyby do toho byl bejval tenhle čmuchal nestrkal nos!“

„Za to, co se stalo, si můžete jenom vy sám,“ chladně se ozval Biggles. „Kdybyste se držel pravých peněz,

mohlo vám to projít. Ale když jste začal zaplavovat celou zemi padělky, tak to jste prostě přehnal.“

„O tom mi musíte vyprávět,“ řekl hrabě a vypadal ustaraně. „Jestli vy dva začnete tím, že se budete nesnášet, tak jeden z vás bude muset jít. Jinak se můžeme najednou dostat do potíží.“

„Já jsem připraven nechat minulost spát, jestli totéž dokáže i Canson,“ pokrčil Biggles rameny.

Canson mu na to neodpověděl.

Hrabě zarazil další dohady tím, že stiskl tlačítko zvonku. „Dáme si něco k pití,“ navrhl a potom k Bigglesovi dodal: „Stevard vám ukáže váš pokoj.“

Pilot, který přiletěl Courierem, zjevně uklidil někam stroj a teď vešel dovnitř.

Rozhlédl se po přítomných a se silným americkým přízvukem se udiveně zeptal: „Hele, co se tu děje?“

„Jenom lehká výměna názorů,“ odpověděl nezúčastněně Biggles.

Kapitola 6

PRVNÍ ÚKOL

Biggles, sám v pokoji, který mu přidělili, a nebylo to nic víc než jakási buňka – vybalil svůj kuřík, zapálil si cigaretu a sedl si na postel, aby se věnoval vážnému uvažování. Hned na samém začátku si uvědomoval, že když se přidal k pilotům, zaměstnávaným hrabětem, riskuje možnost setkání s někým, koho zná, nebo s někým, kdo zná jeho. Ale že to bude zrovna Canson, kterého má na svědomí, protože ho poslal do vězení, to byla velice nešťastná shoda okolností. Pravděpodobně to velice zkomplikuje situaci. Skoro nikdo jiný by tady nevadil. Ale už se stalo. Objektivně vzato ale na tom vlastně nic pozoruhodného nebylo. Canson je pilot s nepřiliš solidním rejstříkem. Zaměstnání u některé velké letecké společnosti by nikdy nedostal, takže není nic překvapivého na tom, že ho člověk najde, jak pracuje pro firmu, která operuje na problematické bázi.

Biggles věděl, že ho Canson nenávidí, a ne bez důvodu, a proto nevynechá příležitost, aby ho nějak nepoškodil. Bezpochyby už teď se ze všech sil snaží zasít mezi ostatní co nejvíce podezření a nedůvěry. Pokud kterýkoli z ostatních pilotů má něco na svědomí, padne to na úrodnou půdu.

Další, co Biggles nemohl přehlédnout, byl následující znepokojující fakt. Canson se ukázal jako nečestný člověk, ne-li dokonce kriminálník i při své službě v R.A.F. a bylo velice nepravděpodobné, že se ve vězení polepšil. Z toho sice ne fakticky, ale logicky vyplývá, že organizace pana hraběte není tak nevinná, jak předstírá. Ale to ukáže čas.

Když se tak zamýšlel nad situací, tak si Biggles, známý fatalista, nebyl vůbec jistý, zda má být rád nebo zda má litovat toho, jak se zatím celá tahle záležitost vyvíjí. Pokud je podnikání hraběte jen legální, tím lépe. Žádná škoda nikomu nevznikne. Na druhé straně, je-li to podvod, je možné, že už našel to, co se vydal hledat: hlavní stan pašeráků zbraní. To umístění jejich základny nepostrádá jistý význam. Proč by si člověk vybral takové místo jako Noriovika? Je v tom něco podivného, i přesto, že mu hrabě poskytl vysvětlení. A ač nebylo nesmyslné, zrovna přesvědčivě neznělo.

Biggles se nemohl zbavit pocitu, že důvod, který mu hrabě udal, není ten pravý. V tak vzdáleném místě jako tady v severním Řecku, ho určitě nikdo nebude rušit. Místní lidé, pokud tady vůbec nějakí jsou, nebude zajímat, co se na letišti děje. Dostat se sem nebyl žádný problém, ale možná nebude snadné dostat se odtud pryč, pokud vůbec přijde čas, aby se o to pokusil, přemítal Biggles. Je to důvod, či jeden z důvodů, proč jsou piloti hraběte a jeho organizace více méně izolováni na Balkáně?

Biggles neměl žádnou mapu, aby zkontroloval, jestli je v tomhle místě vůbec možné cestovat po silnici. Jelikož neměl tu nejmenší představu, kam poletí, nemohl si prostudovat před odletem atlas. Hrabě mu prozradil jejich destinaci teprve, když byli ve vzduchu. To bylo určitě schválně. Nevědět, jak jsou daleko od nejbližší hranice je handicap, i když to by se mělo vyřešit, až ho požádají, aby vyletěl s některým z těch jejich letadel. Těžko mohou očekávat, že bude létat bez mapy, na které je zakreslena jeho základna.

Proud jeho myšlenek přerušilo náhle zaklepání na dveře. Na jeho vyzvání se dveře otevřely a dovnitř vešel jeden z těch mužů, co je viděl hrát karty v jídelně. Byl to takový hubeňour s pihatým obličejem a písčítými vlasy.

„Já jsem jen zaskočil, abych vám řek, že mně hrabě určil za vašeho prvního pilota,“ oznamoval vesele s nezaměnitelným americkým přízvukem. „Jmenuju se Grant. Bob Grant. Ale hoši mi říkají Sandy.“

„Těší mě, že tě poznávám, Sandy,“ opáčil Boggles. „Jsi Američan?“

„Kanaďan.“

„To je ještě lepší. Co děláš až tady?“

„Snažím se udržet nad vodou. Přijel jsem, abych si prohlíd Skotsko, odkud naši původně pocházejí, přišel jsem o šrajtofli, když jsem sázel na koně, takže jsem vzal první práci, co se naskytla. Uviděl jsem v časopise inzerát, a tak jsem tady. To je celá historie.“ Sandy najednou zvažněl. „Mimochodem, Canson si o tobě tam dole v klubu, jak my tomu říkáme, pěkně otírá podrážky!“

Biggles se sarkasticky usmál. „To mne nepřekvapuje.“

„Tvrdí, že jsi policajt.“

„Správně.“

„A hrabě to ví?“

„Samozřejmě. Proto mi asi dal práci. Vyznám se totiž docela slušně v tom, jak to chodí na letištích a tak.“

Sandy přikývl. „Já myslím, že při práci na smlouvu, jako je tahle, člověk potká všelijaký lidi. To ses s Cansonem nepohod ještě jako policajt?“

„Ano.“

„Co se stalo?“

„Já sice nevím, co o mně Canson vypráví, ale ty si můžeš třeba vyslechnout i moji verzi té záležitosti. Canson je blázen. Dařilo se mu docela dobře, byl sám svým pánem. Řídil malou leteckou společnost pro jednu známou cestovní kancelář. Trochu si přivydělával bokem pašováním cizích bankovek. Ale když začal přivážet do země padělané bankovky, které vytiskli ve Francii, přehnal to a muselo se s tím něco dělat. Náhodou jsem to

byl zrovna já, kdo tu jeho partu poslal za mříže. To je všecko. Nic osobního.“

Sandy se zazubil. „To mě teda nepřekvapuje, že tě nemá rád. Ty sice tvrdíš, že v tom nebylo nic osobního, ale on takovej pocit zrovna nemá.“ Sandy pak zvažněl. „Dej na moji radu a dávej na sebe pozor. Jestli ti provede jenom něco z toho, co slibuje, tak tady to bude všem jedno.“

„Budu si to pamatovat.“

„Problém je, že proti tobě poštvál ostatní hochy.“

Biggles pokrčil rameny. „Já je mohu jediné nechat, ať to posoudí sami. Má snad někdo z nich nějaký důvod se mě bát?“

„O nikom takovém nevím. Já sám jsem nikdy žádné problémy neměl.“

„Podnikání pana hraběte je tedy legální?“

Sandyho krátké zaváhání předtím než odpověděl, Bigglesovi neuniklo. „Pokud se mě týče, tak jo. Já se nikoho na nic moc nevyptávám. Dělán, co mi řeknou, pravidelně беру svoji gáži a držím zobák, ať si myslím, co si myslím. Mně to takhle vyhovuje.“

Jelikož to vypadalo, že Sandy si rád popovídá, využil Biggles ihned příležitosti, aby se dozvěděl co nejvíc. „Jaký náklad to obvykle vozíte?“ zeptal se zběžně, jako by na tom nijak zvlášť nezáleželo.

„Většinou samý těžký věci,“ odpověděl Sandy stejně zběžně.

„Co myslíš tím – těžký věci?“

„Nářadí, nástroje, zemědělský stroje a náhradní díly, prostě takový věci. Většinou pro takový ty rozvojový země. Prej, jak mi bylo řečeno, aby se naučili jak se uživit. Taky jsem už jednou vez pytle pšeničného zrní a hnojivo.“

„Viděl jsi někdy to zboží?“

„Ne, nemůžu říct, že bych ho někdy viděl. Proč bych ho měl chtít vidět? Obvykle chodí zabalený v bednách a obsah je napsanej na nich, takže se nemusej otevírat. Kdo by si taky chtěl přidělovat práci s přebalováním, ne?“

Biggles si řekl, že Sandy, pokud to může posoudit, mluví pravdu. „Je to vždycky zemědělské nádobíčko?“

„Vždycky ne. Tuhle jsem bral náklad televizorů do Ghany. Taky jsem vez rádia a televizory do Jemenu. Nejdelší štreka, co jsem letěl, to bylo do Djakarty v Indonésii.“

„Co chtěli tam?“

„Šicí stroje.“

Biggles se usmál. „Už jsi někdy letěl přes Atlantik?“

„Já sám ne, ale Canson párkrát letěl na Kubu.“

„Jak to děláte na těch dlouhých trasách s palivem?“

„Máme jistý místa, kde vždycky můžeme na dluh natankovat. Například hrabě má nějakou dohodu s Egyptem. S tím nejsou nikdy žádný potíže.“

„Kam ale létáte pro takové věci jako třeba ledničky?“

„My nikam. Prakticky všechno přijde až sem.“

„Jak?“

„Po silnici.“

„Máš tušení odkud to pochází?“

„Jen tak mezi námi, já bych řek, že spousta toho pochází z Jugoslávie, která není daleko.“ Sandy na něho najednou vrhl podezřívavý pohled. „Nějak se ale moc vyptáváš!“

„A ty by ses nevyptával, kdybys právě přiletěl a neměl ani zdání, co můžeš čekat, že budeš vlastně dělat? Pořád jen tápu ve tmě!“

„No, myslím, že jo,“ připustil Sandy. „Ale musím ti říct, že jestli se chceš stát u hraběte nepopulárním, tak se ho můžeš začít hodně vyptávat.“

„Proč? Nepřipadá ti to trochu podivné? Chce snad něco skrývat?“

„Možná.“

„Jak to?“

„No, konec konců jako většina firem i on musí čelit konkurenci, takže přirozeně nechce, aby ostatní letecké firmy věděly, co dělá. On má kšefty, a to je to, na čem záleží, ne? Jak je sežene, to se mě vůbec netýká a doufám, že se mu bude takhle dařit dál, protože kdyby ne, tak si budu muset hledat práci někde jinde.“

„To je logické,“ souhlasil Biggles. „Já nechci vypadat moc zvědavě, ale moc mi toho neřekli, takže se na mě nemůžeš zlobit, že se snažím si správně nastavit hodinky. Já jen rád vím, co dělám.“

„No tady je jedním z pravidel, že o tom, co děláš, nemluvíš, i když třeba víš, o co jde. Dostaneš svoje příkazy a tím to končí. Když nic nevíš, nemůžeš to pak nikde vyžvanit. Že hrabě jedná s tím svým zbožím opatrně, je přirozený. Kdyby to nedělal, zákazníci by se na to dívali taky divně.“

„Jak dlouho jsi už tady?“

„Asi tři měsíce.“

„S čím lítáte?“

„V současné době lítáme s párem Constellation.“

„Odkud jsou?“

„Ze Spojených států.“

„To jsou drahé stroje.“

„Nekoupili je úplně nový. Byly na seznamu strojů, kterých se chtěla jedna letecká společnost zbavit, když začala nahrazovat svoji flotilu novými a rychlejšími typy. Hrabě je asi dostal pěkně lacino. Ale jsou v perfektním stavu, takže si s tím nemusíš dělat hlavu.“

„Kde jsou zaregistrované?“

„To nevím. Nikdy jsem se na to neptal. Mě se to netýká. Mají pořád ještě původní značení. Hrabě pořád říká, že je nechá přemalovat, ale ještě se k tomu nedostal.“

Ještě než se Biggles mohl zeptat na cokoli jiného, ozval se zvenku velký hluk, jako by přijelo nějaké těžké vozidlo. Ozvaly se také hlasy v nějakém cizím jazyce.

Biggles chvíli poslouchal a pak se znovu obrátil na Sandyho. „Co se to tam děje?“

„Zní to, jako by dorazil další náklad. To znamená, že někdo už hezky brzo dostane kšeft. Asi to bude Canson a Jumbo Brady, protože oni jsou podle rozpisu služeb na řadě.“

„Jak často se takhle létá?“

„To je různý. Dost často, i když máme taky hluchý chvíle.“ Sandy vstal. „No, tak já zas půjdu. Tak zatím.“ U dveří se ohlédl přes rameno. „Na toho Cansona si dej bacha!“

„Bez obav, dám.“

Opět o samotě si Biggles zapálil cigaretu a začal přemítat o tom, co se právě dozvěděl. Jedna věc byla důležitá. Sandy je toho názoru, že některé zboží, když ne všechno, které se má převážet, pochází z Jugoslávie. Z komunistické země. Všechny státy, které Sandy jmenoval, jsou buď komunistické, nebo tam vládou diktátoři. Třeba je to ale přece jenom přirozené, že spolu takhle komunistické státy obchodují. Jenomže ještě tady byla nezodpovězená jedna velká otázka. Co je to, co prodávají a kupují, nebo dávají zadarmo? Sandy se zmínil o několika druzích zboží, přičemž všechny vypadají naprosto normálně. Ale současně přiznal, že to zboží také nikdy neviděl. Ty nálepky nemusí znamenat vůbec nic. On jim evidentně věřil, protože neměl žádný důvod o nich pochybovat. A vlastně mu bylo stejně jedno, co dopravuje.

Biggles měl trhání vyjít ven, aby se podíval, co se tam děje, ale pak si to rozmyslel, protože zvědavost se v jeho situaci sice dala prominout, ale ukazovat příliš velký zájem by nebylo zrovna taktické.

Právě udusil cigaretu v popelníku, než se uloží ke spánku, když se otevřely dveře a vešel sám hrabě.

„Všechno v pořádku?“

„Prima, co se mě týče.“

Hrabě vešel do pokoje. „Byl to mladý Sandy Grant, který odtud právě vyšel?“

„Ano, ten tu byl.“

„Co chtěl?“

„Nic. Stavil se tu hlavně proto, aby mi řekl, že jsme byli určeni jako parťáci.“

„To je pravda. Záleží mi na tom, abych vás a Cansona udržel od sebe, dokud časem neochladne. Já tady pořád nejsem, ale řeknu Miskoffovi, který to tady vede v mé nepřítomnosti, aby to zorganizoval. Momentálně je ale pryč. Až se vrátí, tak se s ním seznámíte. Canson odletí časně ráno. Právě jsme dostali zásilku strojírenského zboží pro Afriku, takže tam odstartuje Canson se svým partnerem Bradym. Je to velmi nepříjemné, že jste se s Cansonem už dříve setkal za okolností, které sotva přispějí k dobrému partnerství.“

„Domnívám se, že riziko, že k něčemu takovému dojde, tady bylo vždycky,“ odpověděl klidně Biggles. Pak se trochu usmál. „Tím nechci naznačit, že jste pochybil, když zaměstnáváte piloty se záznamem v trestním rejstříku. Konec konců jsem se setkával s různými piloty většinu svého života. Jsou to různé typy. Většina je normální, ale jsou mezi nimi také takoví, kterým bych nevěřil ani nos mezi očima.“

„A Canson mezi ně patří, což?“

„Dá se to tak říct. On je ten typ, co nemůže jednat na rovinu, i když nemá žádný důvod, aby jednal křivě. Jestli má ze mě komplex, tak to si zavinil jedině sám. V R.A.F. s ním byly také potíže, ještě než – ale nemá cenu to zase vytahovat. Za daných okolností mohu jedině říct, že jestli vám přítomnost nás obou na stejném letišti má způsobit

nějaké nepříjemnosti, tak jsem ochoten to radši zabalit a odjet domů.“

„To není třeba,“ rychle ho přerušil hrabě. „Zkusíme, jak to dopadne. Třeba se to nakonec vyvine docela dobře. Jestliže ne, potom se obávám, že jeden z vás bude muset odejít. Ale raději bych, aby odešel Canson. Zneklidňuje mne, že má záznam v trestním rejstříku. Nic mi o tom totiž neřekl. Kdyby ano, nebyl bych ho přijal. Jestli se nyní dostane do nějakých problémů, tak to na mne vrhne špatné světlo. Budou se mne ptát, proč jsem takového člověka zaměstnával.“

„Ano, to je možné,“ souhlasil Biggles.

„Ale teď už musím jít,“ uzavřel svou návštěvu hrabě. „Zítra vás nebudeme potřebovat, takže budete mít klidný den. Dobrou noc.“ Otočil se a odešel.

Biggles zůstal ještě sedět a uvažoval nad tím, co se po příjezdu na letiště dozvěděl. Pořád ho překvapovala ta upřímnost hraběte. Dovedl docela dobře pochopit, že ať je jeho podnikání legální či ne, nepotěšilo ho, když zjistil, že má na výplatní pásce člověka se záznamem v trestním rejstříku. V tom byl, jak Biggles cítil, evidentně naprosto upřímný. Kdyby se cokoli přihodilo, tak by to vypadalo špatně. Člověk, který už byl ve vězení, je vždycky podezřelý. Ale jestli to hrabě takhle viděl, tak na to má velice prostý lék. Musí prostě jenom oznámit Cansonovi, že jeho službu už nepotřebuje. Proč to ale neudělal? Bylo to proto, že se neodvažoval? Ví toho snad Canson příliš?

Biggles přešel k oknu, stoupl si vedle záclony a vyhlédl ven. Ve tmě toho ale moc vidět nebylo. Dokázal rozeznat jediné obrysy velkého nákladního auta přikrytého vedle hangáru. Vykládali z něho právě bedny a nosili dovnitř. Co v nich asi je? Hrabě říkal „strojírenské zboží“, což je tak široký název, že může znamenat prakticky všechno. Biggles si uvědomoval, že kdyby věděl, co je v těch bednách, všechno by bylo hned jasné.

Jenomže to nevěděl a nedovedl si představit, jak by to zjistil, aniž by tolik riskoval, že by to v této fázi mohlo mít pro jeho vyšetřování katastrofální následky. Možná i pro něho samého.

Sandy si myslí, že tyhle náklady pocházejí z Jugoslávie. Vypadá to pravděpodobně. Proč ne? Jugoslávii strašně záleží na tom, jako ostatně každé zemi, aby exportovala své výrobky, takže na tom nic špatného není. Jelikož je blízko a je potřeba překročit jenom jedny hranice, bylo by to jednoduché. Za předpokladu, že jde o běžné zboží, samozřejmě. Pokud ne, pak je tady někde cosi v nepořádku. Celníci by měli vědět, oč jde. Nebo jsou součástí té bandy, pokud nějaká existuje.

Nebo snad nějaký vládní činitel jednoho z těch dvou států, kterých se to týká, Jugoslávie nebo Řecka, udělal potřebná opatření, aby zboží prošlo přes hranice bez kontroly? Jinými slovy, hrabě si „kupoval cestu“, jak se takovýmto transakcím přezdívá na Blízkém Východě mezi překupníky drog a podobnými typy?

Biggles to vzdal a s pocitem, že získal tolik informací, kolik jich je momentálně schopen strávit, si šel lehnout.

O něco později, podle jeho hodinek asi ve čtyři hodiny ráno, ho vzbudil rachot startujících motorů. Přispěchal k oknu a uviděl ještě, jak stín obrovského letounu roluje na začátek startovací dráhy. Sledoval, jak se letoun obrátil a odstartoval. Takže další zásilka je na cestě, přemítal, když se vracel do postele.

V osm hodin mu přinesl stevard ranní šálek čaje. Dívaje se na Bigglese tázavě udělal nad šálkem jakýsi podivný pohyb prstem. Biggles se ho zeptal, co tím myslí, ale muž mu neodpověděl. Teprve za pár minut Biggles pochopil, že stevard je hluchoněmý a tímto způsobem se ho ptá, jestli chce do čaje cukr.

Potom se Biggles oblékl, šel do jídelny a dal si dobrou snídani. Sandy se k němu přidal, ale hrabě se neukázal. Takže celý den klidně míjel, většinou v běžném hovoru se dvěma či třemi dalšími piloty a s navigátorem, který nebyl ve službě. Biggles se prošel venku, ale příroda nebyla nijak zajímavá, tvořilo ji jen pár kopců s nízkým křovinatým porostem, který slunce dohněda spálilo. Otevřené dveře u hangáru odhalovaly jedno letadlo Constellation. Nikdo u něho nebyl. Nakonec se vrátil do postele zklamán, že se neukázalo nic zajímavého.

Přesně totéž se dělo i následující den. Pokusil se o několik diskrétních dotazů, ale nic nového se nedozvěděl. Vypadalo to, že nikdo neví, kde hrabě je, ani co dělá. Miskoff, šéf dopravy pana hraběte, se také neukazoval. Biggles šel opět spát říká si, zda tady nemarní čas a byl trochu otrávený tou náhlou nečinností.

Probudil se ve čtyři ráno, když se u něho náhle rozsvítilo světlo. Stál tam Sandy a byl kompletně oblečený. „Vztyk, kamaráde,“ oznamoval rozjařeně. „Letíme do světa!“

„Kam?“ zeptal se Biggles vstávaje z postele.

„Do Afriky.“

„Afrika je veliká.“

„Do Sudd.“

Biggles zůstal nedůvěřivě koukat. „Sudd! Co k čertu budeme dělat v těch bažinách?!“

„Hledat Cansona a Bradyho. Dostali jsme zprávu vysílačkou, že si sedli na zem. Hrabě nám zavolal, abysme je našli a přivezli zpátky domů.“

„To je tedy pěkný rozkaz! Co dělali nad bažinami v Sudd?“

„To je naše obvyklá trasa do Konga.“

„Divná trasa.“

„Je to bezpečnější, než přímo napříč Saharou.“

„Čím poletíme?“

„Druhou Constellation. A už se na nic neptej a hod’
sebou. Ať odstartujem, než vyjde slunce!“
Biggles ho po pár minutách následoval.

Kapitola 7

JASNĚ NA ROVINU

Tak teď už víme, proč a co Biggles dělal v letadle typu Constellation nad rovníkovou Afrikou.

Opustili jsme ho v okamžiku, kdy seděl na kusu klu uprostřed bažinaté krajiny Sudd a kouřil cigaretu. Sandy Grant, jeho pilotní partner, seděl vedle něho a zamyšleně žvýkal plátek žvýkačky.

„Povídal jsi, že ho necháme být a on nám třeba něco řekne,“ připomínal a měl tím na mysli samozřejmě toho barevného pilota I Nobo, který je prakticky sestřelil. „Co nám teda řek?“

„Spoustu. Někdo tady rozdává zbraně povstalecké armádě v Kongu.“

„Na tom není nic novýho. To je přeci všeobecně známý. Bylo to i v novinách.“

„Zbraně někdo pašuje vzduchem, a aby to pašování zarazili, vyslali tady do vzduchu stíhače.“

„To jsme zažili na vlastní kůži.“

„To hlavní ti uniklo, Sandy,“ pokračoval Biggles vážně. „Ten hoch, co nás sestřelil, tam nebyl náhodou. On věděl, že pašeráci zbraní používají tuhle trasu. A nechtěj na mě, abych věřil, že by sestřelil každé obchodní letadlo, které se tu vyskytne, třeba s nákladem cestujících. Ne. On velice dobře věděl, že Constellation převáží zbraně. Jak to ale mohl vědět? A co je ještě důležitější, konžská vláda věděla, že má přijít další zásilka. Jak to mohli vědět? Ten hoch tvrdil, že v tom smyslu obdrželi informace. Od koho asi ty informace přišly?“

„To mi řekni.“

„Já odpověď samozřejmě neznám, ale zdá se mi, že tady odvedl svou práci nějaký špion.“

„No a? Co to k čertu má co dělat s námi? My přece zbraně nevezli!“

„Třeba ne, ale je smůla, že hrabě také používá Constellation. Jednou jsme letěli i my. V budoucnu jakákoli Constellation, která se objeví na tomhle kousku nebe, bude asi přivítaná hudbou kulometů.“

Sandy vyplivl žvýkačku. „Jo,“ souhlasně přikývl. „Máš pravdu. Takhle jsem se na to nekoukal.“

„Tak se na to radši začni koukat hned a začni pořádně! Musíme dostat tuhle mašinku zase nahoru a příště už třeba nebudeme mít takové štěstí!“

„Čím dřív se o tomhle hrabě dozví, tím líp,“ řekl Sandy. „Radši bysme se měli hned zvednout a namířit si to rovnou domů.“

„Ještě než to uděláme, tak tu máme ještě nějakou prácičku – pokud ovšem nemáš pocit, že bychom to měli zabalit.“

„Já nic nebalím. Než odletíme domů, najdeme Cansonovu Constellation. Pojd', podíváme se po ní.“

„Ale jak?“

„Asi po nohách, ne?“

Biggles pohlédl na oblohu. „Teď není čas začít okružní cestu po bažinách. Do hodiny bude tma jako v pytli. Jestli budeme dost hloupí na to, abychom se nechali zaskočit v téhle bažině, už možná nikdy nenajdeme ani náš vlastní stroj, o tom druhém ani nemluvě. V každém případě si myslím, že by byla chyba to tady opouštět. Uděláme líp, když počkáme.“

„Počkáme na co?“

„Až k nám přijde buď Canson nebo Brady. Každý v okruhu deseti mil musel vidět, co se děje tam nahoře. Uslyšeli určitě palbu kulometů a podívali se na nebe. Museli nás vidět, jak letíme dolů, takže vědí, kde zhruba jsme. Já bych řekl, že buď Canson nebo Brady jsou teď na cestě k nám. Určitě jsou v pořádku, protože jinak by

nemohli vyslat tu depeši. Bude zajímavé se dozvědět, proč museli na zem oni. Jistě si to přistání tady nevybrali sami, takže mne nepřekvapí, kdyby s tím měl něco společného také náš mladý barevný přítel.“

„Jestli je to tak, tak by se o tom ale zmínil?“

„A proč by měl? Bezpochyby ohlásil své základně, co se stalo, ale neměl žádný důvod, aby to říkal nám. Určitě by to byl udělal, kdyby byl stoprocentně věděl, že Cansonův stroj vezl zbraně. Já myslím, že neví, co vlastně vezli. Což znamená, že se k tomu ještě nikdo nedostal. Když si ten mladík uvědomil svou chybu, tak změnil rychle tón. Pravděpodobně se diví, co děláme v téhle části Afriky s prázdným letadlem. Doufáme, že tu správnou odpověď neuhodne.“

„No tak co teda budem dělat?“ netrpělivě se ptal Sandy. „Vypadá to, že jsi převzal v týhle zatracené záležitosti velení. Tak mi to teď teda pověz.“

„Já nepřebírám žádné velení, ale když už se mne ptáš, tak ti něco navrhu. Počkáme tady do rána. To by mělo dát Cansonovi dost času, aby došel až k nám, jestli se pro něco takového rozhodl. My sice nevíme, kde je, ale on určitě má alespoň hrubou představu, kde jsme my. Také jistě neví, jestli jsme třeba nehavarovali a nejsme zranění. Sám by snad neodletěl a nenechal nás tady. Takže ti něco povím. Jestli tady nebude brzo ráno, pokusíme se ho najít sami.“

„Fajn. To zní rozumně.“

„Zatím, protože už zbývá jen málo denního světla, by nebyl špatný nápad, kdybychom se šli podívat na náš stroj a zjistili, jestli nám kulky nenatropily nějakou vážnou škodu. Myslím, že nádrž nám neprorazily, jinak bychom už cítili benzín.“

„Ano, měli bysme se na to mrknout,“ řekl Sandy a vstal.

Prohlídka Constellation neukázala nic závažného, kromě pár kulek v ocase. Nic, co by poškodilo výkon letadla, či signalizovalo proraženou nádrž.

„Měli jsme štěstí,“ poznamenal Biggles.

„Myslím, že to bylo víc než štěstí,“ zavrtěl hlavou Sandy. „Já bych tu popelnici jako ty nikdy dolů nedostal.“

„To jen člověk musí vědět, jak na to,“ odporoval mu Biggles. „Člověk se učí rychle, když na něho někdo střílí, a pak začneš riskovat tak, že by tě to normálně nikdy ani nenapadlo.“

Spokojeni s prohlídkou, a jelikož už v ubývajícím světle téměř neviděli, vrátili se na své místo v trávě. Vlhká atmosféra teď byla plná všelijakých zvuků. Bzučely tady myriády moskytů, cvrkal nejrůznější hmyz, kvákaly žáby a občas zakašlal krokodýl.

„Hádám, že se vyspíme v kabině,“ ozval se Sandy.

„Proč ne. Kdybychom zůstali spát venku, tak až s námi budou tihle komáři hotovi, nepoznáme ani sami sebe.“ Biggles zvedl ruku. „Co je to? Neslyšel jsi nic?“

„Něco jsem zaslech. Myslel jsem, že je to slon nebo nějaký pták.“

„Bud' tiše. Znělo to, jako když někdo volá.“

Tiše seděli a poslouchali. Za okamžik se opět ozval ten zvuk, tentokrát blíž a už nebylo pochyb. Byl to lidský hlas.

Biggles vyskočil. „To nás určitě hledá Canson nebo Brady! Nedovedu si představit, kdo jiný by to mohl být.“ Zavolal do tmy.

Okamžitě se dostavila odpověď. „Kde jste?“ ozvalo se slabě ve ztichlém večerním vzduchu.

„Tudy!“ halasil Biggles. Čas od času potom volání opakoval.

„Fajn,“ ozval se potom nějaký hlas, už zblízka.

„To je Canson,“ poznamenal Sandy.

Měl pravdu. Za chvíli se Canson vypotácel z pásu rákosí hned na okraji jejich mýtiny. Byl po pás od bahna a šel jako člověk na konci svých sil. Přišel až k nim, sesul se na zem a ostře se na Bigglese podíval.

„Takže jsi to byl ty,“ poznamenal rezignovaně. „Měl jsem to tušit.“

„Proč?“

„Podle toho, jak sis s tou mašinou sednul.“

„Nepovídej, že tě mrzí, že mě vidíš.“ Biggles mu nabídl cigaretu.

„Já bych byl rád, kdybych v tomhle pekle uviděl třeba i samotnýho d'ábla,“ prohlásil Canson a vzal si cigaretu.

„Promiň, že ti nemůžeme nabídnout něco k pití. Kde je Brady?“

„Když jsem vyrazil za vámi, tak ještě nebyl zpátky. Zjevně se mu podařilo odeslat domů zprávu. Představuju si to totiž tak, že vás poslali, abyste nás našli, jinak byste tady přeci nebyli!“

„Správně. Bylo nám řečeno, abychom vás našli a přivezli zpátky – kompletně i s nákladem.“

„S nákladem?! To je teda fór! Nemáte vůbec šanci.“

„Proč ne?“

„Ta kára je míle daleko, a až po kolena v bahně. Šéf se asi zbláznil. Jak si, sakra, myslí, že se dá náklad přepravovat v týhle smrdutý bažině? Dyť to váží tunu!“

„Proč jste přistáli?“

„Ze stejného důvodu, jako vy. Prostě mně sestřelili. Viděl jsem, co udělali s vámi. Já byl zatraceně rád, že jsem moh vůbec někde přistát, to vám teda řeknu, s tou sviní za zády, co se ze mně snažila udělat cedník. Dělal jsem, co jsem moh. Vybral jsem si takovej flek, co vypadal jako mýtiny s krásnou krátkou travičkou, ale byla to jenom slupka nad bahnem. S tím nákladem, co mám na

palubě, se mi kola zařízla rovnou do hloubky. Vy jste měli kliku, že jste našli tvrdou zem!“

„To nebyla jenom klika,“ odpověděl mu klidně Biggles. „Já jsem šel po slonech. Věděl jsem, že jsou na pevné půdě. Už jsem tady náhodou kdysi byl.“

„No, moje mašina už to má za sebou. Je ta vaše v pořádku?“

„Pokud mohu soudit, tak ano. Schytali jsme sice cestou dolů pár kulek, ale žádnou velkou škodu.“

„Takže nám nic nepřekáží, abysme nevyrazili zpátky domů.“

„Až vyzvedneme Bradyho. Předpokládám, že jsi čekal, že se k tobě vrátí?“

„No jasně. Povídal, že se vrátí, jakmile to půjde. Už jsem ho nějakou dobu čekal. Nechal jsem mu tam vzkaz, aby věděl, co dělám. Doufám, že se nezhuľákal.“

„Nezhuľákal? Jak?“

„Vzal si s sebou láhev whisky. Měl jich pár na palubě.“

„No, jestli je to takový blázen, aby se zpil na takovémhle místě, tak to je jeho věc.“

„Nevíte, odkud se tady vzal ten honicí pes, co nás sundal?“

„Je z Konga. Tvrdil, že je důstojníkem Konžského letectva.“

„Tak co dělal tady? A co to bylo za nápad po nás střílet?“

„Říkal, že hledá lidi, co pašují zbraně konžským rebelům. Dostali prý odněkud typ.“

„On říkal, že –?“ Canson vypadal jako v šoku.

„To nám skutečně říkal. Přistál tady vedle nás, aby nás zatkl a zabavil nám náklad. Náhodou jsme byli úplně prázdní, dokonce i bez zavazadel a jen jsme hledali vás dva.“

„Co je to za povídačky? Co tady dělal? Tady přece nejní žádný Kongo!“

„Přesně to jsem mu také říkal. Tvrdil, že je dost blízko. Byl to takový nadšený černoušek, co je celý bez sebe, aby si vyzkoušel svoje zbraně na komkoli a kdekoli.“ Biggles se usmál. „Omluvil se za to, co udělal a odletěl.“

„To bych, sakra, řek!“ vybuchl Canson podrážděně.

„Z toho všeho ale vyplývá poněkud nepříjemný závěr,“ pokračoval Biggles. „Tady to bude pěkně nebezpečné místo pro letadla, ať dopravují či nedopravují válečný materiál.“

Podíval se pronikavě na Cansona. „Doufám, že nevezete zbraně?“

„Já? Neblázni, prosím tě! Co tě přivedlo na nápad, že bych měl?“

„To jsem neřekl. Je pěkně jasné, že někdo je převáží. Napadlo mne, že jestli náhodou máte nějaké zbraně na palubě, měli bychom odtud co nejrychleji vypadnout.“

„Na co narázíš?“

„No, mně se zdá, že tihle konžští hoši si moc nedělají hlavu s tím, na čí území zrovna vkročí. Ten jejich pilot letěl na moderním letadle, a tak má určitě vysílačku. Jestli nahlásil na základnu, a já myslím, že ano, že sestřelil dvě letadla, ale prohlédl jenom jedno, tak sem možná vyšlou pátrací oddíl, aby se na to zbývající letadlo pořádně podíval. Tedy vaše letadlo. To naše I Nobo už prověřil.“

„Už chápu, co myslíš. Tak v tomhle ohledu si nemáme s čím dělat starosti. Já vezu jediné náklad zemědělských strojů.“

„Jakých strojů?“

„To nevím. Řekli mi jen tohle.“

„A to jste vezli do Konga?“

„Jo. Jestli je ale tohle ukázka uvítání, co tam pro nás chystají, tak to si to pěkně rozmyslím, než povezu druhou

zásilku! Kdyby nebylo Jumba Bradyho, tak bych vám řekl, ať táhneme z tohohle prokletýho močálu a letíme domů vyřídit hraběti, co se tady děje.“

„My evidentně ale nemůžeme jen tak vypadnout a nechat Bradyho tady! Někdo se musí vrátit k vašemu stroji a přivést ho sem. Třeba bychom měli jít všichni. Možná se nám současně povede zachránit něco z toho vašeho nákladu.“

„Na to zapomeň. Ty se třeba cejtíš na to, aby sis naložil metrák na záda a vlek se s tím celý míle, ale já ne. Já tady nejsem zaměstnaněj jako nosič!“

„Jak daleko bys řekl, že je odtud vaše letadlo?“

„Vzdušnou čarou čtyři nebo pět mílí. Ale přímo jako vzduchem se tenhle terén nedá projít. Se všema těma rybníkama, močálama, trním a rákosím vysokým přes tři metry se musíte pořád motat kolem dokola, abyste si našli cestu.“

Hádám, že já sám jsem ušel skoro deset mil. Protože jsem nemoh vidět, kam jdu, nemoh jsem ani držet příměj směr. Mockrát jsem narazil na slepou uličku a musel jsem se vracet. Kdybych neměl to štěstí a nenarazil na stopy po sloním stádu, co tudy běželo, pochybuju, že bych se sem vůbec někdy dostal.“

„Jak je ten váš náklad zabalený?“

„V dřevěných bednách. Je jich šest. Tři velký a tři menší. Odhaduju, že ani jedna z nich neváží míň než padesát kilo. Chtělo to skoro deset chlapů, abysme ty bedny dostali jednu po druhý na palubu, a stejně to byla pěkná fuška!“

„Můžeme ty bedny otevřít a přenášet to po jednotlivých kusech nebo po troškách.“

„Dobrý nebe, člověče, ty si se zbláznil!“ vykřikoval Canson. „Jak dlouho si myslíš, že to bude trvat, co? Celý tejdny! Fakticky tě to ale zabije, jestli to jenom zkusíš.“

Vůbec mě nepřekvapilo, že s tak těžkým nákladem se mi kola úplně probořily skrz tu trávu.“

„Máš pocit, že bys mohl odletět domů a říct hraběti, že jsme tady nechali zboží, co má tak velkou cenu?“

Canson neodpovídal.

„Jsi si jistý, že neexistuje žádná šance, jak odlepit tu mašinu od země? To se hraběti také nebude líbit, jestli přijde i o ni.“

„Absolutně jistě. Tam, co leží, uvízla na věky!“

Biggles zavrtěl hlavou. „Tím bych si nebyl tak jistý. Jednou jsem si vydělal trochu peněz tím, že jsem vytáhl zapadlé letadlo. To je ale jiná kapitola. Jednou vám o tom povím. No, stejně nemůžeme nic dělat, než se rozední. Předpokládám, že tady s námi strávíš noc, Cansone?“

„Byl bych úplnej cvok, kdybych se pokusil dostat ke svému stroji ještě za tmy! Už tak bylo dost špatný dostat se sem k vám za denního světla.“

„V tom případě navrhuji, abychom šli spát.“

„Jak je to u vás s jídlem? Přivezli jste něco s sebou?“

„Jenom pár sendvičů, a ty jsme snědli, ještě než jsme přistáli.“

„Jelikož jsme něco takovýho, jako je tahle situace, vůbec nečekali ani my, tak jsme s sebou taky nic nebrali. Kromě pár sušenek, a ty jsem dal Bradymu, když se vydal pro pomoc. Nemáte něco k pití?“

„Pár lahví sodovky.“

„Žůzo! To je teda mejdan!“ zamumlal si Canson pro sebe. „No, ale sodovka je pořád lepší než ta shnilá špína, co je tady všude v loužích kolem!“

„Pojď, dám ti jednu láhev,“ navrhl Biggles a vstal.

„Ty tvrdíš, že se zejtra ráno všichni vrátíme k mé mašině?“

„Jakmile bude dost světla, abychom viděli na to, co děláme.“

„A co tahle mašina? Nestane se jí nic, když jí necháme tady?“

„Nevidím žádný důvod, proč by se jí mělo něco stát. Už ji jednou prohlédli, takže nikdo nemá důvod sem jezdit. Ale s vaším letadlem je to něco jiného.“

„Ať si klidně vemou všechny ty zbraně, co tam u nás najdou,“ tvrdošijně opakoval Canson.

„Jsi si tím úplně jistý?“

Canson se na něho upřeně zadíval. „Na co to, k sakru, zas narážíš? Řek jsem ti přece, co mám za náklad, ne?“

„Řekl jsi mi, co si *myslíš*, že máš za náklad. Ale neviděl jsi vnitřek těch beden.“

Canson zvýšil hlas: „Ty si teda ale podezíravej!“

„Mně se zdá, že existuje důvod být podezíravý.“

„Proč?“

„Já jsem vždycky podezíravý, když jde o náhody. A tady jich máme nějak plno. Konžská vláda ví, že se k nim pašují zbraně. Věděli, že má přiletět další zásilka. Věděli, že ji má přivést Constellation. Všichni už na ni čekali, až se objeví. A jedna se objevila – ta vaše. Ani na moment nezaváhali a sestřelili ji. Museli si být jisti svými důvody. Neriskovali by střelení na nic jiného, než je Constellation. Uvaž to všechno a udělej si sám svůj závěr.“

„Jak by to všechno mohli vědět?“

„Zřejmě jim dal tip někdo uvnitř naší organizace. Jak nám bylo řečeno, tam v Kongu dostali prostě takovou informaci. Vážně, Cansone, já doufám, že se mýlím, ale jestli jsou ty vaše bedny skutečně plné zbraní, tak budeme v pěkném maléru. Tady se nám může stát cokoli, a ostatní svět se o tom nikdy nic ani nedozví.“

„Dej mi tu láhev sodovky,“ řekl nato Canson ponuře. „Mně nezastrašíš. My dva nejsme naladěný na stejnou vlnu.“

„To už jsem si před časem uvědomil,“ odpověděl stroze Biggles.

„Jestli si nějaký negr se mnou zkusí zahrávat, tak dostane tohle!“ důrazně prohlásil Canson a vytáhl malou automatickou pistoli.

Biggles na ni jen letmo pohlédl. „Tvůj problém je v tom, že jsi pořád trochu pozadu. Tohle mohlo fungovat tak před padesáti lety, ale ne dneska. Tohle je země černocho a ten si tady může dělat, co chce. A on to dobře ví. Ale nebudeme se hádat. Není pravděpodobné, že by sem Brady ještě v noci dorazil, takže bychom si měli raději jít lehnout.“

Kapitola 8

PODIVNÁ ZÁLEŽITOST

Po nepohodlné noci, během níž Biggles strávil většinu času spíše přemýšlením než spaním, spatřil úsvit skupinku pilotů už na cestě, po tak vydatné snídani, jako je jedna malá láhev sodovky na hlavu, ke druhé Constellation.

Nikdo moc nemluvil, pravděpodobně proto, že co se dalo o jejich situaci říci, už bylo řečeno. Biggles zůstával zticha, dobře věda, že by veškerá konverzace mohla vést jen k další hádce. V jejich situaci hádka nemohla nic vyřešit a jejich postavení bylo těžké i bez komplikací, které by si způsobili, kdyby se mezi sebou rozeštvávali.

Canson, který už tu trasu jednou prošel, se ujal vedení. A brzy bylo jasné, že když mluvil o terénu, kterým přišel, tak moc nepřeháněl. Pro Bigglese, který už terén, na kterém uvízli, zažil předtím, to ale nebylo žádné překvapení. V začátcích létání, když motory nebyly ještě tak spolehlivé jako dnes, piloti létající do Jižní Afriky pokládali Sudd za riskantní oblast.

Ted', na konci období dešťů ve vzdálených horách, odkud voda pramenila, byla půda tak měkká, že se v nejlepším případě bořili alespoň po kotníky do bahna. Byla tu široká místa plná jen močálů, kterým se museli obloukem vyhýbat. V každém níže položeném místě byl rybník černé stojaté vody, domov nesčetných brodivých ptáků, čápů, plameňáků a dalších podobných druhů. Výhled byl stále zarostlý vysokým rákosím, křovím nebo sloní trávou, takže bylo prakticky nemožné udržet přímou linii pochodu. Když dorazili na sloní stopu, o které se Canson zmínil, ta jim pochod ulehčila, protože se sloni buď instinktem nebo ze zkušenosti drželi pevného

podkladu. Žádné sloní stádo sice nebylo k spatření, ale jednou nastal nepříjemný moment, když narazili na osamělého sloního samce přicházejícího přímo v protisměru. Ale starý slon asi nebyl v agresivním rozpoložení, protože se zatroubením zahrnul a vrátil se do rákosin.

Abychom to zkrátili, všem třem pilotům trvalo skoro tři hodiny vyčerpávajícího pochodu, než dorazili k Cansonově ležící Constellation. Její kola vyryla do měkké půdy dlouhou a hlubokou stopu, než stroj ztratil rychlost a zastavil se tak, že se vlastní vahou propadl skrz vrstvu trávy a ostrého porostu, který se vytvořil nad vodou nasáklou spodní vrstvou půdy. Biggles si musel přiznat, že Cansonova chyba ve volbě místa přistání byla zcela pochopitelná, protože to místo bylo prakticky otevřené a shora půda musela vypadat jako pevná zem porostlá travou.

Daleko široko nikdo nebyl. Canson zakřičel: „Jumbo, jsi tam?“ Žádná odpověď. „Takže se pořád ještě nevrátil. Co to, u čerta, asi jenom dělá?“

„Já bych si dokázal vymyslet pár odpovědí,“ odpověděl mu Biggles. „Možná se mu nepovedlo najít cestu zpátky. Třeba je na míle daleko a absolutně ztracený. To se v Sudd stane snadno. Třeba onemocněl, což se tady také z mnoha důvodů může stát. Možná šlápl na hada, nebo možná –“

„Možná co?“

„Možná mu zabránili v návratu.“

„Kdo asi?“

„Ti lidé, co jsou zodpovědní za to, že jsme tady. Ten pilot, co vás donutil přistát, si zaznamenal polohu a předal informace pozemním jednotkám, pokud s nimi byl ve styku, což si myslím, že byl.“

„Proč se vždycky tak strašně snažíš hledat jen problémy?“ stěžoval si Canson. „Sestřelili mně, no. Co ještě můžou chtít?“

„Pravděpodobně se chtějí podívat na to, co jsi měl na palubě. Ten hoch, co si na nás vystřelil, byl hned dole a s jistým rizikem se šel podívat, co vezeme. Pátrací oddíl už je možná na cestě sem a má v úmyslu provést totéž.“

„Ať si klidně vezmou všechno pašovaný zboží, co tady najdou,“ prohlásil Canson. „Jak jsem vám už říkal, zemědělský nářadí je všechno, co mám.“

„V tom případě se nemusíme ničeho bát. Což kdybychom se na to mrkli, abychom měli jistotu?“

„No prosím. Jen si posluž.“

„Mimochodem, než jste odešli od letadla, prověřil jsi, jakou vám způsobili ty kulky škodu?“

„No ovšem. To byla první věc, kterou jsem udělal, když jsem stál na pevné zemi. Nic vážného jsem ale nenašel.“

„Prima.“

Canson se vyšplhal do kabiny a ostatní za ním. Tak jako v případě druhé Constellation, většina sedadel byla vyjmuta, aby bylo dost místa na náklad, a aby se s ním snadněji manipulovalo. Po letmém pohledu na dřevěné bedny rozmístěné tak, aby byla dobře rozložena váha, Biggles vykřikl ukazuje na hromadu padáků: „K čemu je tohle?“

Canson nevzrušeně odpověděl: „Aby se mohlo shodit to zboží.“

„Shodit?!“

„Dyť to říkám jasně, ne? Na každý bedně přeci vidíš jeden hák. My prostě jenom k němu přivěsíme padák a shodíme přes palubu. Je to strašně lehký.“

Biggles jen zíral. Jeho úžas byl upřímný a on se to ani nepokoušel zakrýt. „Ale proč to shazovat? Co je špatného na tom, když se to normálně vyloží?“

„To nejde z jednoduchýho důvodu. V Carisvillu totiž žádný letiště nejni. A tam tohle zboží potřebujou. Je to jenom malá osada. Označili nám kouřem místo, kam to máme shodit, takže to máme jediné shodit, bez toho, abysme museli nalítávat moc nízko.“

„Proč se to nevyloží tam, kde je letiště?“

„To by znamenalo to vykládat a potom ručně dopravovat až tam, kde je to potřeba. Kongo zabírá obrovskou plochu a většina je pořád samá divočina, bez silnic, jenom s říční dopravou.“

„Mně to připadá velice divné. Kdo to organizuje?“

„To já nevím. Rozkazy dává Miskoff. Pořád ještě se potíš strachy, že by v těch bednách mohly být zbraně?“

„To ano,“ přiznal se Biggles.

„Ale proč? Máš strach, že se nějaký černoši navzájem potlučou? Vykašli se na to. Mně to teda starosti nedělá.“

„Ale mělo by,“ břitce odpověděl Biggles. „Jestli se ukáže, že obsah těch beden jsou zbraně a nás najdou s nimi, bude to pro nás ještě horší než pro domorodce. A bude jedno, kdo je najde, jestli to budou sudánští vojáci, nebo ti z Konga. Já nechci vidět, jak vypadá místní vězení zevnitř. Ber to takhle. Jestli tyhle bedny opravdu obsahují zemědělské nářadí nebo náhradní díly, fajn. Nebudeme mít žádné potíže a můžeme tady být jak dlouho chceme, ať si přijde kdokoli.“

Ale jestli nějakou náhodou do toho někdo dal pár zbraní, čím dřív budem odtud, tím líp. Ty si dělej, co chceš, ale tohle je můj názor. Do Konga se pašují zbraně. Vláda to ví a ne bezdůvodně se domnívá, ať už právem či neprávem, že jsme za to zodpovědní my. To je prostě faktická stránka celé téhle záležitosti.“

„Ale kdo by do těch beden ty zbraně dával?“

„To nevím. Ale o to tu taky nejde. Nezáleží na tom, kdo je tam dal, když už tam jednou jsou.“

Canson najednou vypadal starostlivě. „Proč si myslíš, že tam ty zbraně vlastně jsou?“

„Zprvė podle toho, jakým způsobem se ty bedny dopravují. Než jsi mi to prozradil ty, vůbec nic jsem o tom nevěděł. Musíš přiznat, že je to přinejmenším neobvyklé.“

Canson pokrčil rameny. „Jestli se na to díváš takhle, tak co kdybysme otevřeli jednu z těch beden a podívali se dovnitř?“

„Myslím, že to je docela dobrý nápad,“ přemítavě mu odpověděl Biggles.

„Ale až se o tom hrabě dozví, nebude se mu to vůbec líbit.“

„On tady není. Ať se nám přihodí cokoli, on si bude sedět pěkně v klidu v Řecku. Varoval nás přece, že kdyby se něco stalo, nemůžeme od něho čekat žádnou pomoc. Jestli nás chytí, jak pašujeme zbraně, tak to pořádně schytáme.“

Canson se podíval na Bigglese a zeptal se podezíravě: „A jestli v těchle bednách fakticky najdeme zbraně, co s nimi budeš dělat?“

„Rychle se jich zbavím. Buď to, nebo se vrátím domů. Ale na co se o tom máme bavit, když to ještě nevíme? Přines sem nějaké nářadí a dozvíme se to hned. Vypáčit jedno z těch dřevěných vík nebude trvat dlouho. Vypadají docela chatrně.“

„Je to zabalený jenom tak lehce, aby se ušetřilo na váze. Protože to nejni nic choulostivého, nemůže se to při shazování poškodit.“

... byl to moderní, úplně nový samopal...

Biggles zavrtěl hlavou. „Mně to připadá hrozně divné.“

Canson přinesl ze schránky vepředu šroubovák a železné dláto a společně se jim s trochou námahy podařilo vytáhnout hřebíky a odklopit dvě z tenkých hrubých prkýnek. Objevil se chomáč jakési pevně slisované suché trávy.

„Tak si posluž,“ vyzval ho Canson. „Potom, doufám, už budeš spokojený. Až s tím skončíš, tak to můžeš zase hezky zapakovat!“

Biggles strčil ruku do trávy a zašátral uvnitř bedny. Ruka na něco narazila, tak to vytáhl ven. Byl to moderní, úplně nový samopal, celý mastný od oleje. Položil ho na víko a pohlédl na Cansona.

„Tohle se mi zrovna nejeví jako zemědělské náradí,“ řekl potom potichu.

Sandy se hlasitě rozesmál.

„Páni, ty jsi měl pravdu!“ vyhrkl Canson přiškrceně. „Jak ty to jen děláš? Člověče, ty seš ale d’ábel!“

Kapitola 9

PROBLÉMY

Samopal ležel na podlaze mezi Cansonem a Bigglesem, který pohlédl svému kolegovi přímo do očí. „Ty jsi o tomhle věděl?“ zeptal se ho potom zostra.

„Ne, a Bůh je mi svědkem, ať se na místě propadnu, že ne!“

Biggles se obrátil na Sandyho, který se stále ještě zubil. „A co ty?“

„Jelikož jsem neměl žádný důvod šéfovi nevěřit, tak jsem bral jeho slovo o tom, co dopravujem, jako dostačující. O zbraních nic nevím. Ale kdybych i věděl, tak by to nehrálo žádnou roli.“

„Ty vypadáš, jako by tě to pobavilo!“

„Já se musel smát, jak se tvářil Canson!“

„A ty tvrdíš, že kdybys věděl, co je v těchle bednách, že by ti to bylo úplně jedno?“

„A proč by nemělo?“

„Uvědomuješ si, že tyhle samopaly se rozdávají proto, aby se naivní chudáci navzájem zabíjeli?“

„A co má bejt? Stejně by se asi navzájem pozabíjeli, jenže s mnohem bolestnějšíma zbraněma, jako jsou třeba ty jejich otrávený šípky. Domorodý kmeny spolu odjakživa bojujou všude. V Americe se vždycky Indiáni, Komančové, Čoktové, Irokézové. Seminolové a Pawneové a všichni ostatní snažili navzájem úplně vyvraždit. Třeba ale neměli nic jiného na práci. Teprve my, to znamená běloši, jsme tomu nesmyslu udělali konec.“

„No, africkým černochům ale nezabráníš, aby jeden druhého nezabíjeli, když jim dáš zbraně,“ odporoval Biggles.

„Jestli chtějí jeden druhého oddělat, co záleží na tom, jak to udělají?“

„Předtím, než jsme těm ubožákům dali výbušniny, se alespoň navzájem nemrzačili. Já jsem byl mezi nimi dost dlouho a nikdy jsem neměl žádné problémy.“

Canson Bigglese přerušil. „Kristepane! Co to má bejt, tohle? Seš snad velikej bílej kámoš těch negrů nebo co? Jestli se chtějí postřílet, co na tom, k sakru, záleží?!“

„Možná by na tom nezáleželo, kdyby k tomu měli nějaký důvod. Ačkoliv si to neuvědomují, jsou jenom obyčejnou hračkou v rukách jistých evropských států, které doufají, že se tady vyvoláním nepokojů zmocní všeho, co má v jejich zemi vůbec nějakou cenu.“

„Mluvíš jako kniha,“ posmíval se Canson. „Máš špatný zaměstnání. Měl jsi dělat misionáře!“

„Možná bych měl,“ chladně přikývl Biggles. „Vypadá to, že ti vůbec nevadí, že jdeš na ruku nepřátelům své vlastní země. Mně to teda vadí!“

Vtom se mezi ně vložil Sandy. „Nechte toho hádání, vy dva,“ netrpělivě pokrčil rameny. „Hádat se, když už je to jasný, to nemá žádnou cenu. Musíme se rozhodnout, co uděláme, to mě zajímá!“

„Budeme muset ještě dýl čekat na Jumba,“ navrhl Canson.

„On ale třeba vůbec nepřijde. Musíme tady trčet tak dlouho, dokud nepojdem hlady? Co myslíš ty, Bigglesworthi?“

„Když se mě ptáš, tak já bych byl pro to, abychom se nejdříve zbavili všeho tohotohle,“ Biggles ukázal na bedny.

„Proč se s tím musíme namáhat?“ znovu se nevraživě ozval Canson.

„Už jsem ti to přece říkal. Jestli nás s tím nachytají, tak se už asi odtud nedostaneme. Musíme se toho zbavit a jakmile se vrátí Brady, odletíme domů a řekneme hraběti, co se stalo.“

„Nemyslíš tím ale, že budeme tuhle hromadu tahat do druhý mašiny?“

„Samozřejmě, že ne. To nepřichází v úvahu.“

„Tenhle stroj se už ale nezvedne.“

„To je jedno. Nám to nemůže překážet v tom, abychom nerozbalili tyhle bedny a neschovali zbraně někde v okolí, ne moc daleko odtud. Potom bedny spálíme. A pak, zatímco budeme čekat na Bradyho, ať přijde kdokoli, my budeme čistí. Nikde žádný důkaz, že jsme vezli zbraně, nenajdou.“

„Ale kam to všechno schováme?“

„Když jsme sem šli, tak jsem si všiml hustého tamaryškového křoví nedaleko odtud. Mohli bychom to tam naházet a přikrýt rákosím nebo čímkoli, co bude po ruce. V téhle menších bednách jsou asi jenom náboje do samopalů.“

„Já stejně nevidím žádný důvod, proč se tak dřít,“ protestoval tvrdohlavě Canson.

„Ptali jste se, co si myslím a já vám to prostě jen říkám. Až se zbavíme důkazů toho, co tady děláme, mohli bychom popřemýšlet, jak zachránit letadlo.“

„Tohle letadlo?!“

„Ano.“

„Zbláznil jsi se nebo co? Ta potvora tady uvízla a zůstane tady tak dlouho, dokud úplně nezrezaví!“

„Můžeš mít pravdu, ale taky nemusíš.“

„Aha, takže ty dokážeš vedle všech těch svých úspěchů i zázraky?!“

Biggles Cansonovu provokativní poznámku ignoroval. „Nebylo by to poprvé, co jsem zachránil letadlo v Sudd. Před pár lety se jeden chlápek snažil překonat rekord v letu do Kapského města v Drakovi a došlo mu palivo. Přistál v Sudd a nechal to letadlo tady. Když jsem se s ním později setkal, už si vybral i pojistné, protože všichni pokládali Draka za odepsané letadlo. Řekl

mi, kde ho nechal a protože jsem náhodou věděl, jaké jsou místní podmínky, tak jsem za pár šupů koupil od pojišťovny právo na odepsané letadlo. Abych byl úplně přesný, tak za deset liber. S kamarádem a pár rýči jsme vyrazili se na toho Draka podívat. Nikdo se k němu ani nepřiblížil a jak jsem očekával, půda mezitím vyschla. Trvalo nám půl hodiny vyházet suché bláto od kol, potom jsem odletěl domů já jedním strojem a kamarád tím druhým. Prodali jsme Draka jednomu leteckému klubu za sedm set liber, což nám po zaplacení výdajů vyneslo zisk šest set liber.“

„Prima práce,“ usmál se Sandy.

„Ty si myslíš, že bysme mohli udělat to samý i s touhle mašinou?“ ptal se Canson.

„Nedovedu si představit, proč by to nešlo. Když tady necháme ty zbraně, ale zachráníme letadlo a vrátíme ho, tak si to u hraběte vyžehlíme.“

„Jak dlouho myslíš, že to bude trvat, než tady ta půda vyschne?“

„Tři až čtyři týdny. Deště už prakticky skončily. Jakmile už jednou přestaly, nebude slunci trvat dlouho a udělá, co potřebujeme.“

„Týdny! To je sice dobrej nápad,“ přiznával Canson, „ale nebude to fungovat. Nemáme ani rýče a i kdybysme je měli, nemůžeme tady stejně týdny čekat. Taky si asi zapomněl, že musíme jíst.“

„Ne, to jsem nezapomněl,“ pokračoval opět Biggles. „Nechtěl jsem tím říct, abychom tady zůstali. Já jen navrhuji, až se zbavíme těch zbraní, které bychom museli vyložit tak jako tak, abychom mohli vůbec doufat, že se s tímhle strojem odlepíme od země, že odletíme domů v naší Constellation. Jestli se Brady neobjeví, než ukryjeme ten náklad, můžeme předpokládat, že už vůbec nepřijde. Později pak můžeme zjistit, co se s ním stalo.“

„Dobrá, tak se do toho dáme,“ pobídl je Sandy. „Lepší bude, když budeme něco dělat, než abysme tady jen seděli a žvanili. Já už mám hlad. Nedá se tady v tom zatraceném místě najít něco k jídlu?“

„Ne. Pokud si nepotrpíš na sloní biftek. I když pouze s pistolí to bude pro tebe pěkná práce nějaký si opatřit,“ usmál se Biggles. „Nebo si můžeš zkusit uříznout porci krokodýlího ocasu. Já sám jsem to sice nikdy nejedl, ale je prý docela chutný.“

„Nech si ty srandičky,“ přerušil ho Canson nevrle. „Já už toho mám dost tak jako tak a vůbec se necítím na hrátky s krokodýlami a slonami. Pojd'te, ať s tím pohnem. Škoda, že jsme nevěděli, co vezeme, jinak bysme věděli, co dělat v případě nouze, jako je tenhle.“

Biggles souhlasně přikývl. „Hrabě zjevně tak docela nedůvěřuje lidem, co pro něho pracují.“

Začali pracovat. Ačkoliv skupina tamaryšků, o které se Biggles zmínil, byla jen pár stovek yardů daleko, vybalit zbraně a přenést je přes měkký terén ve vlhkém vzduchu se ukázalo jako skutečně tvrdá práce. A Bigglesův návrh, chodit pokaždé jiným směrem, aby je neprozradila jediná nápadná stopa, kdyby někdo přišel, jim to rozhodně neusnadnila. Ve skutečnosti, když byly všechny bedny rozbalené a jejich obsah i s padáky odnesen mezi stromy, a bedny spálené, slunce už rychle mizelo za obzorem.

Teprve tehdy všichni klesli únavou k odpočinku otírajíce si čela zbrocená potem. Canson hudral, že se stejně ukáže, že celá ta dřina byla jenom zbytečné plýtvání časem a energií. „Možná máš pravdu,“ připustil klidně Biggles a zapálil si jednu ze svých zbývajících cigaret. „A fakticky doufám, že ji máš, protože mně by to docela vyhovovalo.“

„Kdyby nebylo toho blázna Bradyho, tak už jsme na cestě domů!“

„Bez něho přece nemůžeme vypadnout,“ znovu zdůraznil Biggles. „Konec konců udělal, co měl. Poslal zprávu na základnu. Jít pěšky tímhle marastem není žádná legrace. Asi by se na nás díval hezky divně, kdyby sem přišel a zjistil, že jsme mu uletěli. Já bych mu nevyčítal, že je pryč tak dlouho, dokud neznáme důvod, proč tomu tak je. A on bezpochyby nějaký má.“

V tom okamžiku výstřel v dálce všechny tak vylekal, že každý byl hned na nohách.

„U čerta, kdo to může bejt?“ nervózně se ozval Canson.

Odpověděl mu Sandy. „Já hádám, že je to Jumbo. Ztratil cestu, asi nás hledá.“ Vytáhl svou pistoli.

Biggles se na něho tázavě podíval. „Co s tím chceš dělat?“

„Vystřelit mu na znamení přece, aby věděl, kde jsme!“

„Na to bych tak moc nespíchal,“ radil mu Biggles.

„Radši počkej, až uvádíme, že je to Jumbo.“

„Kdo jiný by to mohl být?“

„Možná banda pytláků lovících slony. To by mohli být pěkně ostří zákazníci. Tady všude jsou okolo sloni a někdo si třeba na jednoho vystřelil. Ale Jumbo to nebude. Ten by nemrhal časem na lov slonů.“

Na vzdáleném konci rákosí se ozvalo praskání a na otevřený prostor se vyřítil mladý buvol a silně kulhaje se hnal naslepo přímo k nim. Z tlamy kašlal krev. Vůbec si nevšímal letadla, ani mužů u něho a potácel se kolem nich do dalšího rákosového pásu.

„Tak tohle byl ten cíl,“ poznamenal Biggles. „Někdo na to zvíře vystřelil a zranil ho. Vypadá, jako když to dostal do plic. Daleko se nedostane.“ Pohlédl na Sandyho. „Nakonec přece jenom dostaneš ten svůj biftek, abys to

přežil. Myslím, že to je také to, po čem šel už někdo jiný.“

„Kdo?“ ozval se Canson.

„Mně se ptáš zbytečně. Já nevidím o nic dál než ty. Sandy, kdybys vylezl nahoru na trup letadla, budeš mít větší výhled. Třeba uvidíš toho chlapa, co si tady soukromě střelil. Je pravděpodobné, že při pronásledování toho buvola přijde sem k nám. To zvíře ztratilo tolik krve, že po něm musela zůstat tak zřetelná stopa, že ji může sledovat každý.“

Sandy se vyšplhal na letadlo. Dlouho se upřeně díval sem a tam, jeho oči usilovně pátraly v monotónní krajině. Najednou ztuhl a po chvilce si rychle lehl na trup. Vleže se pak seškrábal dolů. Jeho výraz se změnil. Teď vypadal vylekaně.

„Co se děje?“ zeptal se ho Biggles rychle. „Míří k nám skupina chlapů,“ oznamoval Sandy bez dechu.

„Černochů?“

„Jo. Viděl jsem nad rákosím jenom jejich hlavy, ale zdá se, že na sobě mají nějaké uniformy.“

„To je přesně to, co jsme potřebovali,“ nevzrušeně poznamenal Biggles. „Možná to je odpověď na to, proč se nevrátil Jumbo. Jak daleko myslíš, že jsou?“

„Necelou míli.“

„Co budeme dělat?“ vložil se do toho ustrašeně Canson.

„Co můžeme dělat jiného, než zůstat tady?“ odpověděl mu s pokrčením ramen Biggles.

„Mohli bysme běžet k naší druhý mašině!“

„Jestli si myslíš, že máš šanci se k naší Constellation dostat, tak jen jdi a zkus to. Už teď je skoro tma. Víš přece, jaké to bylo, dostat se sem. Představ si, jaké to bude, až nebude vůbec světlo. Zabloudíš do jednoho z těch močálů a už tě nikdy nikdo neuvidí. Jen si posluž, ale já zůstávám tady, ať se děje, co se děje.“

Canson se posadil. „Máš pravdu,“ zavrčel. „Ty máš vždycky pravdu, sakra!“ dodal zuřivě.

„V tom je možná tvoje štěstí,“ vrátil mu to Biggles, hodil cigaretu na zem a nohou ji zadusil. „Sandy, možná by bylo dobré, kdyby ses vrátil nahoru na letadlo a sledoval ty lidi. Dávej pozor, kudy půjdou.“

„Jdu,“ stručně ohlásil Sandy a vstal.

„Drž hlavu hezky dole. Pokud se tomu můžeme vyhnout, tak jim nedáme vědět, kde jsme.“

Sandy vylezl nahoru a vleže na trupu hlásil: „Moc toho tady nevidím. Je už skoro úplná tma!“

„Pořád ještě je vidíš?“

„Ano, ale jen tak tak.“

„Co dělají?“

„Pokud vidím dobře, tak se zastavili.“

„Možná narazili na suché místo a rozhodli se na noc utábořit. Nechce se jim určitě potáčet se nocí stejně jako nám.“

„Myslím, že máš pravdu,“ řekl Sandy zíraje ze všech sil do tmy. „Vidím oheň. Jako by si rozdělali oheň!“

Sandy zůstal na své pozorovatelně ještě dalších pět minut, potom se sesunul dolů a přidal se k ostatním. „Už to nemá cenu. To světlo zhaslo a nevidím na krok daleko. Co teď budeme dělat?“

Biggles se protáhl. „Já bych řekl, že bychom se měli pokusit trochu vyspat. Až do rána se nic dít nebude. Potom, jestli nás najdou, no tak nás prostě najdou. Nic víc a nic míň.“

„Ty myslíš, že hledají nás?“ zamračil se Sandy.

„Myslím, že je to víc než pravděpodobné. Nedovedu si jinak představit, co by tady mohli dělat lidi v uniformě. Ale třeba nás také úplně minou. Tohle není zrovna nejlepší prostředí na pátrání po čemkoli, dokonce i když to má rozměry letadla. Jsem ale stejně rád, že jsme se

opravdu zbavili těch zbraní. Pokud je nenajdou, nemůžou proti nám nic mít.“

Canson si odkašlal. „Já jsem o tom trochu přemýšlel. Hrabě s náma hraje falešnou hru. On dobře věděl, co v těch bednách je.“

„Je pravděpodobné, že to tak je, ale na to nemáme žádný důkaz,“ odpovídal mu zamyšleně Biggles. „Podle nepřímých důkazů to tak vypadá, ale tomu se nedá vždycky tak úplně věřit. My víme jediné, že se někdo snažil využít především jeho. Jelikož tyhle bedny v Noriovice nikdo nerozbalil, nemohl hrabě vědět, co přesně v nich je. Z toho plyne, že prostě musel vzít za slovo ty lidi, co si ho najali, aby tenhle náklad dostali do určeného cíle.“

„Pche!“ zašklebil se Canson. „Tudle se mi nesnaž namluvit! On věděl moc dobře, o co jde. Měl nám to říct!“

„Nechápu, co by to na věci mohlo změnit,“ vložil se do toho Sandy.

„Že ne?“ nadzvedl obočí Biggles. „Až zítra ráno objeví ty zbraně, tak na to asi změníš názor. Hrát si na nevědomé a tvrdit, že o nich nic nevíme, to asi nebude k ničemu. Existuje jediný způsob, jak se sem mohly dostat, a to letadlem.“ Biggles si prohrábl přemítavě vlasy. „A také se mi zdá, že vy oba zapomínáte na jednu věc.“

„Na co?“ zeptali se oba najednou.

„Konžská vláda přece dostala tip, že se sem blíží náklad zbraní v letadle typu Constellation. To nám řekl ten chlápek I Nobo a ten neměl žádný důvod ke lhaní. Kdo konžské vládě asi dal ten tip? Já nevím, kdo to udělal, ale vím, kdo to rozhodně neudělal.“

„A kdo?“

„Hrabě přece. Tedy pokud nevěděl, že pašuje zbraně. Těžko by byl asi takový blázen, aby si zruinoval své vlastní podnikání. Už jen tahle jedna nezdařená operace

vypadá, že ho bude stát přinejmenším třicet nebo čtyřicet tisíc liber za letadlo.“

Canson i Sandy se na Bigglese užasle podívali. Pak Sandy zamumlal: „Myslím, že máš pravdu, člověče. Já se na to takhle vůbec nedíval.“

„Tak se na to pořádně podívej teď, protože jestli nás ti vojáci skutečně hledají a najdou naše zbraně, budeme na tom jak v peřejích bez pádla!“ Biggles vstal. „A já jdu teď spát, nebo už z toho věčného vysvětlování přijdu o hlas!“

Kapitola 10

OPUŠTĚNÍ

Biggles strávil další neklidnou noc.

Situace, která nastala, se nedala předvídat ani v jeho nejbujnější fantazii. Svým způsobem vlastně ve svém poslání vypátrat, jak jsou zbraně dopravovány odbojným kmenům uspěl, a uspěl dokonce snadněji, než by pokládal za možné. Dokonce i poznal lidi, kteří je přímo dopravují, organizaci, která je zaměstnává i letadla, která jim k tomu slouží. A dokonce v jednom z nich sám letěl, na vlastní oči ty zbraně viděl, takže fakta jsou mimo veškerou diskuzi. Přesto ale stále ještě zůstává nerozmotané klubko jedné záhady k rozmotání. Stále ještě není známa totožnost člověka, který je v první řadě zodpovědný za zasilky zbraní nebo za ně platí.

Nejironičtější na celé téhle záležitosti bylo ale to, že je osobně nejen zaangažovaný v pašování a pokud ho dopadnou, dostane stejný trest jako ostatní, ale nemá absolutně žádné prostředky, jak poslat domů na své velitelství všechny ty informace, které získal. Navíc cítil, že on sám je vystaven nebezpečí ze dvou směrů. Na jedné straně to jsou konžské úřady a na druhé straně muži, se kterými právě spolupracuje. Sám sice mluvil o špionovi, který je mezi nimi, ale kdyby tušili, že jedním je on sám, logicky by předpokládali, že on je ten informátor zodpovědný za jejich současné potíže.

A kdyby ho z toho skutečně začali podezřívát, tak se může stát cokoli. Až doposud je to zjevně nenapadlo, protože jim k tomu nedal žádný důvod.

Z jeho pasti existovalo jedno východisko, které mu neuniklo. Nic mu nemůže zabránit, aby zatímco ostatní klidně spí, s prvním paprskem úsvitu tiše neproklouzl ven

a neutekl ke své Constellation. Byl pevně přesvědčený, že by s ní mohl klidně odstartovat a odletět domů, vlastně kamkoli, kam by se mu to hodilo. Třeba na nejbližší letiště a odtamtud by mohl kontaktovat leteckého komodora Raymonda ve Scotland Yardu a sdělit mu všechny ty své poznatky.

Tohle východisko ale nebral vážně v úvahu. Nedokázal by opustit své společníky v situaci, která je možná ještě nebezpečnější, než si zatím uvědomují. Také by to vypadalo jako typická zbabělost a zrada. Mezi ním a Cansonem sice zrovna příliš sympatií neexistuje a vzhledem k tomu, co se stalo v minulosti, asi nikdy existovat nebude, ale mezi otevřeným nepřátelstvím a zradou je obrovský rozdíl. A tak by to také vypadalo, kdyby je opustil bez jakýchkoli prostředků, jak se dostat pryč.

A pak tu byl Sandy. Kdyby ho chytili, asi by ho zastřelili. Za tu krátkou dobu, co ho zná, se mu docela zalíbil, i když to byl docela cynický chlap – nebo to aspoň předstíral. Vědomě se žádného zločinu nedopustil. I kdyby věděl, že veze zbraně (a Biggles si byl jistý, že to nevěděl), jak dalece to je protizákonné, je otázka názoru. Otázka pro mezinárodní soud, pokud by k tomu někdy muselo dojít. Sandy jasně řekl, že co se jeho týče, zásobování zbraněmi je možná společensky nepřijatelné, ale není to porušování zákona.

Další skutečností, která Bigglese odrazovala od toho, aby se sám sebral a odešel bylo, že ještě úplně nesplnil své poslání. Ještě bylo třeba se toho tolik dozvědět a nasbírat mnohem více důkazů.

Biggles cítil, že Sandyho postavení má jednu polehčující okolnost. Sandy netušil, co v těch bednách je a evidentně ho ani nenapadlo, aby zpochybňoval to, co mu řekli o jejich obsahu. Ať tvrdí cokoli, co dělal, dělal v naprosté nevědomosti.

S Cansonem si Biggles už tak jistý nebyl. Ale pokud to není naprosto mimořádný herec, je také čistý. Ten jeho údiv, když Biggles vytáhl z bedny samopal, jako kouzelník když tahá králíka z klobouku, byl příliš pravý, aby mohl být předstíraný. Navíc byl nebo předstíral že je navztekáný na hraběte, že neřekl svým pilotům, co opravdu dělají.

Co se týče samotného hraběte, začínalo to vypadat, že asi neví, co bylo v těch bednách, jinak by sotva riskoval ztrátu tak drahých letadel. Podvedli tedy i jeho? Někdo ale o těch zbraních rozhodně ví. Jedna osoba, která o nich věděla, byl informátor, který poslal ten tip konžské vládě, což mělo za následek jejich současnou situaci. Ale kdo to může být? Canson i Sandy nepřicházejí v úvahu, protože je logické, že kdyby tušili, že na ně čeká stíhač odhodlaný použít palubní zbraně, nikdy by neriskovali sestřelení. Celá ta záležitost jako by byla prošpikovaná samými špiony, lží a klamem.

Biggles to nakonec vzdal a unaven na duchu i na těle upadl do neklidného spánku.

Jak se tak obvykle stává po bezesné noci, usnul konečně tvrdým spánkem až k ránu a probudil se až do bílého dne, když do něho Sandy šťouchal nohou.

„Vstávej, kamaráde,“ dožadoval se Sandy. „Zaspíš denní světlo!“

Biggles byl rychle na nohách. „Proč jsi mě nevzbudil dřív? Jak dlouho už jsi vzhůru?“

„No, už chvíli. Spal jsi jako zabítý, tak jsem tě nechal být, zatímco jsem šel hledat Cansona.“

„Proč Cansona? Copak tady není?“

„Jestli je, tak ho ale nemůžu najít. Volal jsem ho a hvízdal jsem, ale žádná odpověď.“

Biggles na Sandyho zůstal koukat. „Nepovídej!“

„Ale povídám, povídám. Netuším vůbec, co asi dělá, pokud ovšem nešel uříznout kus masa z toho buvola.“

Musel už odejít o hodně dřív, protože když já se vzbudil v pět hodin, už tady nebyl.“

Biggles si trochu urovnal pomačkané šaty, vylezl z letadla a sedl si na svůj oblíbený trs trávy. Pomalu a přemítavě si zapálil cigaretu.

„Jak si to vysvětluješ?“ dorážel netrpělivý Sandy, pořád ještě vyvedený z míry.

„Obávám se, že existuje jenom jediná odpověď. Prostě vzal roha.“

„Utek? Kam?“

„Domů. Kam jinam?“

„Chceš říct, že se prostě sebral, zmizel a nechal nás dva tady?“

„Tak se to jeví mně.“

„Tomu já nevěřím,“ prohlásil rozhodně Sandy. „Takovou špinavost by nám neprovedl!“

„Že ne? To neznáš Cansona. Ten provádí špinavé podrazy celý život. Jeho poslední zaměstnavatel spáchal sebevraždu, když mu Canson vzal roha a nechal ho, aby to všechno pěkně schytal sám!“

Sandy vypadal šokované. Měl k tomu ostatně všechny důvody. „Já tomu nemůžu věřit. Kterým směrem myslíš, že šel?“

„Musel jít k naší Constellation, kam jinam? To je přece ta nejrychlejší cesta z těchto močálů, ne? Možná také jediná.“

„Ale proč? Kam by šel?“

„Je to jen můj odhad, ale řekl bych, že vycítil, že se blíží problémy, když jsi včera uviděl ty vojáky. Takže se rozhodl, že si zachrání kůži tou nejjednodušší cestou. Doufám, že k němu nejsem nespravedlivý, ale jak tak Cansona znám, vidím to takhle.“

„Tak jdeme za ním!“

Biggles zavrtěl hlavou. „Nemáme šanci. Už má moc velký náskok. Nevíme ani, kdy vlastně odešel, ale jestliže

tady už nebyl v pět hodin, musel odejít někdy předtím. Ted' už je skoro tam. Brzo uvidíme, jestli mám pravdu, protože uslyšíme, jak startuje naše letadlo. Možná ho i uvidíme.“

„Ale co budeme dělat? Nemůžeme tady jenom tak sedět. Jestli, jak říkáš, se tady nedá sehnat nic k jídlu, tak pojďme brzo hlady!“

„Pro začátek můžeme zkusit najít toho buvola. Určitě už je pár hodin mrtvý a podle krve, kterou za sebou nechával, nebude těžké najít jeho stopu. Buvol je sice trochu tuhý, ale přinejmenším na chvíli nás udrží při životě. Mohli bychom si také s sebou na cestu usušit proužky masa.“

„Na jakou cestu?“

„Ven ze Sudd. Když zamíříme na západ, tak dříve nebo později narazíme na nějakou stezku nebo dokonce silnici, která běží ze severu na jih. Pokud vím, tak nic nekřížuje Sudd od východu k západu. My sice nemáme žádnou mapu, ale jednu jsem už viděl a kdysi jsem nad touhle krajinou i letěl. Ostatně nemáme na vybranou. Jen mi řekni tohle.“

Byl ses nahoře na letadle podívat, co dělají ti vojáci?“

„No samozřejmě. To bylo první, co jsem udělal, jakmile bylo trochu vidět.“

„No a?“

„Jsou pryč. V každém případě jsem po nich neviděl ani stopu. Tam, co jsem je viděl naposledy, tam nebyli. Samozřejmě ale bylo hodně brzo, takže možná ještě spali. To nevím.“

„Třeba nás ještě pořád hledají. V každém případě je to úleva vědět, že nehledají naším směrem, protože —“ Biggles náhle přestal a zvedl ruku. „Poslouchej!“

Z dálky, ale naprosto jasně ve vlhké bezvětrné atmosféře se ozval hukot silných, naplno běžících motorů

startujícího letadla. Ten zvuk stále sílil, až dosáhl crescendo. Biggles a Sandy už oba stáli a upírali zrak směrem, odkud zvuk přicházel.

Sandy náhle ukázal kupředu. „Támhle letí!“

„Vidím ho,“ konstatoval ponuře Biggles.

Sandy začal rozhořčeně nadávat. „Ten syčák! Ta zbabělá krysa! Co my a co jeho parťák Jumbo? Všichni můžeme jít do pekla, jen když on si zachrání prdel! Jestli ho někdy dohoním, tak –“ zarazil se neschopen slova kvůli vzteku.

„Vzteky ho nezastaví,“ klidně pronesl Biggles. „A je pryč. Měl by sis raději šetřit dech, aby sis mohl hezky zanádat a ulevilo se ti.“

„Ten hnusnej podrazák!“

„Takhle on to nevidí. On si myslí, že je strašně mazaný. On už je takový. Asi se teď chechtá jako blázen, když si nás představuje, jak tady stojíme jako opáření a zíráme na nebe.“

Sandy sotva dýchal, tvář bílou zuřivostí. „Až ho chytím, tak mu roztrhnu prdel!“ drtil mezi zuby.

Biggles se stále upřeně díval na oblohu, ve tváři zvědavý výraz. „Možná k tomu nebudeš mít příležitost,“ řekl ponuře. „Mám pocit, že se něco chystá. Podívej!“ Ukazoval směrem k obloze.

„Podívej – na co?“

„Zdá se, že si Canson pořídil doprovod.“ Sandy se díval a ani nepromluvil.

Constellation se šplhala prudce ve velkém kruhu na asi čtyři až pět tisíc stop. Přivedlo ji to téměř až nad místo, kde stál Biggles se Sandym u druhé Constellation a sledovali ji.

„Pravděpodobně letí tímhle směrem, aby nám zamával na rozloučenou,“ podotkl Biggles. „To je jeho představa humoru. Ještě si ale nevšiml, co má za sebou.“

Za Cansonem, trochu nad ním, se objevilo další letadlo. Bylo velice malé a ve srovnání s Cansonovou Constellation bylo jako komár proti čmelákovi.

„Kdo myslíš, že letí v tom druhém letadle?“ otočil se Sandy na Bigglese.

„No, já bych řekl, že to je ten černošský kluk I Nobo.“

„Co chce dělat?“

„Právě čekám, že to uvidím. Určitě nedělá Cansonovi společnost jen tak pro legraci.“

Biggles i Sandy stáli bez hnutí a čekali. Viděli, jak se malé letadlo přilepilo za to velké, a pak se z výšky spustilo k němu. O pár vteřin později k nim dolehlo staccato palubních kulometů. Constellation šla najednou prudce do zatáčky. Jestli však její pilot očekával, že takhle setřese svého pronásledovatele, byl spíš optimistický než inteligentní. Ne že by ale mohl nějak příliš manévrovat. Constellation není zkonstruována pro akrobacii nebo proto, aby manévrovací schopnost byla její hlavní kvalitou. Stíhač jí zůstal viset za ocasem jakoby připoutaný neviditelným lanem. Opět se ozval rachot kulometů.

„Jestli Canson poletí pořád rovně, tak to je jeho konec,“ poznamenal Biggles. „Tedy pokud to ten stíhač myslí skutečně vážně.“

Za okamžik ten konec přišel, respektive začátek konce. Za Constellation se objevil pruh kouře nebo výparů z paliva a rychle houstl.

„Tak to by bylo,“ prohlásil Biggles s tónem definitivního konce v hlase. „Stačí jedna jiskra a je po všem.“

„To už jsi taky zažil,“ pronesl Sandy sarkasticky.

„Až moc často. A je to pořád stejně ošklivý pohled.“

Mezitím, co mluvil, vyskočil malý ohnivý jazyk a olízl stranu Constellation. Pak následoval výbuch ohně, to

když chytil celý pruh výparů paliva. Constellation se zakymácela, nosem se naklonila dolů a pak se vrhla k zemi jako hořící louč zanechávajíc za sebou černý dým značující její dráhu.

„Pane Bože!“ zašeptal Sandy zakrývaje si oči dlaněmi. „To je příšerný! Já se na to nemůžu koukat!“

Biggles nezáčastněně dál přihlížel. Jak řekl, on už tohle všechno zažil.

Samotný dopad, jako když padne obrovský strom, se k jejich uším donesl okamžik poté, co se letadlo zarylo do země jako bomba.

„A je po všem,“ tlumeně konstatoval Biggles a odvrátil se.

Sandy si odkryl obličej a podíval se tam, kde jenom olejnatý kouř nad havárií líně stoupal k nebi.

„Takže Canson už není mezi námi,“ pronesl ochraptěle. „To je teda špatnej konec!“

„Před minutou jsi ho proklínal,“ suše mu připomněl Biggles.

„Ale tohle mu ani já nepřeju!“

„Říkal si o to. Ukradl nám náš stroj. Bylo mu jedno, co se stane s námi. Existuje totiž něco jako být moc vychytralý. Já už viděl lepší lidi, jak takhle skončili. Všechny slzy jsem spotřeboval už dávno.“

„Ale proč ho musel ten černošskej pilot sundávat? Věděl přeci, že je ta mašina prázdná!“

„To nevěděl. Třeba si myslel, že to je tenhle stroj, kterému se podařilo odstartovat. Nebo si mohl myslet, že je to nová zásilka. On prostě jenom jednal podle rozkazu, aby se už žádná Constellation nedostala do Konga a zdá se, že odvádí docela dobrou práci. To mu nemůžeš vyčítat. Konec konců to my jsme vezli ty zbraně.“

„Pane na nebi! Na čí straně vlastně ty jsi?“ rozhořčeně se na Bigglese obrátil Sandy.

„Já se jen snažím postavit skutečnosti čelem a být férový,“ odrazil ho Biggles.

Když k nim dolehl zvuk letadla, oba zvedli hlavu.

„Letí sem,“ poznamenal Sandy. „O co mu jde teď?“

„Právě nás uviděl a teď se sem na nás letí podívat.“

„Doufám, že mu podívání stačí,“ zamručel Sandy.

„Moh by dostat ten úžasnej nápad zapálit i tuhle mašinu.“

„No, pro jistotu, že by uvažoval nějak podobně, bychom od něho radši měli jít trochu dál.“

Oba odběhli asi padesát yardů a pak si lehli na zem.

Tentokrát stíhač nepoužil žádné zbraně. Místo toho se od něho oddělil jakýsi předmět a padal dolů. Ozval se hlasitý syčivý výbuch, jak ta věc dopadla na zem a ve vzduchu se objevil bílý kouř.

„K čemu to je, co myslíš?“ zeptal se ustaraně Sandy.

„To je kouřová bomba,“ věcně mu vysvětloval Biggles.

„Takový značkovač, aby lidi na zemi věděli, kde jsme. Určitě se pohybují špatným směrem. Odtamtud nahore je dobře vidí.“

„Tak rychle pryč odtud,“ stručně na to reagoval Sandy.

„Ale kam?“

„Kamkoli.“

„Už je pozdě,“ namítl Biggles. „Ahoj, kdopak to k nám jde?“

Kapitola 11

BRADY SE VRACÍ

Jakýsi člověk, běloch, vyrazil z rákosí asi sto yardů daleko a rozběhl se k nim. Lepší výraz by ale byl – rozkulhal se k nim, protože se divně pohyboval, kymácel se a klopýtal. Jeho šaty, či to, co z nich bylo pod blátem vidět, vypadalo, jako by se protáhl plotem z ostnatého drátu.

Po jednom důkladném pohledu Sandy zakřičel: „To je Jumbo! Podářilo se mu dostat se konečně zpátky!“

„Ale jen tak tak, podle toho, jak vypadá,“ poznamenal Biggles prohlížeje si příchozího. „Běž mu pomoci. Vypadá, jako že to opravdu potřebuje!“

Sandy vyběhl kupředu, objal Bradyho kolem ramen a přivedl ho dovnitř, kde se Brady zhroutil na zem a lapal po dechu evidentně ve stavu absolutního vyčerpání.

Byl to velký muž, asi tak kolem čtyřicítky, světlolasý, s kulatým obličejem zdobeným takovým tím přerostlým a kartáčovým knírem, co nosili za války piloti R.A.F.

„Kde jsi takovou dobu byl?“ zeptal se ho Sandy.

Brady jeho otázku ignoroval a místo toho se sám zeptal: „Co tu děláte?“

„Poslali nás, abysme vás přivezli domů.“

„Kdo byl v té mašině, co sestřelili?“

„Canson.“

„Ale ne, to mi neříkej! Co tam dělal?“

„Snažil se nám uletět – v našem letadle. V tom, co vás mělo vzít domů,“ vložil se do toho Biggles. Brady na něho pohlédl. „A kdo seš ty?“

„Já jsem nový pilot. Jmenuji se Bigglesworth.“

„Ne ten Biggles Bigglesworth?!“

„Přesně ten. Já jsem Sandyho partner. Hrabě dostal vaši zprávu a poslal nás sem, abychom našli tebe a Cansona a společně s nákladem vás přivezli zpátky. Jak si představoval, že to provedeme, to nevím. Ale to jen tak mimochodem. Nechme toho. Nás tady sestřelili, ale povedlo se nám najít suché místo, abychom přistáli. Canson přišel k nám a dovedl nás sem. V noci, zjevně proto, že se mu naše situace nezamlouvala, se rozhodl vrátit se sám a nečekat ani na tebe, ani na nikoho jiného.“

„Ale Canson by nic takového neudělal!“

„To neznáš Cansona. Já ano. S ním to je vždycky stejné. – Já jsem v klidu a ty jdi k čertu. – Tentokrát ale nebyl tak v klidu, jak si myslel. Předpokládám, že jsi viděl, co se mu stalo?“

Brady se zhluboka nadechl. „Ano, viděl. Ale co se tady děje? Co to střelení? Někdo tady zešílel, nebo co?“

„Vypadá to tak. Ale moment, než si o tom povíme víc, nejsi poraněný, není ti špatně?“

„Chyt jsem kulku do nohy. Hodně to krvácelo, ale myslím, že to šlo mimo kost. Doufám, že prošla úplně skrz. Neměl jsem ještě šanci se na to mrknout.“

„Jak se to stalo?“

„Právě jsem se vracel sem, po tom, co jsem poslal ten vzkaz domů, když na mě najednou vyskočila banda šílených domorodců. Tvrdili, že jsou konžský vojáci. Jelikož jsem neměl nejmenší představu o co šlo, vůbec jsem se nebránil. Pak mi ale ten chlápek, co jim velel, řekl, že mě zastřelí za to, že jsem dal zbraně konžským povstalcům. Já na to, aby neblbnul. No slyšeli jste někdy takovou pitomost? Podle toho, jak se choval, tak by to bejval hned na tom místě i udělal nebejt stáda slonů, co tam vtrhlo a málem ušlapalo popravčí četu. Já se hned chyt tý šance a zdrhal jsem pryč. Začali střílet, já to koupil do nohy, ale to mě nezastavilo. Podařilo se mi jim utýct a pak jsem si to namířil sem.“

„Kdy to bylo?“

„Včera. Přes noc mi noha ztuhla, takže mi to trvalo strašnou dobu se sem dostat. Ztratil jsem trochu krve, ale když jsem si odpočinul, tak to krvácení přestalo.“

„Radši se na to podíváme,“ navrhl Biggles. „Ne že bychom s tím mohli zrovna moc udělat. To, obávám se, bude muset počkat, až tě dostaneme do nějaké civilizace.“

„Jak myslíte, že to dokážete?“

„To jsme se právě ptali my sami, když jsi sem zrovna přišel ty.“

A Biggles se teď ptal sám sebe ještě víc než předtím. Bylo mu ihned jasné, co si možná uvědomil i Sandy. A sice dopad, který nový vývoj bude mít na jejich situaci, už tak jako tak vážnou. Pokud neopustí tohohle zraněného pilota, což je samozřejmě nepředstavitelné, budou připoutáni k místu, kde právě stojí. Brady se stal kotvou, která je tam bude pořád držet.

„Která je to noha?“ zeptal se Biggles.

„Levá. Tady nahoře.“

Mezitím, co Biggles a Sandy trhali Bradyho nohavice, aby se dostali k ráně, Brady se zeptal: „Proč začaly ty řeči o zbraních?“

„Někdo byl tak laskavý, že dal tip konžské vládě, jak dostávají povstalci zbraně a střelivo. Vy jste je přivezli ve vaší Constellation.“

„To je ale blbost!“

„Nepřivezli jste je?“

„Samozřejmě, že ne.“

„Jsi si tím jistý?“

„Naprosto. Chceš snad naznačit, že jsem lhář?!“

„Ne, ale je čas, aby ti to někdo vysvětlil.“

„A co to jako má znamenat?“

„Ve skutečnosti jste převáželi zbraně. Ty bedny, co jste měli na palubě, jich byly plné.“

Brady na Bigglese upřel pohled plný nedůvěry.
„Děláš si srandu!“

„Přál bych si, abys měl pravdu.“

„Ale hrabě přeci říkal...“

„Já vím. Vezli jste přece náhradní díly pro zemědělské stroje.“

„Správně.“

„Ty zemědělské díly byly samopaly a náboje.“

„Já tomu nevěřím. Jak to víš?“

„My jsme ty bedny rozbalili, abychom viděli, co je v nich, když nás taky sestřelili kvůli údajnému pašování zbraní.“

„U všech svatejch! Jsou ty zbraně ještě pořád v mé mašině? Jestli jsou, tak jsme teda vyřízený, kamaráde!“

„Už tam nejsou. Vyložili jsme je a ukryli tam, kde doufáme, že je nikdo nenajde.“

„Jak jste se o nich poprvně dozvěděli?“

„My jsme to nevěděli jistě, dokud jsme se sem nedostali a neotevřeli ty bedny. Jak jsem říkal, Sandy a já jsme byli sestřeleni jedním příliš horlivým mladíkem s černou tváří, který nás informoval, že je důstojníkem konžského letectva. Měl prý rozkaz přinutit k přistání jakékoli letadlo typu Constellation, které poletí tímhle směrem.“

„Věděl Canson, že máme náklad zbraní?“

„To nevím jistě a teď to jistě vědět nikdy nebudeme. Ale myslím, že ne. Když jsme otevřeli první bednu, tak mu skoro vypadly oči. Nám se ale podařilo najít kus suchého terénu a dostali jsme se na zem bez větší škody, načež ten hoch, co nás sundal, přistál vedle nás a oznámil nám, že jsme zatčeni. Řekl nám také proč. Ale změnil svůj tón ihned a omluvil se, když se podíval do našeho letadla a zjistil, že jsme prázdní. My jsme hledali jenom vás. Možná to byl ten samý sokolík, který má na svědomí to, co se stalo Cansonovi.“

„To mě podržte! To bych řekl, že se vám omluvil! Kdo si myslí, že jsou?! Nemůžou si přece jen tak střílet na –“

„Zdá se, že můžou. Rozhodně to klidně dělají.“

„Ale já přísahám, že nic o těch ztracených zbraních nevím!“

„To jsem si už uvědomil. Ale až nás chytí, nebude to vůbec hrát roli. Jsi vinen tím, že jsi pašoval zbraně domorodcům, ať jsi o tom věděl nebo ne.“

„Já bych se zásadně zbraní nedotkl, kdyby –“

„Nebudeme se zaplétat do politiky, jinak se budeme hádat celý den. Tím se nikam nedostaneme. I bez toho si musíme popovídat o spoustě věcí. Co jsi jim řekl, když tě chytily?“

„Řek jsem jim pravdu – totiž to, co jsem si myslel, že je pravda. Tvrdil jsem, že mám naložený zemědělský nádobí.“

„To je škoda, že jsi jim to řekl.“

„Proč?“

„Protože kdyby sem přišli, budou chtít ty věci vidět a my jim je nemůžeme ukázat. Až najdou prázdnou Constellation, jak jim to vysvětlíme, kam to přišlo?“

„Já nevidím důvod, proč my bysme měli něco vysvětlovat! Řeknem jim, ať jdou k čertu. Co tady děláme, se jich vůbec netýká. Tohle není Kongo. Podle mých výpočtů jsme v Súdánu.“

„Máš pravdu,“ souhlasil Biggles. „Ale já pochybuji, že se s touhle argumentací někam dostaneš. Jim je jedno, kde jsme. Oni evidentně chtějí zastavit tohle pašování zbraní za každou cenu. Kdyby došlo k nějakým sporům, tak budou tvrdit, co chtějí. A my nebudeme naživu, abychom jim řekli svoji verzi.“

„Tak dobrá. Jestli přijdou a začnou se vyptávat, tak jim řeknu, že když jsem viděl, že musím přistát v

bažinách, tak jsem vyklopil náklad, abych byl lehčí. A ať si to hledají.“

„To by mohlo zabrat,“ přikývl Biggles, i když s pramalou dávkou jistoty.

Rána na noze vypadala ošklivě, ale kulka projela čistě jen měkkou tkání pod stehnem, takže to mohlo být i horší. Krev se srazila a zastavila další krvácení. Zatím nedošlo ani k zánětu. Udělali z rukávů svých košil obvazy a provedli to nejlépe, jak se to za daných okolností dalo ošetřit. Biggles radil, aby ránu raději kvůli infekci nemyli, protože dostupná voda nebyla zdaleka čistá. „Pokud budeš klidně ležet, tak bys měl být zase brzo na nohách,“ uklidňoval Jumba.

„Jestli mi to klidně ležet dovolí.“

„No, jestli chceš, můžeš to říci i takhle.“

„Co něco k jídlu? Už je to hezkou dobu, co jsem něco sněd.“

„Promiň, ale nic není. Nemáme vůbec nic. Ani párek. Sami jsme už dva dni nejedli.“

„To je skvělý. A dává nám to jenom jednu šanci.“

„Jakou?“

„Že vy dva odejdete. Když budete bez nákladu a půjdete pořád na západ, možná se někam dostanete.“

„A tebe máme nechat tady?“

„Samozřejmě. Co jiného? Já nemůžu chodit a nýst mě nemůžete. Nemusíme přeci všichni tři pomřít hladu.“

„To je od tebe sice ušlechtilé, ale zapomeň na to. Jestli s tím bude souhlasit Sandy, všichni zůstaneme tady. Nedaleko odtud je jeden mrtvý buvol. Jestli ho najdeme, můžeme ho zkonsumovat. Bude to sice tvrdá práce, ale dřív jedli lidi i svoje boty. Mimochodem, kdo velel tomu vojenskému oddílu? Kdo byl ten chlápek, co se rozhodl, že tě zastřelí?“

„Nějaký chlap jménem Ducard – Monsieur Ducard, tak mu říkali. Něco jako důstojník N.C.O. Vypadá jako

míšenec. Mluvil s vojáky belgickou francouzštinou, ale umí anglicky. Jeho národnost bych asi neuhod, i když ji třeba on sám zná. Já jsem měl dojem, že je to jeden z těch žoldnéřů, co je dole na jihu verbuje konžská vláda. Slyšel jsem, že mají sto liber za tejden za to, že honěj a střílej rebely. Ale ať si je maj. Představa lovu na domorodce ozbrojený jenom šípama a lukama, to nejní zrovna moje představa ideální zábavy.“

„Ještě něco nám můžeš říct?“

„Myslím, že ne.“

„Kolik lidí je v tom oddílu?“

„Já je sice nepočítal, ale řek bych, že asi tucet. Rozhodně víc, než bysme dokázali zvládnout. Mají pušky a bajonety a hádám, že je jim úplně jedno, jak často je použijou. Ať to je kdokoli, kdo tyhle černochoy poštal, aby se zabíjeli navzájem, měli by ho spráskat jako koně.“

„Souhlasím, ale o tom teď diskutovat nebudeme. Není to naše věc. Ty klidně lež. Nechceme přece, abys dostal horečku.“

„Proč prostě nevypadnete?“

„Bez tebe ne. Podle toho, co já vím, tak na nejbližší silnici, kde je nějaká doprava, co by tě mohla odvézt, to může být tak asi sto mil. Máš u sebe nějakou zbraň?“

„Ne. Měl jsem, ale vzali mi ji.“

„V tom případě, Sandy, si budu muset vypůjčit tu tvoji.“

„Co s ní chceš dělat?“

„Pokusím se najít toho buvola. Možná ještě není mrtvý. Jestli ne, tak ho budu muset dorazit, abych ho zbavil trápení. A pak se pokusím odseknout kus masa.“

„Máš nůž?“

„Jen kapesní.“ Biggles ho vyndal z kapsy a ukázal jim ho.

„To teda budeš mít co dělat, aby ses mu s tímhle dostal skrz kůži. Vezmi si můj kapesní nůž, ten je větší.“

Sandy mu ho podal spolu se svou automatickou pistolí. „A nebuď tam moc dlouho,“ řekl, když se Biggles obrátil k odchodu.

„Vrátím se co nejdřív,“ odpověděl Biggles už přes rameno.

Vyšel k pásu vysokého rákosí, ve kterém zraněné zvíře zmizelo. Najít jeho stopu mu nedělalo vůbec žádné potíže. Krev a polámané stvoly rákosin jasně ukazovaly, kudy běželo. Padesát yardů a Biggles na něho narazil. Byl definitivně mrtvý a zjevně už hezkou chvíli.

Biggles se však ihned nevrhl na úkol, který si sám určil. Potřeboval čas na přemýšlení a měl toho opravdu dost o čem chtěl přemýšlet. Dokonce víc, než se zdálo, že jeho mozek bude schopen uvést do nějakého pořádku. Sedě na hřbetě zastřeleného zvířete si zapálil jednu ze tří zbývajících cigaret a začal svou mentální rozcvičku ve snaze si věci ujasnit.

Plán, který si vymyslel, aby si získal pašeráky zbraní, začal fungovat velice dobře. Možná až příliš, protože teď to zrovna vypadalo, že se nějak dostal mimo svůj původní kurs. Všechno se jaksi vyvinulo – a stále vyvíjí – velice odlišným směrem, než si původně představoval. Našel sice lidi, které doufal najít, ale když je teď našel, nevěděl co s tím. Přirozeně předpokládal, že všichni budou vědět, v čem dělají. Teď se ale dostatečně ujistil, že to nevěděli. To je ovšem obrovský rozdíl. Všichni, včetně Jumba Bradyho, byli podvedeni a jednali ve vši nevědomosti, i když u soudu, pokud by k němu byli předvedeni, by to dokazovali jen velice těžko.

Momentálně to ale vypadalo, že Biggles nemá nejmenší šanci je k nějakému soudu dostat nebo dostat je vlastně kamkoli. Co ho znepokojovalo, byl ale fakt, že je teď ani před soud dostat nechtěl. I kdyby se to nakonec ukázalo možné. Před soud musí skutečný hlavní viník, hrabě. Ale i tady neexistovalo dostatek přímých důkazů,

že on je skutečně vinen tím, co se děje. Přinejmenším se o tom dalo pochybovat. Byl snad také obětí podvodu? Může také oprávněně tvrdit, že je nevinný a tvrdit, že nevěděl, co v těch bednách je? I když by mohl samozřejmě také tvrdit, že je převzal v dobré víře a neměl ani právo, ani důvod jejich obsah prověřovat.

To Bigglese přivedlo na myšlenku, zda je člověk u kořene celého toho problému někdo, s kým se ještě nesetkal? A pokud ano, je to člen organizace patřící hraběti nebo je to jakási záhadná postava v pozadí?

Biggles cítil, že ještě než bude moci zaútočit, bude potřebovat víc faktů, získat další důkazy. Ale jak? V Africe je nenajde. Jak se věci momentálně mají, je prakticky ve stavu absolutní neschopnosti dělat cokoli. A tento stav ještě asi nějakou dobu potrvá. Žádné východisko z této situace neviděl.

Samozřejmě ale jedna cesta existovala, a kdyby byli Sandy a Jumbo Brady vinni pašováním zbraní, možná by o ní zcela vážně uvažoval. Mohl je tady nechat a zachránit si život sám. Tohle byla jeho šance. Dal by se na západ, sám a bez přítěže, až by narazil na nějaké místo, třeba jenom nějakou súdánskou osadu, kde bude k dispozici jídlo a možná i doprava. Ale on byl přesvědčený, že oba piloti se ničím neprovinili, rozhodně ne vědomě, i když to, že pašovali zbraně, byl nepopiratelný fakt. Není pochyb, že co se děje v Africe, se děje i jinde. Ale to samo o sobě na věci nic nemění.

Ne, rozhodl se nakonec, ty dva piloty, které už si zvykl považovat za své partnery, tady nemůže nechat. Nejenom že by je nechal bez pomoci, ale nechal by je nést následky, kdyby byli zajati. A těmi následky by pravděpodobně byly kulky popravčí čety. Jak by se asi cítil, kdyby se později dozvěděl, že je zastřelili? Ne, to udělat nemůže.

Dokouřil cigaretu, zase jednou v rozpacích co dělat dál, a vstal, aby se pustil do toho nechutného úkolu prořezat se kůží mrtvého buvola kapesním nožem. Něco ale rozhodně jíst musí, jinak jejich problémy vyřeší smrt hladem.

Najednou ztuhl, když k jeho uším dolehly nějaké hlasy. Ne dva hlasy, ale několik. Zavřel nůž a popošel k okraji rákosin. Co uviděl, ho ani moc nepřekvapilo. Ten konžský vojenský oddíl už dorazil. Jeden z vojáků se se Sandym zuřivě hádal.

Biggles si prorazil cestu houštím a vystoupil na otevřené prostranství.

Kapitola 12

SERŽANT DUCARD MLUVÍ

Jak se Biggles přiblížil, hádka najednou ustala a všechny hlavy se otočily. „Co se to tady děje?“ zeptal se klidným hlasem, když došel až ke skupince.

Vysoký muž v maskovací polní uniformě v ruce s revolverem a pletí ani bílou ani černou, takovým tím zabarvením typickým pro míšence, se ozval otázkou: „Odkud jste to právě přišel?“

„Na to se mohu zeptat zrovna tak já vás,“ briskně odpověděl Biggles. „Co se děje? Nějaké potíže?“

„Jste všichni zatčený,“ zněla stručná odpověď.

„Nepovídejte. Jak zajímavé. A kdo, smí-li se zeptat, jste vy, že každého hned zatýkáte?“

„Já sem seržant Ducard.“

„Jaký seržant?“

„Seržant konžský armády.“

„Tak co děláte tady?“ zamračil se Biggles. „Tohle přece není Kongo! Tohle je Súdán!“

„Tohle území je sporný.“

„V tom případě tady ale nemáte žádné právo. Máte povolení súdánské vlády lovit vysokou?“

„Jakou vysokou?“

„Včera jste vy, nebo někdo z vašich lidí, zastřelil buvola.“

„Jak to víte?“

„Běžel poraněný kolem nás.“

„Já žádný povolení nepotřebuju!“

„Až se o tom dozví súdánské úřady, zjistíte, že ano. Ale nechme toho. Co je to za nesmysl, že jsme zatčení?“

„Pašujete do Konga zbraně!“

„Jak jste přišel na tenhle bláznivý nápad?“

„My víme.“

„Jak můžete vědět, co je v tom letadle?“

„Viděl jsem ten telegram.“

„O čem to mluvíte? Jaký telegram?“ Jelikož teď už Biggles získal dojem, že tenhle mišenec není zrovna inteligent, byl připraven s ním mluvit dál jenom v naději, že se mu nějak podřekne.

„Jeden ruskej přítel,“ opakoval Ducard.

„Ale ne? A jak se jmenuje? Možná ho znám,“ odpověděl Biggles a dělal, jako že ho to zajímá jen tak mimochodem.

„Miskoff.“

Biggles jen tak tak, že udržel rovnováhu, jak s ním zacloumalo to nečekané odhalení. „Ne,“ řekl pak klidně. „Toho neznám, ale slyšel jsem o něm. Kde mají údajně být ty zbraně, o kterých vám říkal?“

Ducard ukázal na Constellation. „Tady v tom.“

Biggles se rozesmál. „To je mi tedy novinka! Jen si posлуžte, seržante. Můžete si vzít všechny zbraně, které najdete. Ale ještě než se do toho dáte, vás musím varovat, že o tomhle ještě uslyšíte. Jeden z vašich letců už sestřelil dvě letadla patřící společnosti, pro kterou pracuji. Jedno se zřítilo v plamenech. Pilot zahynul. To byla jasná vražda a za to se někdo bude zodpovídat. Nevím proč to ten váš letec udělal, protože už letadlo prohledal a nic nenašel. To je určitě zase on a vyhlíží si někoho dalšího k sestřelení!“ Biggles ukázal prstem na stíhačku, která se teď vrátila a kroužila nad nimi.

„Víte, seržante,“ káravě pokračoval, „nemůžete si jen tak střílet lidi bez důvodu. Podívejte, v jakém jsme postavení. Jsme bez jídla, úplně ztraceni a musíme tohoto zraněného muže dostat rychle do nemocnice. Vy nebo jeden z vašich lidí jste ho postřelili.“

„Utíkal nám.“

„Samozřejmě! Copak vy byste nechtěl utéci, kdyby vám někdo řekl, že vás zastřelí?“

Domorodí vojáci se shromáždili kolem a poslouchali ten rozhovor s bezvýraznými tvářemi. Jiná věc ovšem byla, zda mu vůbec rozumějí. Sandy, stojící u Bradyho, který pořád ještě ležel na zemi, se o to také nijak moc nezajímal.

Ducard důležitě přešel k letadlu a vyšplhal na palubu. Brzy byl ale zpátky a vypadal zaskočeně.

„No?“ obrátil se na něho Biggles. „Doufám, že teď jste spokojený. Ten člověk, co vám řekl, že vezeme zbraně, buď nevěděl, co mluví, nebo byl nesprávně informovaný.“

„Já dostal rozkaz zastřelit každého, ať bílého nebo černého, kdo má u sebe zbraně!“

„Správně,“ přikývl Biggles. „Ale nemyslíte, že by bylo docela dobré se nejdříve o těch zbraních přesvědčit, než začnete střílet? Jak to teď vypadá, tak tahle strašná blamáž bude vaši vládu stát pěknou spoustu peněz. Oni budou na někoho muset svést vinu a to budete pravděpodobně vy.“

Zdálo se, že o tom Ducard uvažuje. Začal váhat.

Pro Bigglese to byl okamžik plný úzkosti. Ze všeho nejvíce se ale obával, že by Ducard mohl začít hledat zbraně – což by udělal každý inteligentnější člověk – a skutečně je i najít. Kdyby k tomuhle došlo, už by se o ničem nediskutovalo.

Ducard by s obrovskou radostí vykonal svůj rozkaz. A co víc, měl by na to právo – kromě faktu, že vlastně nebyl na území své vlastní země.

„Půjdete se mnou,“ prohlásil konečně Ducard.

„Kam?“

„Na naše velitelství.“

„Kde to je?“

„V Kongu. Ať rozhodne generál, co s vámi.“

„Jak je to daleko?“

„Dva dny pochodu.“

„Dva dny? Zbláznil jste se, člověče?!“ Biggles ukázal na Bradyho. „Tenhle muž vůbec nemůže chodit.“

„Tak může zůstat tady. Já ho sem nepřived. Sám si to vybral. Vy a ten druhý muž půjdete se mnou.“

Biggles vypadal jako hrůzou bez sebe. A skutečně byl. „Chcete mi tím říct, že klidně opustíte zraněného člověka, aby tady zemřel?“

„Proč bych se měl já starat o to, co s ním bude?“

„Vy jste ho postřelili, jinak by nebyl v takovém stavu!“ vehementně se ohradil Biggles.

„To mi nedělá žádnéj problém.“

„Ale mělo by!“

„Mně je to jedno!“

„Ale nebude! Nebude, o to se postarám!“ Biggles, kterému už dělalo potíže udržet chladnou hlavu, už začínal jevit známky toho, že se přestává ovládat.

„Budete šťastnej, když se toho dožijete,“ posmíval se mu Ducard. „Eště jednou takle se mnou promluvíte a já vám zavřu zobák na věky! Co asi tak můžu dělat, než tady toho chlapa nechat, co?!“

„Nemáte nouzi o lidi. Ať udělají nosítka a odnesou ho.“

Nebo ho tady nechte s nějakým jídlem a nás také, abychom se o něho starali, mezitím co se o nás budete informovat. Zeptejte se poručíka I Noba. Ten vám poví, že jsme žádné zbraně v našem letadle nevezli, protože ho sám prohlídal. Až se vrátíte, pořád tady ještě budeme, protože s nemocným kamarádem bychom se daleko nedostali. Dělejte co chcete, ale já tady zůstávám s ním.“

„Nák moc tady rozkazujete, mister,“ zavrčel Ducard. „Tak si tady zůstaňte, ale jen mrtví. Já vás tady teď všecky nechám zastřelit. Pak už s váma nebudou žádný trable!“ Mluvil, jako když to myslí smrtelně vážně.

Asi by tu svou výhrůžku opravdu uskutečnil, ale právě v tom okamžiku se objevil jeden nový faktor. Celá konverzace probíhala za hřmotu motorů stíhačky, která se vrátila a teď nad nimi stále kroužila. Pilot, ať už to byl kdokoli, viděl z ptačí perspektivy celou scénu kolem ležící Constellation a bezpochyby byl zvědav, co se to tam dole děje. Ale že by se pokusil o přistání, to by Bigglese ani ve snu nenapadlo. Přesto, když motor stíhačky najednou ztichl a stroj začal ztrácet výšku, nevěřil, že něco podobného právě pilot zamýšlí. Všechnen hovor ustal a oči všech sledovaly napjatě letadlo.

Stíhačka se pomalu blížila po sestupné dráze a za okamžik se otočila do pozice, jako by chtěla naletět na přistání, vrtule stále ještě bez motoru.

„Vypadá to, jako že se k nám hodlá přidat,“ poznamenal Sandy.

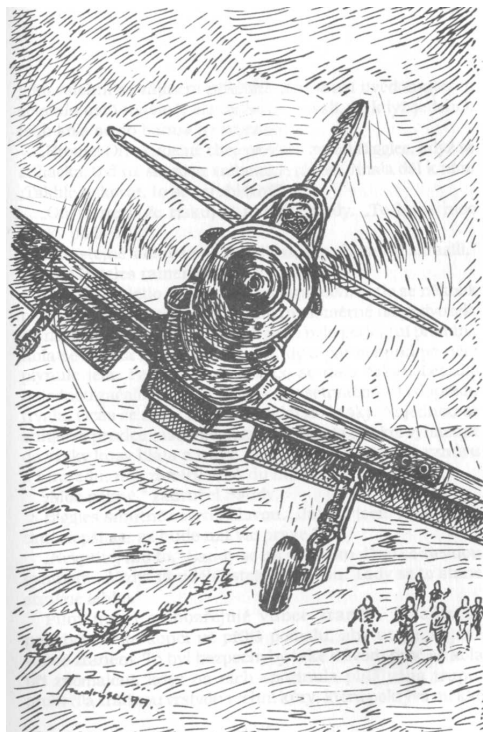
„To určitě ne,“ odporoval mu Biggles a vrtěl nedůvěřivě hlavou. „Tak hloupý přece nebude! Vždyť přece vidí, co se stalo Constellation!“

„Možná, možná taky ne,“ ozval se ze země Brady, který jako všichni se zájmem přihlížel. „On si asi uvědomuje, co se stalo mojí mašině, ale možná si myslí, že když je lehčí, jeho kola se do bahna nezařízou.“

„Hrome! On skutečně chce přistát!“ zvolal Biggles, když se stíhačka, teď už skoro ve vrcholcích rákosí, hnala dál k nim. „Takhle riskovat, to se asi zbláznil!“

„On to neví, že riskuje,“ namítl Sandy. „To bude moc hezký podívání!“

„No, stejně nemůžeme nic dělat, abychom ho zarazili,“ pokrčil Biggles rameny.

... vypadá to, jako že se k nám hodlá přidat...

Letadlo přelétlo do volného prostranství, octlo se několik palců nad zemí a sedalo si zvolna rovnoměrně na podvozek. Za normálních okolností by to bývalo bylo perfektní přistání. Kola se zlehka dotkla povrchu půdy a pár sekund po něm plynule jela. Pak se ale stalo, co se dalo čekat. Letadlo najednou začalo ztrácet rychlost, ale setrvačná síla dopředu trvala. Ocas se začal pomalu zvedat do výšky. Najednou se stíhačka prudce zastavila, jak zablokovala osy kol vyhazujíc do výšky kusy bláta a trávy. Ocas vyskočil ještě víc vzhůru a kupředu, nos zamířil dolů do bahna.

„Moc pěkný,“ zabručel Sandy.

Biggles smutně zavrtěl hlavou. „Jak už jsem říkal předtím, zlepší se, až bude mít víc praxe.“

„Nevyčítej mu to,“ Sandy se na stíhačku díval se zjevnou sympatií. „Vždyť já udělal stejnou chybu. Tady se to stane strašně lehko.“

Pilot nebyl samozřejmě vůbec zraněn. Letadlo se pohybovalo ke konci už příliš pomalu, aby utrpěl nějaké vážné zranění. To byl bezpochyby také důvod, proč se kola při zpomalení, když na nich spočinula plná váha trupu, probořila zrádnou vrstvou vrchní kůry, která pokrývá měkké bahno pod ní. Pilot beze spěchu vylezl, sundal si brýle a ustupuje přehlížel natopenou škodu. Potom se obrátil a kráčel ke skupině diváků. Poprvé mu bylo vidět do tváře. Byla černá.

„Takže je to přece jenom I Nobo,“ zamýšleně pronesl Biggles. „Zajímalo by mne, co chce.“

„Řek bych, že je jenom zvědavý, co se děje,“ zabručel Sandy. „Doufám, že Ducarda přesvědčí, aby si to rozmyslel, než začne s tím svým střelením!“

Biggles přikývl. „Možná k tomu bude mít co říct. Ale nemyl se, my jsme byli zrovna na zapeklitém místě, když se na nás vrhl a teď to vypadá, že bude muset domů také

pěšky! Jestli nemá větší smysl pro humor než já, tak se zrovna smíchy nepotrhá!“

Barevný pilot došel až k nim, v obličeji legrační směsici překvapení a otrávenosti, asi proto, že jeho výkon sledovalo tolik diváků.

„Dobrý den, poručíku,“ uvítal ho Biggles. „Máte smůlu, i když vaše smůla může pro nás být vlastně štěstím.“

I Nobo se na něho mlčky tázavě zadíval.

Biggles mu to začal vysvětlovat. „Tady seržant nás právě chtěl zastřelit za to, že dopravujeme vašim nepřátelům zbraně. Byl bych vám zavázán, kdybyste mu řekl, že žádné zbraně nevezeme.“

I Nobo se zamračil. Pohlédl na seržanta. „Tihle pánové žádné zbraně nevezou,“ prohlásil vysokým nosním tónem. „Žádné střelení.“

Seržant se zatvářil zklamaně.

Biggles pokračoval rychle dál: „Včera jste sestřelil letadlo a zabil mého přítele. Proč jste to udělal? Bylo to moje letadlo a vy jste věděl, že v něm nic není. Sám jste ho přece prohlížel.“

I Nobova tvář vyjadřovala překvapení a cosi jako rozpaky. „To bylo ono?“

„Ovšem, že to bylo ono.“

„To je mi líto. Nevěděl jsem to. Myslel jsem, že je to nějaké nové, co právě přiletělo, možná se zbraněmi.“ Černoch mluvil s takovou zjevnou upřímností, že Biggles o jeho slovech vůbec nezapochyboval.

„Proč jste přistál tady?“

„Podívat se do tohohle letadla kvůli zbraním.“

„Ale viděl jste přece seržanta a jeho lidi. Oni by to udělali sami.“

„Trvá jim dlouho, než se dostanou domů. Můj velitel čeká na hlášení o těch zbraních. Já odletím domů rychle a všechno mu řeknu.“

„No, tady žádné zbraně nejsou, seržant to už ví, díval se dovnitř.“

„Proč jste opustili svoje letadlo a přišli sem?“

„Abychom se podívali, jestli někdo nepotřebuje pomoc. Viděli jsme letadlo na zemi, a tak jsme odešli sem. To druhé letadlo bylo na cestě domů, aby ohlásilo, že jsme našli to druhé, co se ztratilo. Ted' máme ale sami problém, jak se dostat domů.“

I Nobo se lítostivě usmál. „Já taky muset pěšky.“

Biggles pohlédl k malému stroji. „Možná, že ne. Uvidíme za chvíli. Bylo by lepší, kdybyste mohl odletět domů ohlásit, co se stalo, a třeba nám shodit nějaké potraviny. Neměli jsme nic k jídlu od té doby, co jste nás sestřelil, a ještě k tomu tady máme zraněného.“

„Co se mu stalo?“

„Byl postřelen.“

„Proč?“

„Protože se snažil dostat zpátky ke svému letadlu, tomuhle tady, poté, co došel pro pomoc. Doufal jsem, že seržant, který má spoustu lidí, ho bude schopen nechat nést. Ale on tvrdí, že ho tady musí nechat a vezme s sebou nás. My jsme ochotni s ním jít, aby se jeho záležitost vyšetřila, ale odmítáme našeho přítele opustit a nechat ho tady zemřít.“

„Co můžu já udělat?“

„Navrhuji, abychom se podívali na vaše letadlo, abychom zjistili, jestli se může dostat do vzduchu. Tenhle veliký stroj je příliš těžký, ale ten váš možná dokážeme vytáhnout.“

„Myslíte?“ s nadějí v hlase se na něho podíval I Nobo.

„Povím vám, co si myslím, až se na to podívám. S podobnou situací mám už své zkušenosti.“

„Tak se podíváme.“

Když se vydali k uvízlé stíhačce, přidal se Sandy k Bigglesovi a I Nobovi. Seržant nevypadal zrovna potěšeně, ale neměl žádné námítky. Rozhodnutí důstojníka ostatně měnit nemohl, a tak se vydal za nimi.

Když došli ke stíhačce, Biggles ji pozorně prozkoumal. Začal u přídě a zjistil, že se vrtule tak úplně země nedotýká. Tohle je to, poznamenal k Sandymu, čeho se nejvíc bál, protože i to nejmenší poškození vrtule by okamžitě na místě vyřešilo všechny otázky, zda letět či ne. Další nejdůležitější součástí jeho zájmu byla kola. Vyrvala do povrchu celé brázdy než se zabořila do bláta, ale jenom po osy. Nic nebylo poškozeno. Sám pilot by s tím nic nenadělal, ale oni měli spoustu pracovních sil a jak Biggles říkal, nebylo to poprvé, co musí řešit takovou situaci.

„Myslím, že s tím bychom neměli mít moc velké potíže,“ oznámil svůj verdikt pilotovi.

I Nobo vypadal, že se mu pořádně ulevilo. Spokojeně se usmál odhaluje jim dvě řady bílých zubů. Bigglesovi se také ulevilo, a to z mnoha důvodů. Bude teď mít záminku k tomu, aby pořádně zaměstnal vojáky. Celou dobu měl totiž strach, že se některý z nich vzdálí do skupiny tamaryšků a narazí na ukryté zbraně. Ty by zřejmě samy pověděly svůj příběh a ten by zpečetil jeho osud.

„Jestli vás dostaneme zpátky do vzduchu, co budete dělat?“ zeptal se Biggles I Noba.

Černoch odpověděl, že poletí rovnou na svou základnu.

„Vrátíte se potom co nejrychleji sem a shodíte nám nějaké potraviny? Umíráme už hlady. A nezapomínejte, že jste vlastně zodpovědný za to, že tady jsme.“

I Nobo slíbil, že to rozhodně udělá. „Zůstanete tady nebo půjdete se seržantem Ducardem, až odtud odejde?“

Biggles zaváhal. Ale rozhodnutý už byl. Existovaly důvody pro i proti každému z obou řešení. Pokud

zůstanou, budou mít malý příděl jídla, protože se nedalo čekat, že by jim I Nobo dovezl dostatečné množství jídla, aby vydrželo delší dobu. A co víc, nakonec se budou stejně muset vydat na cestu z těch obrovských bažin k nejbližší výspě lidské civilizace. To bude znamenat dlouhý a obtížný pochod. A Ducard by se mohl rozhodnout, že raději zůstane s nimi či poblíž, což by opět zvýšilo riziko, že budou objeveny jejich zbraně. Dokud tam ti vojáci budou, je to stále velká pravděpodobnost. Musí si uvědomit, že zatím měli jedině štěstí, že k tomu ještě nedošlo.

Na druhé straně, pokud by Ducard odešel a vzal je s sebou, nikdo neví, co s nimi udělá. Jak se bude chovat? Bylo by pro něho snadné se jich pod nějakou záminkou zbavit. Ostatně dal jasně najevo, že je nemá zrovna v lásce. A mimo to, podle mého názoru, pomyslel si Biggles trpce, to je člověk, kterému se nedá věřit.

„Jak jsme daleko od nejbližší možné dopravy?“ zeptal se I Nioba.

I Nobo ukázal prstem. „Tímhle směrem asi patnáct, dvacet mil, je řeka. Tam jsou lidé s kanoemi.“

Biggles si vybral variantu, která mu připadala jako nejmenší zlo. I patnáct mil s nemocným člověkem by bylo příliš. „Pokud seržant udělá nějaká nosítka, aby mohl našeho přítele nést, půjdeme s ním, jakmile odtud odejde. Potrvá ještě hezkých pár dní, než náš přítel bude moci znovu ujít nějakou větší vzdálenost, aniž by riskoval nebezpečí, že se mu díra v noze znovu otevře. Ale než se o tom budeme dál bavit, podívejme se nejdříve, jestli dokážeme vyprostit vaše letadlo.“

Zavolali černošské vojáky a řekli jim, co mají dělat. To ovšem musel překládat I Nobo či seržant Ducard, protože jediní znali jejich jazyk. Biggles mohl jenom doufat, že to vyjde, protože už poznal, jak je těžké

přemluvit skupinu domorodců, aby jednali absolutně společně.

Kapitola 13

BIGGLES PŘEDVÁDÍ JAK NA TO

Na to, co mělo být uděláno, vojáci neměli mezi svým vybavením žádné pořádné nástroje, ale brzy pochopili základní myšlenku a pomocí bajonetů, nožů a dokonce holých rukou dosáhli rychle pokroku. To, že byla půda měkká, značně ulehčovalo vysekání vrchního škraloupu a trávy před koly, takže vytvořili lehce stoupající žlab od pneumatik až na celistvý povrch. Když to dokončili k Bigglesově spokojenosti, nařídil jim, aby přinesli otýpky rákosí a nastrkali je pod kola a podél žlabu, aby se pneumatiky mohly něčeho chytit. Ocas potom stáhli dolů, takže byl trup v poloze, jako když letadlo letí ve vzduchu.

„Tak teď zkusíme své štěstí,“ řekl Biggles I Nobovi. „Měl byste to raději nechat udělat mne. Je to trochu složité.“

„Ano. Udělejte to vy. Vy víte, jak,“ souhlasil I Nobo. „Mohu něco udělat já?“

„Ano. Musíte svým lidem vysvětlit přesně, co mají dělat. Až nastartuji motor, musí všichni držet letadlo. Až uvidíte, jak zvedám ruku a zakřičím, musí všichni najednou letadlo pustit. Zásadní je, aby všichni dělali všechno absolutně najednou. Jeden po druhém, to by bylo k ničemu. Kdyby to tak udělali, stroj by se stočil bokem a nadělal by jenom škodu. Myslíte si, že je dokážete přimět, aby to udělali přesně najednou?“

„Pokusím se.“

„Prima.“ Biggles si ale zdaleka nebyl jistý, že mu budou černoši rozumět, a i kdyby rozuměli, nevykonají příkaz s nutnou přesností.

I Nobo začal vysvětlovat.

Když se Biggles pohnul směrem k pilotní kabině, uslyšel, jak Ducard protestuje: „Jestli mu to dovolíte, tak nám uletí!“

Biggles na něho pohlédl přes rameno a odsekl: „Nemám žádný důvod vám uletět!“

Usadil se v kabině, nastartoval motor a mezitím, co se muži rozmísťovali u letadla, aby mu zabránili v pohybu dříve, než jim dá signál, nechal ho jenom jemně běžet. I Nobo zřejmě pochopil základní myšlenku a při organizaci černochoů prokazoval docela slušnou inteligenci. Samozřejmě, protože kdyby býval neprokázal dostatek inteligence pro letadla, pravděpodobně by ho za pilota ani nevybrali.

Když všichni konečně stáli na svých místech, Biggles otevřel hodně plyn, čímž udělal prudký víchr, který byl určitě vojákům v jejich chatrných uniformách velice nepříjemný. Avšak všichni, s vlajícími vlasy a vykulenýma očima, drželi dál pevně. Potom Biggles současně dal plný plyn a zvedl ruku.

Letadlo se vyřítilo kousek kupředu, ale potom zase kleslo zpátky a ještě hlouběji zapadlo, protože dva muži u ocasu drželi příliš dlouho. Přesně toho se samozřejmě Biggles obával. Okamžitě zavřel plyn, aby stroj nepadl opět na nos, zatímco domorodci řvali smíchy, jako by to byla obrovská legrace a oni děti, co si hrají nějakou hru.

„Zkuste to znovu,“ zakřičel Biggles na I Noba. „Vysvětlíte jim, že to musí pustit najednou!“

„Ano.“

Operace se opakovala. Opět se nastartoval motor, letadlo se napjalo jako velký divoký kůň, který se vzpíná v poutech. Zoufalý Biggles zariskoval a hned otevřel plyn naplno. Okamžik to vypadalo nebezpečně. Stejní dva muži byli opět pomalí, a tak je to zvedlo do vzduchu, ještě než je proud vzduchu utrl a odvál pryč. Stroj téměř padl na nos, jak se vrhl kupředu na koberci z rákosí. Podvozek

se do nich zakousl a stíhačka byla volná. Motor zmlkl, když Biggles hned zavřel plyn.

„Tady to máte,“ povídal Biggles pilotovi, když seskakoval z letadla na zem. „Rychle odstartujte, než se to znovu proboří. Až tu mašinu dostanete od podlahy, zvedněte jí co nejdřív nahoru.“

„Ano. Díky,“ šťastně se tvářil I Nobo. „Tuhle fintu si budu pamatovat.“

„Ještě než odletíte, nemáte u sebe náhodou nějaké cigarety?“

I Nobo si poklepal na kapsu budny a vytáhl trochu pomačkanou krabičku cigaret, kterou předal Bigglesovi, ještě než se vyšplhal do sedadla.

„Nezapomeňte nám přivést nějaké potraviny!“ zavolal Biggles.

„Vrátím se za hodinu!“

„Budeme čekat!“

I Nobo se uvelebil na sedadle, připásal se a nastartoval. Všichni ustoupili dál. Motor se rozeřval. Po krátkém rozběhu letadlo skočilo do vzduchu a začalo prudce šplhat směrem k západu.

Sandy se zazubil. „Měl štěstí, že tě tady našel,“ poznamenal, když oba pozorovali mizející stíhačku. „Škoda, že jsme nemohli stejně odstartovat naší Constellation.“

„Na to nemá cenu myslet. Alespoň zatím ne. Když nebude pršet, pod tímhle sluncem půda vyschne velice rychle. Ještě pár takových dní a seženeme-li někde rýč, budeme s tím moci něco provést. Ale jelikož není pravděpodobné, že bychom našli nějaký rýč, jak se jen tak povaluje tady kolem, můžeme na to rovnou zapomenout.“

„Tak co budeme dělat teď?“ zeptal se Sandy, když se vraceli k Jumbovi, který zatím byl jenom zainteresovaným divákem sledujícím napjatě všechno vyjednávání.

„Samozřejmě budeme čekat, dokud se nevrátí I Nobo a neshodí nám něco k jídlu.“

„Ty myslíš, že se vrátí?“

„Jsem si tím jistý, pokud mu v tom ovšem něco nezabrání. Mezitím se modlete a to hezky pořádně, aby nikoho z vojáků nenapadlo si odskočit do těch tamaryšků. Na tom totiž závisí naše životy.“

„Ducard vypadá pěkně rozezleně.“

„Asi už lituje, že nás nepostřílel předtím, než přijel I Nobo. Teď už se ví, že jsme tady a bez dobré záminky nás už dost dobře postřílet nemůže.“

Celá skupina se uvelebila na zemi, aby počkala na letadlo, Biggles se Sandym se usadili na svých oblíbených trsech trávy u Jumba. Vojáci si lehli na zem, živě si něco vyprávěli a smáli se. Pravděpodobně si znovu povídali o tom, jak letadlo odstartovalo, a jak to asi nepříjemné muselo být pro ty dva z nich, co letadlo drželi moc dlouho. Ducard seděl kus stranou a mračil se na krajinu kolem.

„Moc rád bych věděl, na co myslíš,“ utrousil Sandy dívaje se na jeho sedící postavu.

„Já také,“ přikývl Biggles. „Dovedu si představit, že kuje zase nějakou neplechu.“

Jumbo se k nim přidal: „Mám takový pocit, že ten hoch nás nemá rád.“

„To tedy máš pravdu.“

„No ale proč? Nic jsme mu přece neprovedli?“

„Ale ano, provedli. On si už myslel, že nás zatkne a bude za to možná povýšený. Teď to vypadá, že jsme mu proklouzli mezi prsty. Kromě toho má bezpochyby veliký komplex, protože je to, co je, ani bílý ani černý.“

„To přece není jeho chyba.“

„Samozřejmě, že ne, ale to nehraje žádnou roli. Já už jsem takové týpky zažil. Někteří se prostě tak vyvinou. Jsou domýšliví, že jsou něco víc než černocho – proto tam

sedí teď zrovna tak sám stranou – a jeho komplex méněcennosti mu brání v tom, aby se přidal k nám.“

Uběhl nějaký čas. Situace se stále neměnila. Biggles převázal Jumbovo zranění jak nejlépe uměl a s tím, co měl po ruce. Byl rád, že nevidí žádné komplikace. Rána docela pěkně zasychala.

„I Nobo už měl být dávno zpátky,“ poznamenal o chvíli později Sandy. „Povídal, že bude pryč jenom hodinu. Teď už je to hodina a půl.“

„Třeba to musel nejdřív někomu vysvětlovat,“ domníval se Biggles. „To zabere také trochu času.“

Když ale uplynula další hodina a po letadle pořád ještě nebylo ani vidu ani slechu, začal dokonce i Biggles vypadat ustaraně a musel připustit, že se asi něco nečekaného stalo.

„Jestli se mu něco porouchalo v konstrukci po tom, co se mu stalo tady, tak se možná nedostal vůbec domů,“ poznamenal ponuře Sandy. „A já mám hlad.“

Jejich obavy vzrostly, když Ducard najednou vstal, jako by dospěl k nějakému rozhodnutí. Potom vyštlkl nějaké rozkazy. Biggles, jelikož neznal jeho jazyk, netušil, oč běží, ale odhadl situaci správně podle toho, že vojáci začali vstávat a navlékat si své vybavení a zbraně, které předtím sundali. Potom se seřadili do řady a zaujali pochodové postavení.

„Měli bysme se radši zeptat, co chtějí dělat,“ poznamenal Sandy.

Biggles vstal a přešel k vojákům. „Co to děláte?“

„Já jdu,“ odpověděl útočně Ducard.

„Jdete? Kam?“

„Zpátky do tábora.“

„Nepočkáte na poručíka I Noba?“

„Ten nepřijde.“

„Jak víte, že nepřiletí?“

„Jestli přijde, tak už tady je.“

„Když odejdete, co bude s námi?“

„Můžete s námi jít nebo můžete zůstat.“ Ducard mluvil, jako by mu byla jejich volba úplně lhostejná.

„Ale náš kamarád nemůže chodit a to vy přece víte!“

„Tak on musí zůstat.“

„Ale my bez něho nepůjdeme. Už jsem vám to jednou říkal.“

„To si rozhodnete vy.“

Biggles se začínal zlobit. „Zatraceně, člověče! Vy jste ho postřelili, vy jste za něho zodpovědní!“

„Já nejsem zodpovědní za nic,“ prohlásil ledabyle Ducard.

„Původně jsme přece mysleli, že když půjdeme pryč, tak ho odnesete!“

„To jste si myslel vy.“

Biggles si uvědomil, že zbytečně mrhá energií, když se snaží dohodnout s člověkem, který se rozhodl, že bude dělat jen co největší problémy. „Tak dobrá,“ řekl suše. „Jděte.“

My zůstaneme. Ale necháte nám, samozřejmě, trochu potravin.“

„Já nemám dost. Máme jenom kukuřici. A moc ne. Musím si ji nechat, abych dostal své muže domů.“

Biggles měl chuť toho člověka praštit, ale místo toho jen polkl a krotil svůj hněv. „Dobrá, jestli to vidíte takhle. Můžete nám ale nechat jedno tohle.“ Ukázal na jeden z těch malých železných kotlíků, které tvořily výbavu každého z vojáků.

„Na co to vy chcete?“

„Na svařování vody.“

„Ne. My ty všechny potřebujeme. Třeba vám I Nobo jeden taky přiveze,“ ušklíbl se Ducard, teď už otevřeně urážlivě provokující.

„Tak poslouvejte, Ducarde,“ hrozivě povídá Biggles. „Už jsem toho od vás musel snášet tolik, kolik

vydržím. Až se odtud dostaneme, tak dohlédnu na to, aby se vaše vláda dozvěděla, jak jste se choval. Dostáváte hospodářskou pomoc od britské vlády a nebude to žádná legrace, až ji zarazí. A teď mi dejte jeden ten kotlík!“

To byl skutečně bluff a Biggles to věděl, ale měl pocit, že nemá co ztratit. Ale vypadalo to, že to zabralo. Ducard zaváhal. Potom zavolał jednoho muže, který měl kotlík.

„Dej mu kotlík,“ nařídil.

Černoch ho podal Bigglesovi.

Biggles poklepal na cínový hrneček, který visel vojákovi u pasu. „Budu potřebovat i tohle.“

„Proč?“ vyštěkl Ducard. „Protože se nedá pít z vařícího kotlíku!“

„Dej to.“

Černoch sundal hrneček a podal opět Bigglesovi.

„Díky,“ kývl na něho Biggles, vyndal peněženku a podal černochovi librovou bankovku. „Kup si nějaký nový.“

Vojákovy zuby se zableskly v úsměvu.

Nic jiného řečeno nebylo. Ducard zaujal postavení před svými lidmi, vydal rozkaz a dali se na pochod. Biggles se vrátil k Sandymu a Jumbovi.

„Jsem rád, že jsme se ho zbavili,“ poznamenal Sandy. „Jsem rád, že vidím jeho záda. Aspoň nenajde ty zatracený zbraně. Přesně takovou záminku potřeboval, aby nás moh nechat ve štychu!“

Biggles souhlasně přikývl. „Doufejme, že se nevrátí.“

„Proč by měl?“

„Aby zjistil, jestli jsme ještě tady, živí nebo mrtví. Já bych řekl, že tenhle podlý zmetek je schopný absolutně všeho. Moc by se mu hodilo najít nás už mrtvé. Pak bychom nemohli ohlásit, jak se k nám chová. A já mám pocit, že jeho lidé ho nesnášejí stejně jako my.“

„Tak co budem dělat teď?“

Biggles se znaveně usmál. „Jak se říká, tady je každá rada drahá. Co jiného můžeme dělat, než tady zůstat? Pořád ještě je šance, že se vrátí I Nobo.“

„Na toho můžem klidně zapomenout,“ řekl ponuře Sandy. „Kdyby se opravdu chtěl vrátit, tak už by tady byl!“

„Jestli umím člověka odhadnout, tak jestli tenhle neudělá, co slíbil, tak to nebude jeho vinou.“ Biggles si zapálil jednu z belgických cigaret, které mu dal I Nobo a pak podal balíček ostatním.

„Mezitím si asi můžem dát vařit do vody naše boty, co?“ navrhoval zoufale Sandy.

„Tak daleko jsme se ještě nedostali. Na něco jsi zapomněl.“

„Na co?“

„Na toho buvola, jestli je pořád ještě tam, kde jsem ho viděl nebo jestli už není zrovna trochu přezrálý. Bezpochyby to bude trochu tvrdé, ale zase ne tak jako kůže z boty. Proč si asi myslíš, že jsem chtěl ten kotlík? Polévka z vařeného buvola by nemusela být zrovna nejhorší. A jelikož není snadné jíst polévku prsty – ne, že bych to někdy už zkusil – tak se mi také podařilo dostat tenhle hrnek.“

„Fajn. Já jsem připravený jíst klidně i vařeného slona včetně klů a všeho dalšího,“ prohlásil už veseleji Sandy.

„Dobrá. Tak čím dříve se do toho dáme, tím lépe. Půjč mi zase ten nůž a já se pokusím odříznout porci z kýty. Bude to pěkně odporné, ale hladovějící si nemůžou vybírat. Promiň, že ti nemůžu slíbit ani žádnou zeleninu. Vem si ten kotlík a zkus najít louži nejčistší vody. Převaření by mělo zabít všechny bakterie.“

Sandy vzal kotlík a vyrazil. Biggles odešel na místo, kde našel mrtvého buvola.

Vrátil se zpátky jako první, pronásledovaný houfem much. V ruce nesl jakousi odporně krvavou hmotu, kterou ve skutečnosti tvořilo pár tenkých plátků masa. „Není to zrovna jako v luxusní třídě a také by to nezískalo cenu za nejlepší hygienu,“ povídal Jumbovi vesele, položil maso na kus relativně čisté trávy a přikryl další trávou, aby ho uchránil před dorážejícími mouchami. Potom začal pátrat kolem a vrátil se s náručí suchého roští a všeho možného, co hoří. Než se Sandy vrátil, oheň už hořel.

Pověsili nad plameny kotlík, Biggles odřízl pár kousků masa a hodil je do vody. „Nejsem zrovna moc veliký kuchař,“ zatvářil se omluvně, „ale představuji si, že čím déle se tohle bude vařit, tím to bude snazší strávit. Když to maso nejsme schopni rozžvýkat, tak budeme aspoň mít slušnou polévku. A já vám něco povím. Kdybychom večeřeli v Ritzu a objednali si k jídlu buvola, tak i kdyby nějakého byli schopni najít, což je vysoce nepravděpodobné, napočítali by nám za něj určitě pěkně nekřesťanskou cenu.“

„Není nad to, zachovat si veselou náladu,“ poznamenal Jumbo.

„Nejdůležitější věcí v životě je zachovat si smysl pro humor,“ odvětil Biggles. „Není to vždycky snadné, ale když ho ztratíte, tak to je konec, kamaráde.“

Seděli teď kolem ohně ve večerním světle a čekali, až se začne polévka vařit. „Nevoní to ani moc špatně,“ poznamenal Sandy nakláněje se nad ní.

„A proč ne? Konec konců je to hovězí, i když je to trochu, jak byste možná řekli, příliš divoké.“

„To je od vás fakticky pěkný, že jste se mnou zůstali,“ ozval se vážným hlasem Jumbo, „a nemyslete si, že když o tom nemluvím, že to nedokážu ocenit. Mohli jste se krásně zachránit sami beze mne.“

„Já doufám, že se zachráníme všichni,“ reagoval na to Biggles. „Pověz mi ale tohle, Jumbo. Souhlasil by jsi s

tím, aby se ty zbraně rozdávaly domorodcům, kdybys věděl, co v těch bednách je?“

„No, vlastně jsem o tom nikdy vážně nepřemýšlel. Možná bych si to rozmyslel –“

Sandy ho přerušil. „Nedívejte se tam, ale v tom křoví, kam jsme uklidili zbraně, někdo je!“

Biggles se ulekaně zeptal: „Jsi si tím jistý?“

„Dost jistý.“

„Není to nějaké zvíře?“

„Ne, pokud to není zrovna gorila.“

„Tady žádné gorily nejsou.“

„Tak je to určitě člověk. Vyklouzl ven z rákosí a zalezl do tamaryšků na druhém konci. Kdo by to, u čerta, mohl být?“

„Já tě nechám jednou hádat,“ pomalu pronesl Biggles.

Kapitola 14

STÍN V TAMARIŠKU

Vypadalo to, že se Sandy vážně vylekal. „Snad ne Ducard?“

„Ten sám asi ne. Spíš to bude zvěd, kterého vyslal zpátky, aby zjistil, co děláme. On si pořád myslí, že máme něco zvláštního za lubem. V téhle části země jsme přece nikoho jiného neviděli.“

„Jestli máš ale pravdu, tak to jedinež znamená, že Ducard je pořád tady někde poblíž!“

„Vypadá to tak. A mě to ani nepřekvapuje.“

„Jestli ten chlap v tamaryšku najde naše zbraně, vystřelí jako vyplašený zajíc, aby to ohlásil Ducardovi. To by pak bylo, jako když tady vyletí do vzduchu bomba.“

„A my s ní,“ suše to okomentoval Biggles.

„Co proti tomu můžeme udělat?“

„Jenom jedinou věc. Půjč mi svou pistoli.“

Sandy vytáhl zbraň, v očích otázku.

Biggles si ji od něho vzal a vstal. „Já se mrknu, kdo v tom křoví vlastně je. Vy dva klidně dál sed'te, jako by se nic nedělo a my neměli žádné podezření.“

„A když to je jeden z těch Ducardových lidí, co budeš dělat pak?“

„To bude záležet na tom, co udělá on.“

„Co když najde ty zbraně?“

„Jestli je nenajde, tak možná nebudu dělat nic. Jestli je zahlédne, budu to vědět, protože budu blízko nich. Máme je na tomhle konci blíž k nám. Pokud by je objevil, a myslím že je neobjeví, protože už bude brzo tma, tak to musím zařídit tak, aby se nemohl vrátit k té zlomyslné svini Ducardovi. Tohle už není čas na zdvořilosti. Buď

my, nebo on. Buďte ve střehu. A dohlédněte na tu polévku, ať se pořádně vaří!“

Denní světlo už začínalo ubývat, když se Biggles volným tempem pustil do nejbližšího rákosí a pak uvnitř udělal kruh a prodral se k nejbližším tamaryškům, kde se zastavil a poslouchal. Neslyšel ale nic kromě bzučení tisíců komárů vznášejících se teď z bažin a prvního kvákání žabích sborů. Postoupil kupředu, blíže k tomu jejich armádnímu skladišti zbraní, pozorně si vybíral cestu mezi zetlelými větvemi a každých sto yardů naslouchal, díval se dopředu a snažil se zaslechnout nějaký zvuk jejich narušitele.

Kdesi nedaleko před ním zapraskala větvička. Ten zvuk přicházel zleva, z okraje nízkého porostu naproti jejich táborovému ohni. S pistolí v ruce se Biggles vydal nesmírně opatrně tím směrem.

Opět se ozvalo měkké prasknutí větvičky pod nohama. Znamenalo to, že ten dotyčný je buď tak bezstarostný, nebo se cítí tak bezpečně.

Biggles se skrčil za nízký keř a jeho oči propátrávaly nízký porost v rychle ubývajícím šerosvitu. Po pravici ještě rozeznal hromadu harampádí, které naházeli na zbraně, aby je schovali. Moc rád si uvědomil, že podle zvuků jejich narušitel nebyl nikde blízko nich.

Biggles stále čekal.

Jeho trpělivost došla odměny, když za chvíli rozeznal obrys postavy, která se pokradmu pohybovala těsně na vnitřní straně vnější hranice toho nízkého listnatého porostu. Pohybovala se přímo k němu a podle toho, jak se ten muž občas zastavoval a všechno pozoroval, to vypadalo, že má eminentní zájem o tábořící letce, ani jednou neobrátil hlavu zpátky dovnitř do křovisek domnívaje se zcela evidentně, že tam nikdo není.

Biggles byl spokojený, že se ten člověk dosud nedostal ke zbraním a ve světle, které už bylo spíš

tlumené, se nezdálo, že by tam došel, pokud by ovšem nezměnil směr a přímo o ně nezakopl. Bylo obtížné rozlišit podrobnosti, ale Biggles byl přesvědčen, že jde o jednoho z Ducardových lidí. Přes rameno měl jakýsi pytel, ze kterého se vyklubalo cosi jako batoh a polní láhev na vodu. Divné ale bylo, že neměl také nějakou zbraň, alespoň pušku, pokud Biggles viděl dobře. Proč nemá ani pušku, ani žádnou jinou zbraň?

Muž se víc a víc přibližoval místu, kde se Biggles krčil za malým křovím, zjevně bez nejmenšího podezření, že je sledován. Ještě pár kroků a ztratí se v tom přicházejícím šeru z dohledu, takže před Bigglosem teď byl problém, zda se má ukázat nebo ne. Kdyby to vypadalo, že se ten muž hodlá vzdálit, tak by ho nechal být. On se ale pohyboval stále blíž k jejich tábořišti, což bylo díky záři od ohně jasně vidět. Proč to dělá? Je tady ten člověk jenom proto, aby je pozoroval nebo zamýšlí něco nekalého?

Biggles se rozhodl, aby měl klid, že musí vědět přesně, co ten člověk dělá, a proč se chová tak nápadně hrozivým způsobem. To se ale musí udělat rychle, než toho člověka ztratí z očí a pak se už nikdy nic nedozví. Jakmile mu totiž ten člověk zmizí z dohledu, bude ve zdejších podmínkách velice těžké ho někde znovu objevit.

Když se tedy jasně rozhodl, vstal a vykročil kupředu. „Co to děláte?!“ vyštěkl nahlas.

V tom naprostém tichu křovin se dal očekávat šok, který takové zvolání vyvolá. Muž se okamžitě s hlasitým heknutím bleskurychle otočil a když uviděl, jak na něho míří pistole, rychle zvedl ruce nad hlavu.

Když mu pohlédl Biggles zblízka do tváře, uviděl ke svému překvapení, že to je ten voják, co se musel rozloučit se svým kotlíkem. „Aha, tak to jste vy,“ povídá Biggles. „Když nás posloucháte, tak mluvíte anglicky?“

„Ano, pane. Já anglicky dobře.“

„Jápak k tomu došlo, vojáku?“

„Já sem z misie hoch, sir. Pracovat dřív pro anglickej důl měděnej u Katanga.“

„Pročpak jste odtamtud odešel?“

„Válka pšijít. Důl konec. Žádnej práce. Mister Ducard, on pšedák na důl, mně do armády namluvit. Já ale nelíbit armáda. Já zbabělec. Nechtít zabít být.“

„A co děláte tady, tak daleko od svého tábora? A honem, hezky mi teď vyklopte pravdu – jinak!“ Biggles významně mávl pistolí.

„Já utíkat pryč.“

„Co tím chcete říct – utíkat pryč?“

„Ducard zlý člověk, sir. On kopat a bít mi. Vztít mi moje peníze.“

„Takže jste od něho dezertoval.“

„Ano, sir. Boží vůle, sir.“ Podle toho, jak to ten člověk říkal, tak se za to vůbec nestyděl. „A proč jste přišel sem?“

„Pracovat pro vy, boss.“

To Bigglese více než zaskočilo. Ať očekával jakoukoli odpověď, tahle to rozhodně nebyla. „Když ale chcete pro nás pracovat, proč jste nepřišel přímo do našeho tábora, místo abyste se tady takhle plížil jako nějaký zloděj?“ ptal se podezíravě.

„Myslet, že Ducard tšeba přijít první a podívat, jestli já tady. Já proto podívat první.“

Takové vysvětlení se zdálo docela pravděpodobné. „Kde jste ho nechal?“

Voják mávl do neurčita rukou. „Tam zpátky.“

„Jak daleko?“

„Tši, čtyry míle. Ducard udělat tábor na noc. Já jít pšínést dževo pro oheň. Nejít zpátky.“

Bigles o tom všem uvažoval. Ten člověk je evidentně dezertérem, aspoň to o sobě tvrdí. Podle způsobu, jak to naplno vyklopil, se zdá, že by mohl mít pravdu. Proč by

ostatně lhal? Fakt, že nemá žádnou zbraň, jeho tvrzení podporuje. Ducard by sotva poslal někoho na průzkum beze zbraně. Jestliže byl voják skutečně vyslaný, aby nasbíral dřevo na oheň, tak je logické, že si s sebou nebral svou pušku. Když pak utekl, musel ji tam také nechat.

Jak by si měl teď vysvětlit tenhle zvláštní a absolutně nečekaný vývoj událostí, to Biggles netušil. Má být rád nebo litovat toho, jak se to všechno vyvrtilo? Ulevilo se mu jenom, když zjistil, že voják jejich zbraně neobjevil. Ať už si voják vypráví cokoli, tohle byla dobrá zpráva. Teď v noci už je nenajde. Voják také tvrdí, že chce pro ně pracovat. Proto Bigglese napadlo, že si ten voják možná všiml, že má v peněžence peníze, když mu dával zpropitné za jeho kotlík.

Ale bylo tu ještě jedno ale. Co když je to ale všechno jenom nějaký trik? Není to třeba Ducardova léčka, aby mezi ně dostal svého špiona? Možná, pomyslel si Biggles, ale nezní to zrovna pravděpodobně. Nakonec se rozhodl, že voják mluví pravdu. Za předpokladu, že to všechno odpovídá skutečnosti, se Biggles začal ale obávat, že Ducard uhodne, co se stalo a vrátí se k nim do tábora, aby se přesvědčil, zda tam jeho dezertér není. Kam jinam by ten člověk mohl jít? Nikam jinam se tady utéci nedalo. Ani žádný domorodec by se nevydal sám a beze zbraně do tak nebezpečného místa, jako je Sudd. Ten voják, který před ním stojí, mu vlastně svým naivním způsobem sděluje, že ho k nim přijde Ducard hledat.

Když tohle všechno zvážil, Biggles se rozhodl, že bude vlastně asi stejně nebezpečné vojáka odmítnout a nechat ho běhat kolem, jako ho nechat u sebe. Možná bude v zásadě lepší si ho nechat pod dohledem, raději než nevědět co dělá a kde se zrovna pohybuje.

„Jak se jmenujete?“ zeptal se vojáka nakonec.

„Vánoce, sir. Já se narodit v misii, když být vánoce.“

„Tak dobrá, Vánoce. Můžeš zůstat s námi a pomáhat nám. Ale musíš pochopit tohle: jestli jsi mi lhal, tak tě zastřelím.“

„Ano, sir. Zastřelit mě.“

„A také musíš pochopit ještě jednu věc. Jestli tě přijde hledat Ducard, tak tě nebudu moci zachránit.“

„Ne, sir, dyž on pšijít, já běžet.“

„To je všechno. A teď jdi k ohni. Já půjdu těsně za tebou, takže se nepokoušej utéci.“

„Já ne utíkat, sir.“

I kdyby ale voják nakrásně utekl, Bigglesovi by to bylo nijak zvlášť nevadilo, jelikož nepřišel na ty ukryté zbraně. A vyřešilo by mu to jeho nejnovější problém.

Sandyho výraz, když se objevili v dosahu táborového ohně, vyjadřoval i jeho pocity. Sandy vyskočil na nohy. „Co je zas tohle?“

„Našel jsem ho tam.“

„To vidím. Ale proč ho vodit sem? Zbláznil jsi se nebo co? Dyť je to jeden z těch Ducardových lidí!“

„Měl bys říct, že *byl* jeden z Ducardových lidí. A sám si to nevybral.“

„To nějak nechápu.“

„Dezertoval, aby mohl jít k nám. Tedy to tvrdí on, ale já mu věřím.“

„Ty si děláš srandu!“

„Vůbec ne. Co jiného jsem mohl dělat než ho sem přivést?“

„Do háje, co s ním ale budem dělat?“

„Upřímně řečeno, já nevím. Mohu tě uklidnit jedině v tom, že naše zbraně neviděl. Dlouho jsem tam čekal. On mluví dost slušně anglicky, tak si dávejte pozor na to, co říkáte o tom – vy víte o čem. Povídal mi, že se jmenuje Vánoce.“

Jumbo se rozchechtal. „Jak jsi ho sebral?“

Biggles vysvětlil, jak k tomu došlo a tlumočil jim vojákovu verzi toho, co udělal, a proč.

„To je všechno moc hezký,“ rozmrzele zabručel Sandy. „Co ale když se Ducard fakt vrátí a najde ho tady?“

Biggles pokrčil rameny. „Možná, že se nevrátí.“

„Vsadím se, že jo.“

„Já jsem řekl Vánoci, že když k tomu dojde, tak ho nebudeme moci chránit. Bude muset vzít nohy na ramena a zkusit to na vlastní pěst. Mezitím, když bude tady, tak by se měl ukazovat co nejméně.“

Sandy se opět posadil. „Mně to připadá praštěný.“

„Jak to?“

„Kruci, proč bysme měli riskovat život kvůli nějakému chlapovi, kterého vůbec neznáme a ze kterého se může vyklubat nějaký špión?“

„A co navrhuješ, abychom s ním udělali? Řekli mu, aby se vrátil k Ducardovi? Pochybuji, že by šel. On ví, co by se mu stalo, kdyby tam šel.“

„Tak mu řekni, ať jde domů.“

„I kdyby nějaký domov měl, tak pochybuji, že by ho našel.“

„To je na něm. Proč bysme si s tím měli dělat starosti? Máme už přeci takhle dost vlastních potíží!“

Biggles se obrátil na domorodce. „Už jsi tady někdy předtím byl?“

„Ne, pane.“

„Dokázal bys najít sám cestu domů?“

„Já nevědět, sir. Já jít domů, já zastšelený.“

„Na které straně jsi, na straně vlády nebo rebelů?“

„Žádná strana, sir. Mně všechno jedno. Každý zastšelí.“

Biggles pohlédl na druhé piloty. „V tom je spousta pravdy.“ Zapálil si jednu z I Nobových cigaret. „Tak tedy, hoši, to je jeho situace. Já jsem vám už řekl, co si o tom

myslím, ale prosím, dělejte, jak rozumíte. Já tady nevelím.“

„Ale,“ povídá Jumbo a mávl rukou, „ať si tady ten chudák teda zůstane. Nedovedu si představit, jak by nám mohl uškodit. Jestli se Ducard vrátí, tak si vždycky najde nějakou výmluvu, aby nás oddělal. Pídí se po takový zámince už od samýho začátku!“

Tak takhle tedy dopadli. Tři běloši, špinaví, neholení, neupravení, vypadající pěkně sešle, a jeden černoch, přešlapující z nohy na nohu a poslouchající, jak se debatuje o jeho osudu.

„Já se na žádnou stranu nepřikláním,“ povídá Sandy. „Jestli chce s námi zůstat, je to z mého hlediska v pořádku. Může aspoň sbírat dříví na oheň, když nic jinýho. Já vím jedineč, že umírám hlady. Nebude vám vadit, když si dám hrnek tý polívky? Voní zatraceně hezky!“

„Dej se do toho a pak dej hrnek dál,“ pobídl ho Biggles. „Já mám uvnitř také takové divné prázdno.“ Pohlédl na domorodce. „Máš s sebou nějaké jídlo?“

„Mám svůj pšíděl.“

„My ti nemůžeme ještě tvůj kotlík vrátit, protože v něm vaříme, ale tamhle je kus syrového masa, jestli ho chceš.“

Vánoce popadl kus buvola a položil na vnitřní stranu ohniště. (To je domorodá představa vaření, když se jede na safari. Jakmile se maso ohřeje, je „hotové“.)

Sandy si nabral z kotlíku plný hrnek vývaru, foukáním ho vychladil a opatrně začal srkat. „Docela dobrý,“ oznamoval spokojeně. „Já už to nemoh vydržet!“ Podal napůl plný hrnek Jumbovi. Potom přišla řada na Bigglese. Tak pokračovali, dokud nevypili všechnu polévku a holýma rukama nedojedli poslední kousek vařeného masa. Vánoce žvýkal svůj kus prakticky ještě syrového masa se zjevnou rozkoší.

„Tak to je už mnohem lepší,“ prohlásil Sandy, když byl kotlík prázdný.

S tím všichni živě souhlasili. Biggles položil pár zbývajících plátků buvolího masa na zkomírající uhlíky ohně, přičemž prohlásil, že to je to nejlepší místo, kde mohou vydržet do rána. Tam budou chráněny před dotěrným hmyzem. „Jestli I Nobo přiletí ráno a shodí nám balík jídla, bude to jen dobře. Když ne, tak se holt budeme muset smířit s tímhle buvolem.“

„Ještě den nebo dva a budu moct zase chodit,“ tvrdil Jumbo. „S berlema teda určitě.“

„Já si pořád myslím, že I Nobo přiletí,“ pokračoval stále tvrdošíjný Biggles. „Něco se mu muselo stát, jinak by už byl dávno zpátky.“

Vánoce najednou vyskočil a upřeně se zadíval do tmy.

„Co je?“ obrátil se na něho Biggles.

„Já slyšet hlasy. Někdo pšijít.“

„Vlez si do letadla, zůstaň tam a buď zticha!“

Vánoce to velice horlivě provedl.

Piloti vyčkávali. Vtom se tlumeně rozcinkala vojenská výstroj a do tábora vpochodoval se svými muži Ducard.

„Tak to jste zase vy,“ klidně poznamenal Biggles. „Myslel jsem, že jste šel pryč?“

„To jsem šel, ale ztratil jsem jednoho svého muže,“ prohlásil spíš tázavě Ducard.

„A co to má s námi společného?“

„Myslel jsem, že šel třeba k vám.“

„Jak vás to mohlo napadnout?“

„Šel nasbírat dříví a nevrátil se.“

„Spadl do močálu nebo se připlet do cesty nějakému hladovému lvovi,“ navrhoval vážně možné vysvětlení Sandy.

„Já myslel jsem, že šel tímhle směrem třeba.“

„Proč by měl chodit zrovna tímhle směrem?“ tvářil se Biggles upřímně zvědavě. „Pro nás je přece úplně cizí.“

„Kam jinam by on šel?“

„Mně se neptejte. Vy znáte tuhle zemi lépe než já. Jen se tady rozhlédněte. My nechceme, aby se tady potuloval nějaký zloděj.“

„Už vrátil I Nobo?“

„Ne.“

Ducard se nepříjemně usmál. „Říkal vám jsem to!“

„Dobrá, dobrá. Měl jste tedy pravdu. Ale nemusíte kvůli tomu hned tak jásat.“

„Co to vy jíte?“

„Vařeného buvola. Nemůžeme vám ale žádného nabídnout, protože jsme právě kotlík dojedli.“

„To je tenhle můj buvol!“ divoce se zatvářil Ducard.

„Jak to víte?“

„Já ho zastřelil. Nemáte žádný právo se ho ani dotknout!“

„Jako pytlák v Súdánu jste tady neměl právo po něm střílet!“

„Kde je?“

„Proč to chcete vědět?“

„Abych nakrmil svoje vojsko.“

„Raději byste si měli zastřelit jiného, protože to bude dlouho trvat, než tohle najdete – pokud z něho ještě něco vůbec zbude, až se nakrmí supové.“

Ducard neodpovídal. Dvě nebo tři minuty tam jen tak stál a prohlížel si bělochy s nepokrytým nepřátelstvím. Pak se zamračil: „Já tady zůstanu.“

„Krucí, to sotva!“ zakřičel na něho Sandy.

Biggles ho gestem ruky uklidňoval. „Proč tady?“ obrátil se opět na Ducarda.

„Můj muž sem přijde.“

„A jestli opravdu ano?“

„Tak ho zastřelím. Takle já jednám s dezertérkami!“

Biggles vstal. „Tak mne teď hezky poslouchejte, Ducarde!“ Bigglesův hlas byl chladný jako led. „Vy nás nenávidíte a my vás také nemáme rádi, takže víme, jak si kdo stojíme. Jděte si někam jinam. Je tady všude spousta místa. Mně je jedno, kam půjdete, ale s námi tady nebudete a to je moje poslední slovo. Jděte pryč!“

Ducard na něho zůstal civět. Potom se jeho ruka pohnula k revolveru u pasu, ale zarazila se, když se v Bigglesově ruce objevila Sandyho pistole.

„Nic takového nezkoušejte,“ varoval ho Biggles.

Ducard se tak rozčílil, až těžce oddechoval. „Toho vy budete litovat!“ vyštěkl po chvíli.

„A vy také. A teď jděte!“

Ducard ještě chvíli stál a zuřivě kulil oči. Potom se ale otočil a následován svými dvěma muži, vyrazil pryč.

„To je ale skunk,“ zamručel Sandy.

„Já bych spíš řekl, že je to vlk. A ještě k tomu nebezpečný vlk, v tom se nemyl,“ upozorňoval ho Biggles. „Na chvíli jsme se ho zbavili, ale můžete mi věřit, že nepůjde daleko. Už od samého začátku jde po naší krvi. Po dnešním výstupu bude přímo šílet. Nemyslím si sice, že se vrátí ještě v noci, ale zítra, až bude mít zase své lidi pohromadě, budeme muset mít oči pořád otevřené. A teď, dokud je všude klid, bychom se měli jít trochu vyspat.“ Nato se otočil, šel k letadlu a vylezl dovnitř.

Nalezl tam Vánoce, jak se choulí na podlaze, cvaká zuby a kulí bělmo velkých očí. „To byl Ducard,“ oznamoval mu klidně Biggles. „Hledá tě. Jestli tě najde, tak říká, že tě zastřelí, takže se venku neukazuj. Zůstaň tady uvnitř.“

„A-a-anno, boss,“ zakoktal vroucně Vánoce.

KAPITOLA 15

DUCARD CHCE KONFLIKT

Unavený Biggles spal hlubokým spánkem.

Probudil se teprve, když s ním třásl Vánoce. Posadil se, ještě napůl oslepený spánkem, a uviděl, že je už světlo, dokonce plné denní světlo a slunce je už vysoko na nebi. Na zemi vedle něho leželi natažení Sandy a Jumbo jako dvě mrtvoly. S vracejícím se vědomím začal Biggles vnímat jakýsi známý zvuk, což byl také důvod, proč ho Vánoce probudil. Bylo to vrčení letadla kdesi v dálce. Vyskočil na nohy.

„Byl jsi venku?“ zeptal se černocho.

„Ne, boss.“

„Zůstaň tady.“

Aniž by ztrácel čas a zastavoval se, aby probudil ostatní, vyskočil Biggles z letadla pátraje očima po obloze. Netrvalo dlouho a všiml si teď už snadno rozeznatelných obrysů I Nobovy stíhačky. Nebo jí podobného letounu. Letěl asi dva tisíce stop s ocasem nahoru, jak se začal snášet k místu, které ze vzduchu muselo vypadat jako velice nápadný milník, totiž uzemněná Constellation.

Možná to byl ten rostoucí hluk motoru, pokud je nevzbudil také Vánoce, který přilákal i Sandyho a Jumba k otevřeným dveřím jejich stroje.

„Kdo je to?“ zakřičel Sandy.

„Myslím, že I Nobo. Pomoz Jumbovi dolů!“

Sandy s tím měl ještě plné ruce práce, protože pohybovat opatrně s tou zraněnou nohou trvalo dost dlouho, takže jednosedadlová stíhačka dorazila až k nim, už jen asi tak sto stop vysoko. Biggles zamával. Pilot

obrátil stroj, aby ho vyrovnal rovnoběžně s otevřeným prostorem, potom ubral plyn a letěl rovně.

Jak míjel tábořiště, oddělil se od něho jakýsi balík, dvakrát, třikrát poskočil po měkké půdě a zůstal nehybně ležet. Když Biggles zamával pilotovi a rozběhl se k balíku, stíhačka zakolébala křídly a rychle se vzdalovala tam, odkud přiletěla.

Biggles doběhl k balíku. Vyklubal se z něho obyčejný pytel. Ještě než ho otevřel, hnán zvědavostí Biggles zvedl jakýsi bílý předmět, připevněný k němu provazem o délce asi tak jednoho yardu. Byl to kus papíru. Abychom byli přesní, papírová obálka. Na přední straně stálo velkými písmeny jedno slovo. ČEKAT. Biggles roztrhl obálku. Uvnitř ale nic nebylo!

Stále ještě stál a snažil se dopátrat významu toho krátkého rozkazu – kromě toho zjevného a doslového významu, samozřejmě – když k němu přispěchal Sandy sledován hopkajícím Jumbem.

„Nad čím si tady lámeš hlavu?“ zeptal se Sandy.

„Nad tímhle.“ Biggles mu podal obálku.

„Co je to?“

„Přečti si to sám.“

Sandy si tu zprávu přečetl. „Co to znamená?“

„Předpokládám, že to, co tam stojí.“

„Čekat. Ale na co?“

Biggles pokrčil rameny. „Jak to mám vědět? Na první pohled to může znamenat jediné, že tu máme zůstat.“

„Byl to I Nobo?“

„Myslím, že ano.“

„Proč nám toho nevzkázal víc?“

„Třeba nemohl. Anglicky člověk může mluvit, ale nemusí umět anglicky psát.“

„To nechápu. Copak můžeme dělat ještě něco jiného než čekat?“

„I Nobo si třeba myslí, že teď, když nám donesl něco k jídlu, bychom se mohli dát na pochod, abychom došli k nějaké civilizaci.“

„To budeme muset stejně jednou udělat. Ale proč máme čekat?“

„Já přece nevím o nic víc, než ty. Ale když nám I Nobo vzkazuje, že tady máme čekat, tak k tomu měl určitě nějaký důvod, jinak by nám to byl nepřikazoval. Máme šanci, že je na cestě už třeba nějaká pomoc nebo záchranná výprava. Je docela možné, že něco takového zorganizoval. To zabere vždy dost času, takže to je třeba důvod, proč se nevrátil už včera. Musí pro to mít nějaký dobrý důvod. Vsadím svoje boty, že když nás tady včera opustil, tak byl pevně rozhodnutý se hned vrátit rovnou sem. Ale na co ztrácet čas všelijakými domněnkami? Bezpochyby se v pravý čas dozvíme odpověď.“

„Tak fajn. Budem teda čekat. Koukneme se, co je v tom pytlí.““

Vysypali obsah na trávu a s mimořádným zájmem ho začali zkoumat. Bylo evidentní, že ať už jim ten balík připravoval kdokoli, hodně přemýšlel o tom, co by asi tak pro lidi v jejich postavení bylo nejpříjemnější. Byl tady balík rýže, čaj, cukr, plechovka kondenzovaného mléka, tabulky čokolády, tři menší plechovky lančmítu s otevírákem a dva balíčky velmi známé značky amerických cigaret. To Bigglesovi na tváři vyvolalo úsměv. „Ten I Nobo musel vyloupit sklad Spojených národů!“ Přivřel oko a pohlédl na Sandyho: „Jestli se dobře pamatuji, tak ty jsi byl pro to, abychom I Noba zastřelili?“

„To on mě přeci sestřelil, ne?“

„No, všechno to jenom názorně ukazuje, že se nic nemá dělat v příliš velkém spěchu,“ popíchl ho Biggles.

„Nestůjte tady a nekoukejte takhle na to,“ ozval se Jumbo. „Pojďte, vezmeme něco z toho dovnitř. Já musím zaplnit tu spoustu prázdnoty, co je ve mně!“

„Nejsi sám,“ prohlásil Sandy a chopil se díla.

Odnosili potraviny k uhlíkům vyhaslého ohně a rozložili kolem.

„Co takhle hrnek čaje?“ navrhl Sandy.

„Jsem pro,“ odpověděl Biggles. „To znamená, že budeme potřebovat vodu a dřevo na oheň.“

„Já přinesu vodu odtamtud, co včera,“ hlásil se Sandy a už se chápal kotlíku. „Vánoce si může odpracovat živobytí sbíráním dřeva.“

Biggles zaváhal. „Já mu ale řekl, aby se radši držel mimo dohled pro případ, že by se Ducard vrátil. Také třeba viděl, jak k nám letí I Nobo. A také nechceme, aby se Vánoce dostal blízko k těm tamaryškům. Mohl by si něčeho všimnout.“

„Všude kolem leží spousta dříví. Tím směrem vůbec chodit nemusí.“

„Tak dobrá, riskneme to tedy.“ Biggles pokynul Vánoci, který už byl zjevně neschopen ovládnout svou zvědavost a stál ve dveřích Constellation.

„Nasbírej trochu dříví,“ nařídil mu, když k němu černoch přispěchal.

„Ano, sir.“

„Nechod' ale daleko.“

„Ne, sir.“

Vlastně ani nebylo třeba chodit daleko, protože, jak Sandy říkal, bylo všude kolem dokola plno suchých klacků, zbytků křovin a porostu, který pokrýval půdu předtím, než se stala bažinou.

Sandy odešel s kotlíkem. Černoch se vydal za svým úkolem. Biggles zůstal s Jumbem. Povídali si a připravovali ty doslova z nebe seslané potraviny, otevírali balíčky a podobně. Vánoce se vrátil s náručí plnou klacků

a hned se zase vrátil pro další. Biggles rozdělal oheň a udržoval jej. Sandy přinesl vodu a dal kotlík na oheň. Nic jiného už teď nebylo třeba a za pár minut už veselé trio sedělo kolem ohně a pochutnávalo si na prvním normálním jídle za několik dní.

Oheň teď už hořel jenom málo. Voda v kotlíku na čaj se nevařila. „Budeme potřebovat ještě víc dřeva,“ poznamenal Snady. „Kde je Vánoce? Kam šel?“

„Šel nasbírat ještě trochu dříví,“ informoval ho Biggles. „To jsem ho viděl naposledy. Měl jsem dost práce s rozdáváním ohně.“

Sandy vstal a rozhlížel se kolem. „Nikde ho nevidím. Kam, u čerta, asi tak mohl jít?“

„Doufám, že nešel k těm tamaryškům,“ zamračil se Biggles.

„Jestli ano, tak najde ty zbraně a –“ začal Sandy, ale najednou zmlkl. „A sakra! Koukni, kdo si to sem žene!“ Všichni se ohlédlí tím směrem.

Z pásu rákosí na vzdálenějším konci se vynořil Ducard následován v zástupu všemi svými vojáky.

„Tak teď už víme, proč najednou Vánoce zmizel,“ poznamenal Biggles. „Určitě je viděl přicházet, a tak se bleskurychle vypařil. To mu nemůžeme mít za zlé. Bezpochyby si najde nějaké místo, kde se schová a bude sledovat vývoj situace.“

„Taky nás mohl varovat,“ zabručel Sandy.

„A co by to změnilo? Ukázat se, by pro něho byla naprostá sebevražda.“

„Proč myslíš, že se Ducard vrátil?“ vložil se do hovoru Jumbo.

„To mi pověz. Ale dlouho na tu odpověď nebudeme muset čekat. Předpokládám, že daleko nešel. Je pořád ještě rozhodnutý nám něco přišít, jen kdyby našel nějakou záminku.“

„No, jedna věc je ale jasná,“ poznamenal Sandy ponuře, „s takovou přesilou bojovat nemůžeme.“

„Bylo by hloupé to i jen zkusit,“ vyjádřil Biggles lapidárně svůj názor.

Jak předpověděl, odpověď na Jumbovu otázku přišla opravdu brzo. Ducard kus od nich zarazil své muže a vystoupil kupředu sám.

„Co to děláte s tím jídlem?“ ptal se zvysoka.

Biggles na něho klidně pohlédl. „Jíme ho. Řekl bych, že je to zcela evidentní.“

„Neměli ste žádný právo se ho ani dotknout!“

„A proč ne?“

„Bylo určený mě.“

„Bylo určeno nám a vy to víte, Ducarde,“ Biggles stále zachovával klidný výraz. „Kdyby to chtěl I Nobo shodit vám, tak by vám to shodil na vašem tábořišti a ne u nás. Vy jste ale odešel, protože jste si byl jistý, že se už nevrátí. No a on přiletěl a shodil nám balík, který nám slíbil.“

„Už se toho ani nedotknete!“

Biggles už začínal mít potíže, aby udržel jazyk na uzdě.

„Vy to přece nepotřebujete. Na cestu domů máte dost jídla. Sám jste to říkal. My jsme neměli nic k jídlu už pár dní!“

„Je vaše chyba, že jste sem přišli.“

„Je vaše chyba, že nás tady držíte, když jste bez nejmenšího důvodu zastřelili našeho přítele!“ Biggles se zakousl do sušenky.

Ducard vykročil ke Constellation.

„Jestli hledáte toho vašeho dezertéra, tak toho tam rozhodně nenajdete, takže neztrácejte čas,“ řekl Biggles.

Ducard tu informaci ignoroval, vlezl do letadla, za chvíli se znovu vynořil a vrátil se k nim. Biggles si pomyslel, jaké to bylo štěstí, že Vánoce zmizel.

„Kde je?“ zeptal se hrubě Ducard, zjevně ve velmi zlé náladě.

„Nemám nejmenší tušení a věřte nebo ne, je to pravda!“

„Říkal sem vám, že se toho jídla už ani dotknout nesmíte!“ vyštěkl Ducard, evidentně ještě stále rozhodnutý vyvolat potíže.

„Slyšel jsem vás a říkám vám, že to jídlo je naše,“ odpověděl mu chladně Biggles.

Uvědomil si přitom, že Ducard je rozhodnutý prosadit svou a že je otevřený konflikt nevyhnutelný. Ostatní si to zjevně mysleli také, protože byli zticha. Problém byl v tom, že Bigglesovi na obranu zbývala jenom jedna věc. Bluffovat. A v současné situaci, kdy všechno hrálo Ducardovi do ruky, to rozhodně nevypadalo, že by to mohlo zabrat. S ozbrojenými vojáky k dispozici je Ducard měl ve své moci a dobře to věděl. Kdyby chtěl, mohl je všechny nechat postřílet, a kdyby se ho později vyptávali, bezpochyby už má nějaké vysvětlení připravené. Ironií toho všeho bylo, že Biggles, aniž by to mohl prozradit nebo mohl doufat, že mu někdo uvěří, byl ve své situaci jediné díky práci pro vládu, kterou tenhle Ducard vlastně zastupuje. A při tom, jak se snažil pašeráky zbraní zastavit, se stal vlastně jedním z nich. „Já jdu domů,“ prohlásil Ducard.

„Tak sbohem,“ aniž by na něho pohlédl, pronesl Biggles do ohně.

„Nehrajte na blázny,“ zavrčel Ducard. „Vy jít se mnou!“ Tón jeho hlasu nenechával nikoho na pochybách, že to myslí vážně.

Biggles pokračoval stále stejně klidným hlasem. „Já s vámi nepůjdu a vy víte, proč. Tady náš přítel nemůže chodit.“

„To má smůlu. To mně je to jedno.“

„To by nemělo. To vy jste ho poranili.“

Ducard vydal svým mužům rozkaz a ti se seřadili do pochodové formace.

Biggles zkusil vynést svůj poslední trumf. „Bylo mi řečeno, abych zůstal tady.“

Ducard se jízlivě rozesmál. „Tady nikoho přeci nejní!“

„Zapomínáte na svého nadřízeného, poručíka I Noba. Tady je jeho příkaz. Shodil nám ho sem.“ Biggles vyndal obálku, na které bylo to slovo „Čekat“. „Jen si to přečtěte.“

Ducard se na to zběžně mrknul. „To jste si vy sami sobě napsali! A teď vstávat!“

Biggles se ani nepohnul.

Ducard udělal další rozkaz. Jeho muži se seřadili do řady asi deset yardů od ohně. Na další rozkaz nabili pušky.

Tohle byla poslední konfrontace a Biggles to věděl. Podíval se na Sandyho a vybídl ho: „Ty jdi, jestli chceš. Nemá cenu, abys tady také zůstával. Já se o Jumba postarám, pokud nás Ducard skutečně nemíní všechny oddělat!“

„Já tu zůstanu,“ odmítl ho stručně Sandy.

Biggles si zapálil cigaretu.

Nebylo pochyb, že kdyby nedošlo k náhlému vyrušení, příští minuta by znamenala konec celé té záležitosti. Ale zrovna v ten kritický moment se ozval zvuk, který oči všech přítomných obrátil k obloze. Blížilo se nějaké letadlo. Ještě než ho Biggles zachytil pohledem, pomyslel si, že je to I Nobo. Ale když ho spatřil, jeden pohled mu stačil. I Nobova stíhačka to nebyla. Stále se ještě snažil rozeznat typ letounu, když vedle něho Sandy prohlásil: „To je přeci Courier! Kde se tu vzal a co dělá zrovna tady?“

Biggles zavrtěl hlavou. „To mě poráží. Viděl jsem v životě jenom jednoho a to ještě v noci – toho, co mě

dopřel z Londýna do Norioviky. Nedovedu si představit, že by sem letěl sám hrabě!“

„Já taky ne,“ přidal se Jumbo. „Po tom, co se stalo, je tohle to poslední místo na světě, kde bych čekal, že ho uvidím.“

„To je fakt, ale je to jeho mašina,“ prohlásil Sandy. „Já znám jeho značení.“

Pak už nikdo nic víc neříkal a všechny zraky, včetně Ducarda, sledovaly letadlo, jak třikrát krouží a ztrácí výšku. Potom se s lehce běžícím motorem srovnalo rovnoběžně s terénem otevřeného prostranství.

„Ať je to kdokoli, vypadá, že se k nám hodlá přidat,“ poznamenal Biggles, kterému se tímto neočekávaným zásahem nesmírně ulevilo.

Sandy jeho názor brskně odmítl. „Takový blázen nebude, aby se tady snažil přistát!“

„Proč ne? I Nobo tady přece přistál.“

„Ale jeho letadlo bylo jenom jednosedadlové.“

„S válečným vybavením bude stejně těžké, jestli ne ještě těžší než Courier, který mi připadá, pokud se plně nenaloží, jako dost lehká mašina. Kromě toho půda, za tu dobu, co jsme tady, rychle schne. V každém případě ale on přistává!“ zvolal Biggles, když Courier udělal perfektní tříbodové přistání, kus jel a pak se zastavil. Biggles upřeně sledoval kola. Vůbec se neprobořila. Ozval se opět zvuk motorů a letoun popojel dál, až se zastavil paralelně s Constellation. Dveře kabiny se otevřely a vyhlédl nějaký muž. Byl to běloch, oblečený do tropické uniformy s helmou a mával na ně.

„Kdo to jen může bejt?“ divil se Sandy. „Já ho přeci neznám!“

Jumbo ho se smíchem přerušil. „Mně je fuk, kdo to je, ale rozhodně nemoh přiletět ve vhodnější moment pro nás pro všechny!“

Biggles mlčel a jen stále ještě na toho cizího člověka, který právě vystupoval z letadla, ohromeně zíral. Existuje takové jedno staré přísloví – vidět znamená věřit. A pak je ještě jedno, které říká něco jako že člověk vlastním očím nevěří. Přesně to se teď stalo Bigglesovi, když se k tomu prvnímu připojil druhý muž a oba se vydali k nim. Za nimi vylezl z letadla pilot a začal si pozorně prohlížet kola podvozku.

Sandy se na Bigglese zvědavě podíval. „Ty tyhle chlápky znáš?“

Biggles promluvil hlasem, který sám nepoznával. „Ano, znám je, ale to přece není možné! To není pravda!“

„Kdo je to?“

„Dva moji kamarádi z války a potom moji asistenti ve Scotland Yardu. Jmenují se Algy Lacey a Ginger Hebblethwaite.“

„Jak to, že jsou tady a ještě k tomu v hraběcí mašině?“

Biggles zavrtěl nevěřícně hlavou. „Já nemám ani tušení a ani se nebudu pokoušet hádat. Mám sice dost bujnou fantazii, ale tohle přesahuje všechno.“

Jumbo se vehementně připojil: „Co na tom záleží? Hlavně když jsou tady se slušnou letuschopnou mašinkou!“

Algy už došel až k nim a s úsměvem vesele poznamenal: „Tak tady jsi! To jsem rád, že tě vidím!“

„Určitě o nic víc, než jsme my, že tady vidíme tebe!“ srdečně mu volal vstříc Biggles.

Algy pohlédl na Ducarda a jeho lidi. „Co je tohle za chlápky? Co se tady děje? Je tohle nějaká záchranná výprava, nebo co?“

„Ne tak docela,“ suše poznamenal Biggles. „Ve skutečnosti, když jste přiletěli, nás chtěli právě zastřelit.“

Ve tváři Algyho se objevilo naprosté ohromení. „U d’asa, proč?“

„Zeptej se ho.“

Ale Ducard se už předtím obrátil a v čele svých lidí pochodoval pryč.

KAPITOLA 16

ALGY VYSVĚTLUJE

„Nechte ho být,“ mávl rukou Biggles. „Musím se tě zeptat na spoustu věcí. Co tady děláte v tomhle letadle a jak víte, kde jsem? Asi jste po mně pátrali?“

„Samozřejmě. Proč bych tady jinak asi byl? A podle toho, jak vypadáš, už byl nejvyšší čas, aby tě někdo našel. Ale nenechte se vyrušovat od jídla. Jezte dál a já vám to mezitím budu vyprávět.“ Posadil se na zem a Ginger si sedl vedle něho.

„Musím vám představit tady Sandyho Granta a Jumba Bradyho,“ dodal ještě Biggles. „Moji kriminální společníci,“ dodal s úšklebkem. „A teď už povídejte. Já jsem vždycky pochyboval o zázracích, ale po tomhle to budu muset přehodnotit. Jak jste rozlouskli tenhle případ?“

„Není v tom vůbec nic zázračného. Naopak, všechno to bylo hrozně jednoduché. Při posledním telefonickém rozhovoru s tebou jsi mi říkal, že jsi vzal práci u charterové firmy, kterou vede jakýsi člověk jménem Stavropulos.“

„Přesně tak. To jsem říkal.“

„Říkal jsi taky, že bydlíš v hotelu Grosvenor, kde se k němu připojíš, až pro něho začneš pracovat.“

„Správně.“

„Taky jsi povídal, že jestli se nám neozveš do týdne, tak bysme měli předpokládat, že něco nevyšlo.“

„Ano, to jsem určitě povídal.“

„Tak dobrá. Když se to dostalo na přední strany novin, tak jsem letěl za komodorem –“

„Počkej moment. Co se dostalo do novin?“

„Tahle překupnická banda, co jiného?“

„Jelikož jsem byl mimo, tak nic nevím. O čem to vlastně bylo?“

„Nějaký novinář v Kongu zjevně zachytil informaci, že konžská stíhačka zadržela dvě letadla pašující zbraně a sestřelila je. Spadla do močálů Suddu. Přirozeně, že to ten novinář hned telegrafoval svým novinám doma. Byla to pravda?“

„Víceméně. Ale pokračuj.“

„Přirozeně jsem z toho usoudil, že jsi byl v jednom z těch letadel. Letěl jsem za komodorem, až se mi za patama prášilo a ptal se ho, co s tím uděláme. Přečetl si noviny a zeptal se nás, co bysme s tím mohli udělat my. Tak jsem ho požádal o povolení odletět jedním naším letadlem, abych zjistil fakta. On souhlasil. Ale jelikož jsem si pamatoval, co jsi mi řekl o tom chlápku, co bydlí v Grosvenoru, tak jsem s sebou vzal Gingera jako svědka a stavil jsem se v hotelu, jestli tam ještě náhodou není. Ani jsem vážně nečekal, že tam bude, předpokládal jsem totiž, že je zapletený do toho pašování zbraní, čte noviny, a tak vzal nohy na ramena. Ale on tam byl a pěkně ho to vzalo, to ti teda řeknu. Taky se to dočetl v novinách.“

„Co jsi pak dělal?“

„Co jsem dělal? Co myslíš? Nechodil jsem kolem žádný horký kaše. Obvinil jsem ho z pašování zbraní a verbování svých bláznivých pilotů, aby pro něho dělali špinavou práci.“

„Co na to říkal?“

„Skoro dostal záchvat. Souhlasil, že mu patří letecká dopravní společnost, ale přísahal, že v životě nikdy nevezl ani pušku.“

„Věřil jsi tomu?“

„Ne. A taky jsem mu to řekl. A pověděl jsem mu, že je mi to momentálně jedno. Chtěl jsem jenom vědět, jestli v jednom z těch letadel, co prý sestřelili, jsi byl ty. On mi

řekl, že má jediné dvě letadla typu Constellation, takže jsi musel v jednom z nich být. Od jednoho z pilotů přišla zpráva, že ho někdo sestřelil a že uvízl v Suddu. Nařídil tedy svému manažerovi, aby jeho druhé letadlo vyletělo na místo nehody a přivezlo zpět posádku – pokud bude ještě naživu.“

„Neříkal, co to letadlo vezlo?“

„Ano. Nic než náhradní součástky pro zemědělské stroje.“

„Žádné zbraně?“

„Rozhodně nic takového. Ten záchranný stroj, který zřejmě taky sestřelili, letěl prázdný. No, ten člověk mluvil tak přesvědčivě, že jsem nevěděl, co si o tom mám myslet. Řekl jsem mu, že se sem hodlám rozletět, abych zjistil situaci přímo na místě, načež mi vzal vítr z plachet, protože prý už sám vydal potřebné příkazy a hodlá letět do Konga ve svém soukromém letadle, aby fakticky zjistil, co se tady tenkrát skutečně stalo. Má prý všechny své peníze v těch dvou letadlech Constellation a pokud by se ukázalo, že je to pravda, tak bude žádat odškodné. To se mi zase zdálo divné.“

„Chceš říct, že by přece nebyl takový blázen, aby se vůbec někam ke Kongu i jenom přiblížil, jestliže jeho letadla skutečně zbraně převážela?“

„Nejen to, ale pokud by je převážela, tak jak by mohl i jen doufat, že dostane nějakou náhradu?“

„Pokračuj, je to moc zajímavé.“

„Pak mi vzal dech, když nás pozval, abysme letěli s ním. Na co prý dvě různá letadla? Hned jsme brnkli šéfovi a zeptali se ho, co máme tedy dělat. Říkal, že můžeme klidně přijmout nabídku hraběte, že nás sveze a že se máme pokusit se celou tu záležitost nějak vyjasnit. Takže jsem řekl hraběti dobře, my tedy poletíme s vámi. A za pár hodin už jsme byli na cestě v tomhle Courieru a pro změnu místo nás pilotoval někdo jiný.“

„Stavili jste se na tom letišti v Řecku?“

„Proč bysme se tam měli stavět?“

„To je jedno. Chceš nám namluvit, že hrabě opravdu letěl až sem, do Konga?“

„Ano.“

„Kde je teď?“

„Tam, kde jsme ho nechali.“

„A kde to je?“

„Tam, kde jsme přistáli. V Masindě, na nejbližším konžském letišti u Sudd. Jakmile jsme přistáli, začal si stěžovat a dělat bengál, že chce vysvětlení a vyšetřování celé téhle záležitosti. Neměli přece žádné právo zastavovat jeho letadla a tak dále. Zodpovědný generál mu tvrdil, že ho informoval jejich tajný agent, že letadla Constellation vozí povstalcům zbraně. Nato hrabě přísahal, že žádné jeho letadlo nikdy zbraně nevozilo a ať mu jejich tvrzení dokáží. Moc daleko jsme se nedostali, ani když někdo dostal ten skvělý nápad poslat pro pilota, který ty dvě letadla sestřelil. Jeho jednotka byla umístěna přímo na letišti, takže to netrvalo dlouho. Když se dostavil do kanceláře, řekl nám svou verzi. Přiznal se k tomu střelení a také, že udělal chybu, protože ta letadla prohledal a žádné zbraně nenašel. Myslel, že jejich informace byla asi chybná. Ten pilot je černoch a jmenuje se I Nobo.“

Biggles přikývl. „Toho známe. Ten tady byl.“

„No, on nám tvrdil, že neví, jak se to provalilo do tisku, ale prý on za to nemůže. Myslel si, že třeba ten reportér slyšel nějaké drby, a aby z toho mohl udělat pořádnou senzaci, vykonstruoval si vlastní zprávu. Tak se tam dohadovali celý den, až pak nakonec I Nobo řekl, že jedna z těch Constellation vězí v bahně a posádka nemá co jíst, a jelikož se za to cítí zodpovědný, tak jim slíbil, že jim nějaké jídlo shodí. Což, jak vidím, udělal.“

„Ano. Tady to je ono. Ale jak jste se dozvěděli vy, kde jsme?“

„Já jsem ho požádal, aby nám ukázal, kde to je a on řekl, že jestli za ním chceme letět, proč ne. Tak se taky stalo. Hrabě s námi ale neletěl. Nechali jsme ho tam uprostřed nějaké hádky s papaláši – už jich tam byla mezitím pěkná řádka. No a to vysvětluje, proč jsme tady. Co ale nechápu je, kde začaly ty pověsti, že Constellation má na palubě vojenský materiál? Hrabě to nijak vysvětlit neumí. On přísahá, že jeho první letadlo vezlo jenom zásilku zemědělských přístrojů a to druhé letadlo, které poslal, aby našlo to první, že letělo prázdné.“

„To je to, ve kterém jsem letěl já jako druhý pilot tady Sandyho.“

„Myslíš tohle?“ Algy ukázal na Constellation.

„Ne. Tohle je ten první stroj. Ten náš zapálil I Nobo, když se Canson, pilot tohohle letadla, v něm pokoušel vzít roha. O tom ti budu ale vyprávět někdy jindy. Teď tě bude zajímat, že tohle letadlo tady fakticky zbraně a munici vezlo.“

„Cože?!“ Algy vypadal jako bez sebe šokem.

„Ale neukvapuj se se svými závěry. Nikdo z nás tady to nevěděl, dokud jsme neotevřeli ty bedny a podle toho, co jsi mi právě řekl, tak to nevěděl ani hrabě. Zjevně mluví pravdu. De facto všichni tady říkají to, o čem věří, že je pravda. Já si nejdříve myslel, že ten zlosyn je hrabě, ale už mi začíná trochu svítat.“

„Jsou ty zbraně ještě pořád tady?“

„To těžko. Jakmile jsme zjistili, co vlastně máme na palubě, tak jsme se toho všeho museli honem zbavit. Ale to je teď jedno. Já si jsem jistý, že se tady dělo asi následující. Hrabě řídí podnik, o kterém si myslí, že je to skutečná charterová společnost se sídlem, ze zcela pochopitelných důvodů, v severním Řecku. Je to tam laciné a uprostřed trasy. Většina jeho zásilek chodila z

Jugoslávie, což je krásně při ruce. Zboží se nerozbalovalo, ani neprohlíželo. Jenže někdo velice dobře ví, co v těch bednách je. Má je na starosti totiž manažer pana hraběte. Nějaký Miskoff. Jaké je národnosti sice nevím, ale hádám, že to je komunistický agent, který pracuje pro lidi, jejichž cílem je vyvolat v Kongu problémy. Hraje roli dvojitého agenta, protože my víme, že to byl fakticky on, kdo udal konžské vládě, že letouny typu Constellation převážejí zbraně. Dostává peníze od obou stran. Na jugoslávských hranicích je určitě také někdo členem té bandy, jinak by ty zásilky zbraní neprošly přes hranice. Pravděpodobně to bude nějaký vysoký činitel.“

„Tohle bude hraběte zajímat,“ prohlásil Ginger.

„Přesto pro něho bude možná hodně obtížné prokázat svou nevinnost. Konec konců ta letadla jsou jeho a piloty platí také on. Hrabě udělal dvě chyby. První chybou bylo, že uvěřil tomu podvodnému manažerovi a druhou bylo, že neprověřil údaje lidí, kteří mu posílají to zboží, co se má doručit. Ale je ovšem snadné tady jen tak sedět a kritizovat, když už známe fakta.“

„A co ty zbraně?“ zeptal se ustaraně Algy. „Kdyby je někdo našel...“

„Nikdo je nenajde. Tam kde jsou, nezpůsobí žádnou škodu. A já navrhuji, abychom kvůli sobě raději drželi zobák za zuby. Mimochodem, Algy, neprozradil jsi náhodou hraběti nebo konžským úředníkům, co tady ve skutečnosti dělám?“

„Samozřejmě, že ne.“

Sandy se na něho se zájmem obrátil. „Co tím chceš říct, co tady ve skutečnosti děláš?“

Biggles se usmál. „Stejně se to dříve nebo později budeš muset dozvědět, takže ti to mohu říci rovnou teď. Britská vláda si totiž dělala s tímhle pašováním zbraní starosti, protože se říkalo, že se pašují britské výrobky.

Požádali mne tedy, abych zjistil, co se vlastně děje, kdo ty zbraně posílá a jak.“

Sandy vyskočil. „Takže měl Canson pravdu!“ rozčileně se rozkřičel. „Ty jeden prolhanej –“

Biggles zvedl ruku. „No dobrá dobrá, nemusíš se zbytečně vztekat. Mně se podařilo najít potřebná fakta a ty a Jumbo máte štěstí, že se mi to povedlo, protože kdyby se mi to nepovedlo, tak byste vy oba dopadli jako keňa proti proudu bez pádla. Jestli ne hned tak rozhodně později, díky Miskoffovi, který by vás prodal a díval se bez mrknutí oka, jak budete zastřeleni. Alespoň teď víte, jak na tom jste, a já to vím také. Jestliže mne předvolají k soudu, tak budete čistí, protože jsem se přesvědčil, že jste nevěděli, co děláte a to vám také dosvědčím. Kdyby vás ovšem chytli s nákladem zbraní na palubě, tak byste neměli šanci. Nezapomínejte, že to já jsem vám ukázal, co je v těch bednách, a já jsem zodpovědný za to, že jsou ty věci tam, kde právě jsou. Jinak by je býval našel Ducard a pak – no, nechám vás hádat, co by následovalo.“

„On má pravdu, Sandy,“ ozval se Jumbo. „Zchladni. Tohle vysvětluje spoustu věcí, který jsem nebyl schopný předtím pochopit.“ Obrátil se na Bigglese: „Co bude teď?“

„Já jsem svou práci skončil, takže bych mohl jet domů. Ale předtím si ještě musím promluvit s hrabětem a informovat ho, jak ho podváděli.“

„Já bych řek, že teď už nebude dál fungovat,“ namítl Sandy.

„Nevím proč. Já budu mluvit v jeho prospěch a on má stále ještě jeden stroj schopný provozu.“

„Jaký?“

„Přece tenhle.“ Biggles ukázal na Constellation. „Nic s ní není. Půda pod ní rychle schne a nevidím důvod, proč bychom si nemohli v Masindě sehnat nějaké náradí a nevykopat ji. Pak s ní můžeme klidně odletět domů.“

„Takže nejdřív poletíme do Masindy v Courierovi?“

„To je evidentně první věc, kterou bychom měli udělat. Budeme s sebou muset vzít i Vánoce, pokud se sám nerozhodne, že by raději zůstal tady. Mohl by to být svědek, kdyby si náhodou Ducard začal pouštět pusu na špacír. Kam k čertu jenom utekl?“ Biggles vstal a začal volat černochovo jméno.

Vánoce se nervózně vynořil z okraje rákosí a váhavě se k nim přidal. Biggles mu navrhl: „My poletíme do Masindy. Chceš letět s námi?“

Vánoce vypadal značně pochybovačně.

„Co se děje?“ zeptal se ho Biggles.

„Jestli já letět do Masinda, já tšeba potkat Ducard. Pak mě on zastšelit.“

Algy je přerušil. „Jestli se máme vrátit, abychom zachránili Constellation, což kdybysme ho nechali tady, aby nám pomohl s kopáním? Zbylo tady nějaké jídlo, takže hlad mít nebude. Bez něho je nás beztak už šest a Joe Blakovi, našemu pilotovi, se nebude zamlouvat přetěžování stroje v podmínkách jako jsou tyhle.“

„To zní rozumně,“ souhlasil Biggles.

Sandy zavrtěl hlavou: „Jestli jde o tohle, tak proč tady rovnou nezůstaneme, dokud nepřiveze Courier rýče a lopaty? Jestli ji dokážeme vykopat, tak můžeme letět rovnou domů a ne do Konga. Napadá mne totiž, že když poletíme do Masindy, mohli bysme taky skončit ve vězení.“

„Za co?“

„Za pašování zbraní.“

„Myslím, že toho se obávat zrovna nemusíme,“ připojil se k nim Biggles. „Aby to mohli dokázat, musela by nejdřív prokuratura uvést konkrétní důkazy, které mají nějakou cenu – ty zbraně. A jestli budeme mlčet, tak na ně asi nepřijdou. Co se mne týče, tak můžou zůstat kde jsou a zrezavět tam. Kromě toho, kdybychom letěli přímo

domů, vypadalo by to, jako že se něčeho bojíme a utekli jsme. Já se potřebuji vykoupat a oholit a poletím do Masindy, kde obojí dostanu. Také si tam promluvím přímo s hrabětem.“

„Tak dobrá, když chceš.“

Všichni přešli ke Courierovi, jehož pilot už strkal větve pod kola, aby se mu náhodou také nezabořila do bláta. „Jsme připraveni,“ oznámil mu Biggles. „Prima. Tak jedem.“

Za pár minut už byl Courier ve vzduchu na cestě do Masindy.

Kapitola 17

JAK TO DOPADLO

Pokud se týkalo Bigglese, tak odlet Courierem ze Sudd byl z každého praktického hlediska konec bandy pašující zbraně. On osobně udělal všechno, co chtěl, a kromě hlášení do Londýna považoval svou práci za skončenou. Ale cítil, že dluží hraběti informace o tom, co zjistil, obzvláště proto, a to si přiznejme, že se zprvu mýlil, když ho považoval za hlavního viníka.

Hrabě byl stále ještě v Masindě očekáváje rozhodnutí soudu, který zasedal, aby zjistil, jaký je právní aspekt toho, co se teď ukázalo jako spletné klubko fakt a domněnek. Jeho žádost o náhradu bude pravděpodobně záviset na rozsudku soudu.

Po rychlé koupeli a holení ho Biggles vzal s sebou a posadil do stínu palmy na zahradě bungalovu pro pozorovatele Spojených národů, který mu byl dán k dispozici. Že by je vzali do vazby, to nepřicházelo v úvahu, ale přece jenom je požádali, aby zůstali a byli připraveni svědčit, ukáže-li se, že je to třeba.

„Tohle je vážná věc a já o ní budu muset mluvit velmi vážně,“ začal Biggles jejich rozhovor. „Bude pro vás jenom výhodné, když mi budete odpovídat pravdivě.“

„Já nejsem zvyklý lhát,“ chladně odpověděl hrabě.

„Prima. Tak mi především povězte tohle. Měl jste někdy jakýkoli důvod se domnívat, že vaše letadla třeba dopravují zbraně nebo nějaký jiný vojenský materiál?“

„Moje letadla nikdy nic takového nedopravovala a to jsem připraven odpřísáhnout,“ podrážděně odpověděl hrabě.

„Je mi líto, že vám musím říci, že nemáte pravdu.“

„Jak se odvažujete něco takového tvrdit?“

„Říkám to proto, že to vím. Náklad v letadle, které pilotovali Canson a Brady, aby ho doručili do Konga, sestával ze samopalů a munice do nich.“

Hrabě se na něho překvapeně zadíval. „Jak to víte?“

„Viděl jsem je. Jestli mi nevěříte, zeptejte se Sandyho Granta. Ten je také viděl. I Canson. Oba mi je pomáhali uklidit. Abych byl k nim ale spravedlivý, tak musím říci, že si jsem naprosto jistý, že ti dva netušili, co bylo v těch bednách, co měli na palubě, dokud jsme je neotevřeli.“

Hrabě zbledl. „Jestli je to ale pravda, tak jsem zničen!“ vypravil ze sebe přiškrceným hlasem.

„To bych neřekl. Ještě ne. Nebojte se. My o těch zbraních nikomu nic neřekneme. Ani vy ne, pokud budete dost chytrý. Mně stačí, že jste o nich nic netušil, jinak bych vám to tu teď nevykládal. Já mohu odpřísáhnout, a stejně tak i Grant, že v tom letadle, kterým jsme letěli, vůbec nic nebylo. Co se stalo Cansonovi, to byla jen jeho vlastní chyba. Pokusil se uletět v našem stroji a nechal nás, jak si myslel, abychom nesli následky sami. Jeden konžský pilot si myslel, že mu chce uletět, což byla vlastně pravda, a tak ho potom sestřelil.“

„Já tomu pořád nemohu uvěřit,“ prohlásil bezmocně hrabě. „Jak se něco takového může stát?“

„Může se to stát a stalo se to, protože jste toho nechal moc na svého dopravního manažera Miskoffa. Toho podezírám, že je komunistickým agentem, i když nevím, kterou zemi vlastně zastupuje. Mám také důvod se domnívat, že bere peníze i od konžské vlády jako informátor. To on jim prozradil, že vaše letadla vezou zbraně. Proto jim nařídili přistát, a když to ti dva odmítli, tak je sestřelili.“

„Ten syčák! A mně namluvil, že tou zásilkou jsou náhradní zemědělské součástky!“

„Tomu já věřím. Ale když jste tam nebyl, tak bylo pro Miskoffa jednoduché vydávat bedny za cokoli, co chtěl. On má určitě také komplice na hranicích. A vy jste byl příliš důvěřivý.“

„Asi ano. Jenomže v podniku někomu věřit musíte.“ Hrabě udiveně pohlédl na Bigglese. „Jak to, že se vám podařilo na tohle všechno přijít?“

„To byl zase můj podnik.“

„Váš podnik?“

„Příležitostně se o něm stejně budete muset dozvědět, takže vám to klidně mohu prozradit už teď. Já jsem detektiv Scotland Yardu –“

„Ale já jsem myslel, že jste –“

„Já vím, rezignoval. Ne. To byla jen zástěrka, aby si mne najali lidé, co pašují zbraně. Britská vláda měla skutečně spoustu důvodů se tím, co se děje, znepokojovat, mimo jiné i proto, že některé pašované zbraně byly britské výroby. Já jsem dostal za úkol všechno kolem toho zjistit. A jak si jistě uvědomíte, až vás přejde to překvapení, je pro vás možná dobře, že jsem uspěl. Nebudu se vám omlouvat za to, že jsem vás oklamal. To se prostě musí. Ale omlouvám se vám za to, že jsem vás pokládal za podezřelého z těchto nekalých transakcí. To bylo tehdy, když jsem k vám poprvé nastoupil.“

Hrabě zhluboka vzdychl. „Co mám dělat teď?“

„Zůstaňte tady a doved'te tady jednání do konce. Zítřka doufám, že se vrátím k té uvízlé Constellation a vykopu ji z bláta. Pokud vím, není s ní vůbec nic v nepořádku. Jestli budete souhlasit, vzal bych s sebou Bradyho a Granta, za předpokladu, že je tady nebudou potřebovat kvůli svědectví. Já s ní potom odletím zpátky na Norioviku. Jestli to vyjde, tak budete mít stále ještě jedno letadlo, abyste mohl pokračovat v podnikání.“

„Co mám udělat s Miskoffem?“

„Pokud se ptáte na můj názor, tak máte dvě možná řešení. Můžete ho rovnou vykopnout a u toho skončit nebo mu nemusíte nic říkat a můžete doufat, že když mu necháte dost dlouhé lano, pověsí se sám. Jak britská, tak i řecká vláda bude potřebovat hodně důkazů o tom, co se tam děje. Společně by měly potom obě vlády být schopné přichystat mu takovou past, do které se chytí nejenom Miskoff, ale i jeho kumpáni. On v tom rozhodně není sám.“

„Jelikož jste byl ke mně tak upřímný, za což jsem vám opravdu vděčný, budu se držet takového řešení, které mi doporučíte,“ tiše říkal hrabě. „Teď se ale napijeme. Mám pocit, že to potřebuji.“

Zbývá už jenom dodat, že celá ta záležitost skončila téměř přesně, jak to předpověděl Biggles. Proti pilotům ani proti hraběti nebylo vzneseno žádné obvinění, bezpochyby proto, že neexistovaly žádné důkazy, které by ospravedlňovaly zahájení trestního řízení. Kdyby tomu bylo jinak, musel by se Biggles prozradit, oznámit kdo je a proč je tam. Ale jelikož to ani nebylo třeba, pomyslel si, že bude lepší, když nic neřekne. Hrabě mu oznámil, že navrhuje, aby se proti Miskoffovi nic nepodnikalo, dokud Biggles neodevzdá své hlášení a britská a řecká vláda se nedohodnou na patřičných krocích, které třeba budou chtít podniknout.

Den poté, co se Biggles přiznal hraběti, dopravit Courier členy Letecké policie a Sandyho k opuštěné Constellation. Jumbo, který stále ještě kulhal, zůstal u hraběte, aby s ním později odletěl domů. Blake, pilot Couriera, počkal tak dlouho, dokud nevyprostili ten veliký stroj z bahna, což teď, když už močál, který ji držel, skoro uschl, nepředstavovalo žádnou velkou námahu. Potom se Courier vrátil do Masindy bez nich.

Měli bychom se ale ještě zmínit o jedné menší příhodě. Všichni čekali, že u letadla na ně bude čekat

Vánoce, aby jim pomohl, jak se původně dohodli. Místo toho však nebyl nikde k nalezení. Jedinou známkou jeho přítomnosti byly napůl spálené zbytky jeho uniformy. Také zmizely všechny potraviny. Biggles poznamenal, že na tom není nic záhadného. Bylo zřejmé, že se černoch rozhodl, se slušnou zásobou potravin k dispozici, že se raději vrátí domů, než aby letěl do Masindy, kde by mohl narazit na Ducarda a pak by následek jejich setkání, vzhledem k jeho dezerci, byl osudný. Za daných okolností se prostě vypařit bylo pravděpodobně to nejlepší, co mohl udělat. Už ho nikdy nikdo neviděl.

Biggles, s Algym, Gingerem a Sandym na palubě, odletěli v Constellation do Norioviky. Miskoff tam nebyl, takže to, co se mohlo vyvinout v docela trapnou situaci, se nakonec nestalo. Po krátké oslavě loučení se Sandym se skupina Letecké policie vydala po silnici do Athén a odtamtud pravidelnou linkou domů.

Biggles neztrácel čas a ihned podal hlášení komodoru Raymondovi a to pro něho byl konec celého případu. Co následovalo potom, to se dozvěděl jen úřední cestou, protože s ohledem na nutnost zabránit mezinárodnímu skandálu podrobností nebyly nikdy zveřejněny. Řecká vláda, poté co ji o tom, co se děje, informovalo britské ministerstvo zahraničních věcí, učinila své vlastní opatření, aby celou situaci vyřešila. Byla nalíčena past, a když byl učiněn další pokus propašovat zbraně přes severní hranice, past sklapla. Došlo k několika zatčením, Miskoff byl také zatčen. Co se s ním ale stalo, to se Biggles nikdy nedozvěděl. Jelikož o to neměl ani nijak zvláštní zájem a nikdy se s tím člověkem nesetkal, neobtěžoval se, aby si to zjistil. Věděl jediné to, že Miskoff zmizel z letectví.

Hrabě Stavropulos dostal za ztracenou Constellation odškodné. Ještě stále podniká v charterové dopravě se svou londýnskou agenturou. Bylo mu dovoleno ponechat

si svou leteckou základnu v Noriovice, za předpokladu, že bude v budoucnu opatrnější. Když Biggles jednoho dne potkal Sandyho v Královském leteckém klubu, dozvěděl se, že jsou u něho stále stejní piloti.

A tak konec konců případ překupníků zbraní skončil mnohem nenápadněji, než se v jistou dobu zdálo nevyhnutelné.

Ještě o jedné kuriozitě bychom se mohli zmínit. Kuriozitě proto, že ilustruje, jak jinak se mohou věci vyvíjet než se předpokládá. Letecký komodor Raymond obdržel od hraběte vřelý dopis, ve kterém mu děkuje za službu, kterou mu Letecká policie prokázala a kdykoli by bylo třeba, dává jim své letiště i organizaci k dispozici.

Takže při této příležitosti Biggles, který se vydal rozprášit bandu nebezpečných překupníků zbraní, skončil tím, že si získal nové přátele.

William Earl Johns

BIGGLES LETÍ SE SMRTÍ

Z anglického originálu Biggles and the Gun Runners
přeložil Jan Nemějovský

Obálku zpracoval s využitím motivu Zdeňka Buriana
Josef Pinkava

Ilustroval Pavel Andryšek

Vydalo nakladatelství Riopress, jako svoji 143. publikaci
První vydání

Odpovědný redaktor Jaroslav Kalát

Vytiskla ČTK Repro Brandýs nad Labem

ISBN 80-86221-10-5